

เล่นแบบเจี๊ยบๆ ีเพราะพบเป็น... และ ักวันของก่าน

บนถนนดินลูกรังสายน้อย สองฟากข้างแน่นขนัดไปด้วยต้นไม้ใหญ่

ครีก!! มีเสียงล้อรถแล่นไปตามถนนขรุขระ

เมธัสนั่งอยู่บนที่นั่งคนขับเพียงลำพัง สายลมยามใกล้ค่ำข้างเหนือหนาว เขาเงยหน้ามองท้องฟ้าที่เริ่มเห็นดวงดาวและจันทร์เสี้ยว พอมองไปยังทิศตะวันตกยังคงเห็นแสงอาทิตย์แดงจางเล็กน้อย ‘ต้องจำเส้นทางในป่าที่บเล่านี่ให้มากที่สุด’

ชายหนุ่มละมือซ้ายจากสายบังเหียนขึ้นมาบิดเส้นผมที่ปรกหน้าพลางสังเกตสภาพรอบด้านอย่างถี่ถ้วน เพราะเมื่อถึงเวลาเขาจะได้วางแผนหนีออกจากวังของศัตรูพร้อมกับเดวิด

‘หวังว่าพวกนั้นจะกินอาหารจนอิ่มแล้วนะ’ เขาชำเลืองมองไปด้านหลัง ในรถม้าสีน้ำตาลอ่อนมีเสียงหัวเราะของคนกลุ่มหนึ่งที่กำลังนั่งกินอาหารอยู่ ‘หรือจะลอบสังหารตรงนี้ แล้วพาเดวิดกลับไปเลยจะดีกว่า...’

ครีต!! จู่ๆ หน้าต่างรถม้าก็เปิดออก

เมธัสรีบหันกลับมามอง ก็เห็นใบหน้าเหี้ยมเกรียมของบุรุษผมแดงที่สองแถมแก้มแดงกำด้วยฤทธิ์สุรา

“เฮ้ย พอแล้วเจ้าหนู หลังจากนั้นพวกเราเดินต่อจะดีกว่า” อีกฝ่ายเอ่ยขึ้น

“ขอรับลูกพี่” เมธัสใช้สองมือดึงสายบังเหียน ทำให้ม้าชะลอฝีเท้าลงจนหยุดกับที่ เขารีบกระโดดลงทางด้านซ้าย พอสองเท้าล้มผ่นก็วิ่งไปเปิดประตูรถม้าโดย

พลัน “เชิญขอรับลูกพี่”

“แกนี่มันช่างเอาอกเอาใจดีจริงๆ” ลูกพี่ของพวกเขาทั้งสองยิ้มด้วยความพอใจกับการประจบประแจงของเขา “ดีแล้วที่พากลับมาที่รังด้วย ฮ่าๆ”

“แหม มันเป็นหน้าที่อยู่แล้วขอรับ” เมธัสยิ้มประจบพาลงเดินตามหลังพวกนักเลงไปยืนอยู่ในพงหญ้า

นักเลงที่ยืนอยู่ทางด้านซ้ายของลูกพี่เป็นคนแบกเดวิดที่หมดสติและถูกมัดมือมัดเท้า ส่วนคนที่ยืนทางด้านขวาแบกสิ่งของที่ปล้นชิงมา

“เฮ้ย ไปสร้างร่องรอยว่าพวกเราเดินทางต่อสิ” ลูกพี่หันไปสั่งคนด้านซ้ายมือสุด

“ขอรับลูกพี่” นักเลงคนซ้ายมือสุดเดินออกจากพงหญ้า มือขวาดึงมีดสั้นออกมาจากเอวซ้าย แล้วใช้มีดสั้นจิ้มสะโพกซ้ายของม้าดำ ก่อนจะกระโดดถอยหลังอย่างฉับไว

“ฮึ!!!” ม้าร้องลั่นด้วยความเจ็บปวด มันยกสองขาหน้าขึ้น พอเท้าสัมผัสพื้นมันก็วิ่งลากรถม้าไปตามถนนดินลูกรังอย่างรวดเร็ว

นักเลงคนนั้นหันตัวพร้อมกับเก็บมีดสั้นใส่ฝักแล้วเดินกลับมา “เรียบร้อยแล้วลูกพี่”

“ส่วนแก คอยจัดการเรื่องล่องรอยนะ” ลูกพี่หันไปมองคนด้านขวามือสุด

“ขอรับลูกพี่” นักเลงคนที่อยู่ด้านขวามือสุด เดินไปหักกิ่งไม้ที่มีใบไม้อยู่เต็มจากในป่า แล้วเดินกลับมาด้านหลังของเมธัส ก่อนจะใช้กิ่งไม้ปิดพื้น ทำให้อย่างที่พวกเขาหายไปจนหมด

“พวกนี้ไม่ใช่คนเลงธรรมดาจริงๆ ด้วย ถ้าไม่ใช่อดีตนายพรานก็ต้องเป็นอดีตทหาร” เมธัสวิเคราะห์ศัตรูใหม่ “ไม่ก็เป็นทหารของเมืองศัตรู แต่ถ้าเป็นแบบนั้นก็ไม่น่าปล่อยให้เรามาถึงที่นี่ คงต้องรอดูว่าคนเหล่านี้เป็นใครกันแน่”

ชายหนุ่มเดินตามหลังคนกลุ่มนี้ไปเงียบๆ เกือบสองชั่วโมง มีทั้งเดินตัดผ่านลำธารและเลาะไปตามเชิงเขา ทำเอาเขาเกือบจะต้องล้มลงไถ่ปิ้งพัก เพราะมันเกินแรงคนที่มิระดับต่ำแบบเขา

นักเลงที่เดินตามหลังตะกันของเมธัสพลางหัวเราะ “ฮ่าๆ สงสัยไอ้หนูนี้อาศัยอยู่แต่ในเมืองลอสลี เลยอ่อนปวกเปียกแบบนี้” อีกฝ่ายใช้กิ่งไม้เคาะศีรษะเขา “หากคิดจะเป็นนักเลงคุมเมือง ต้องหัดออกกำลังให้มากกว่านี้นะ”

ลูกพี่ที่เดินนำหน้าหันมาบอก “ทนหน่อยนะเจ้าหนู ใกล้ถึงรังชั่วคราวของพวกเราแล้ว” อีกฝ่ายมีสีหน้าสงสัย “แต่จะเข้าไปสำเนียงของแกมันแปลกๆ อยู่นะ”

“แหม ข้าเป็นพวกพูดไม่ค่อยชัดนะขอรับ” เมธัสยิ้มกว้างพร้อมกับยกสองมือที่กำแน่นไว้ระดับหน้าอก “ถึงจะร่างกายอ่อนแอ แต่ก็ขอตามลูกพี่ไปตลอดเลยขอรับ”

พอเห็นอีกฝ่ายเดินต่อ เมธัสก็ลอบโล่งอก ‘อืม สงสัยต้องพยายามพูดให้เหมือนชาวเมืองยาລุมมากกว่านี้’

หลังจากเดินไปอีกเกือบครึ่งชั่วโมง พวกเขามาถึงถ้ำแห่งหนึ่ง มีคนสี่คนยืนแอบอยู่ตรงบริเวณปากถ้ำ

“ผู้มาเป็นใคร” มีเสียงดุดันดังมาจากในถ้ำ

ลูกพี่ชูมือซ้ายแล้วทำหัตถ์มือแปลกๆ พลังพูด “โจรกลุ่มที่ห้า รหัสข้าชื่อสเวีย กลับมาจากการทำงานที่ยาลุม” จากนั้นก็เลื่อนมือซ้ายไปยังลูกน้องที่แบกเควิต “มีของติดมือเป็นคนของเผ่าคำสาปตะวันตก คิดว่าน่าจะเป็นลูกชายคนรองของเจ้าเมืองนูลบิล”

“พวกแกที่อยู่หน่วยสร้างความวุ่นวายกลับมาเป็นกลุ่มที่สี่” คนในถ้ำพูดด้วยความยินดี “และยังจับปลาตัวโตมาได้อีก นับว่าฝีมือเหนือกว่าชื่อเสียงนี่นา”

สเวียดูจะไม่สบบารมณเท่าไรนัก เขาคลี่ยิ้มเย็น “เฮ้ย ข้าเพิ่งจะเสร็จจากงานหนัก ขอเข้าไปพักก่อนได้ไหม” มือซ้ายของหัวหน้าชี้ไปยังพวกที่แอบอยู่ในถ้ำ “ถึงพวกแกจะจ้างข้ามาทำงาน แต่ข้าเชื่อฟังเฉพาะเงินที่นายของพวกแกจ่ายเท่านั้นนะเพีย”

พวกที่คุมปากถ้ำมีท่าที่ไม่พอใจ ทว่าคนที่คล้ายเป็นหัวหน้าปลิ้นปล้องขึ้น “เออๆ เข้าไปพักได้ ส่วนเชลยศึกส่งมาให้พวกข้าจับขังไว้ก่อน แล้วเราค่อยต่อเรื่องราคาอีกที”

“เอาไปฝากพวกมันไว้” สเวียยกมือซ้ายขึ้นสะบัด ลูกน้องที่แบกเควิตเดินเข้าไปส่งเชลยศึกให้คนในถ้ำ แล้วเดินกลับมาพร้อมกับป้ายไม้ป้ายหนึ่งเขียนว่า ‘จับเป็น 1 คน ระดับลูกเจ้าเมือง’ ลูกพี่ยื่นมือซ้ายไปรับป้ายเก็บใส่เสื้อโคต “พวกเราไป”

เมธัสได้แต่เดินตามพลังมองเควิตที่หายวับไปกับคนในถ้ำ พอมาถึงหน้าถ้ำคนที่ซ่อนตัวอยู่ก็จุดคบเพลิงทำให้เมธัสได้เห็นว่า บรรดาผู้ที่ซ่อนตัวล้วนแต่สวมผ้าคลุมสีดำปิดบังโฉมหน้า อีกฝ่ายยื่นคบเพลิงในมือซ้ายให้สเวีย

ลูกพี่ยื่นมือซ้ายไปรับ แล้วเดินผ่านคนเหล่านั้นเข้าไป ภายในถ้ำมืดมืด มีกลิ่นอับชื้นและคนสวมผ้าคลุมดำคอยยืนคุมเป็นจุดๆ เส้นทางภายในคดเคี้ยว อีกทั้งยังมี

ทางแยกหลายแห่ง แต่ดูเหมือนสเวย์จะรู้ว่าต้องเดินไปทางใด จึงเดินนำพวกเขาอย่างชำนาญ

หลังจากเดินวิบากมาเกือบครึ่งชั่วโมงพวกเขาก็ออกจากถ้ำ เมธัสพลันสุดได้กลิ่นป่าและความชุ่มชื้นของธรรมชาติ

ตอนนี้ชายหนุ่มยืนอยู่ในป่าขนาดเล็กกลางเทือกเขาแห่งหนึ่ง มีถนนสายน้อยกว้างประมาณสามเมตรตัดผ่านพงหญ้าไปถึงใจกลางป่าซึ่งมีหมู่บ้านขนาดเล็กที่บ้านส่วนใหญ่ทำจากไม้ตั้งอยู่ ยิ่งเมธัสเดินลึกเข้าไปในหมู่บ้าน ก็ยิ่งได้เจอคนที่คล้ายเป็นโจรร้าย นายพราน และทหารรับจ้างมากขึ้น

สเวย์หันมาหัวเราะใส่เขา “ฮ่าๆ เป็นไงแปลกตาดีไหม ตอนเข้ามาครั้งแรกก็ตกใจแบบเจ้าเหมือนกัน ใครจะไปนึกว่ามีเมืองน้อยอยู่ใจกลางหุบเขาแบบนี้” อีกฝ่ายหันมองรอบด้านด้วยสายตาระวัง “ถ้าใช้ที่นี่เป็นฐานทัพละก็ ไม่มีใครหาเจอแน่นอน”

“นั่นสิขอรับลูกพี่ ที่นั่นช่างสุดยอดจริงๆ” เมธัสยิ้มเจื่อนคล้ายคนกำลังงุนงง แต่สิ่งที่ทำให้เขาหัวงันใจคือใช้ความลับของสถานที่ แต่เป็นจำนวนคนที่เขาเห็นตามรายทางต่างหาก ‘เวรแล้วสิ งานนี้เรามาตายฟรีซะแล้ว’

ที่เขาคิดเช่นนั้นเป็นเพราะว่า งานสกปรกแบบนี้มีกฎเหล็กคือ เมื่อใช้งานเสร็จต้องกำจัดหลักฐานทิ้ง แล้วสถานที่แห่งนี้ก็เหมาะกับการใช้ทำเรื่องดังกล่าวยิ่งนัก แถมพวกที่สวมเกราะเหล็กหนาหนักหับด้วยผ้าคลุมสีดำ ซึ่งยืนประจำตามทางเข้าและหน้าปราสาทหินที่อยู่ใจกลางหมู่บ้านนั้น ล้วนมีสัญลักษณ์กระบี่สองเล่มไขว้กันของอาณาจักรเรออส

เรื่องที่ว่าพวกนี้เข้ามาตั้งฐานทัพที่นี่ได้อย่างไรนั้น เขาไม่กล้าคิดมากไป เพราะตอนนี้เขาต้องหาวิธีหนีออกไปจากที่นี่เสียก่อน

‘ทาบาริอท์ไวย์ รีบไปบอกกองทัพลองให้มาที่นี่ไวๆ นะเพีย’ ชายหนุ่มได้แต่ฝากชีวิตเอาไว้กับเพื่อน ‘ไม่งั้นผมตายแน่ๆ’

สเวย์พาพวกเขาเดินไปยังบ้านหลังหนึ่ง ซึ่งมีป้ายชื่อ *กลุ่มสเวย์* ติดไว้หน้าบ้าน เมื่อเข้าไปข้างในก็เห็นมีเหล้า อาหาร และเครื่องดื่มเตรียมไว้อย่างครบครัน

“เฮ้อ! ถ้าพาสาวๆ มาได้สักคนคงเปรมกว่านี้” ลูกน้องคนหนึ่งพูดอย่างเสียดาย “ตอนนั้นไม่น่าอาละวาดมากเกินไปจนความจำเป็นเลย”

สเวย์หัวเราะพลางเดินไปยังมุมห้องแล้วหยิบกล่องไม้ใบหนึ่งมาวางบนโต๊ะ

ข้างผนัง “เจ้าพวกบ้า เสร็จงานนี้เมื่อไหร่เราจะได้อะไรเยอะกว่าอีกสิบเท่า ถึงตอนนั้น พวกเราจะซื้อทาสหญิงมาล้าก้าสิบคนก็ยังได้ ฮ่าๆ”

พวกลูกน้องต่างหัวเราะอย่างหัวซ้าลามาก แล้วเริ่มงานฉลองเล็กๆ กันอย่างรื่นเริง หลังจากเมธัสดื่มไปสามแก้ว ร่างก็โคลงเคลงไปมาพลางร้องเบาๆ “โอ๊ย! ไม่ไหวแล้ว...ทำไมโลกมันหมุนไปมาแบบนี้...” เขาอุทานเบาๆ “คร่ำๆ!”

ตึง! ชายหนุ่มพุบคาโต๊ะ

“เจ้าบ้านไม่ไหวจริงๆ แค่นี้ก็เมาหลับซะแล้ว ฮ่าๆ” พวกสเวย์หัวเราะลั่น

เมธัสอาจจะเมาอยู่บ้างก็จริง ทว่ายังไม่ถึงขั้นหมดสติ แต่ถ้าเขาดื่มหนักกว่านี้ คงได้ตายอย่างมลายแน่

‘อืม เหล้าไม่มียาสลบ แต่ในอาหารมีสมุนไพรที่ทำให้รู้สึกเคลิบเคลิ้ม กะจะใช้ งานครั้งเดียวแล้วเชือดทิ้งแบบที่เราคิดจริงๆ ด้วย’ ชายหนุ่มมิโคระห์ ที่ไม่ใช่ยาพิษ รุนแรง เพราะคิดจะให้ทหารพวกนั้นมาฆ่าในช่วงกลางดึกหรือรุ่งสาง’

เมธัสลุดคิดถึงเรื่องใหญ่นั่น ‘เฮ้อ! การที่ปล่อยให้ศัตรูเดินเข้ามาล้าก้าขนาดนี้ ต้องมีเกลือเป็นหนอนแน่ คงจะมีใครคิดกบฏสินะ’

“พวกแกจำได้ไหม” ลูกน้องคนหนึ่งพลันโพล่งขึ้น “ตอนที่เจ้าหนูพวกนั้น ไม่กล้าลงมือกับชาวบ้าน”

“หมายถึงตอนที่มันแผลงทำร้ายเด็กคนหนึ่งใช่หรือเปล่า” ลูกน้องอีกคนพูดต่อ “แล้วมันก็จะงกปล่อยให้ลูกพี่อดไปหนึ่งหมัดเต็มๆ ฮ่าๆ”

“นั่นสิ พวกนี้มือไม่อ่อนปวกเปียกไม่กล้าลงมือกับประชาชน ช่างเป็นทหาร ตัวอย่างของแท้เลยเว้ย” ลูกน้องอีกคนพูดอย่างเมามาย “ไม่งั้นคงเสียเวลาอีกเยอะ กว่าจะบีบพวกนั้นได้ เอ๊ก”

‘มันน่าละ ทำไมแพ้ไวกว่าที่คิด ที่แท้พวกนี้จับชาวบ้านเป็นโล่เนื้อ’ เขามั่นใจว่า พวกเขาคิดจะต้องพยายามหลีกเลี่ยงมิให้พลังของพวกเขาโดนผู้บริสุทธิ์อย่างแน่นอน ‘เฮ้อ! ช่างมันเถอะ รีบวางแผนการออกจากที่นี่ก่อนดีกว่า...’

เขาขบคิดแผนการหลังจากนี้ในสภาพกึ่งหลับกึ่งตื่น จนกระทั่งพวกสเวย์นอน กรนหลับสนิท...

เมธัสค่อยๆ ลุกขึ้นพลางใช้มือขวาคว้ามิดหันเนื้อเดินไปอย่างเงียบเชียบ สายตา ปราศจากอาการมึนเมา สองเท้าพาร่างไปหยุดอยู่ด้านหลังสเวย์ เขาโน้มตัวเข้าไปใกล้

หมับ!! มือซ้ายปิดปากสเวย์ ส่วนมือขวากระชับมิดปาดคอหอยอีกฝ่าย ร่างของนักเลงร้ายชักกระตุกไม่กี่ครั้งก็หยุดนิ่ง

ท่ามกลางเสียงโลหิตสาดกระเซ็น มีเสียงจากระบบบอกถึงระดับที่เพิ่มขึ้นอย่างพรวดพราด แคมหักกะก็เริ่มใช้งานได้ที่ละชนิด

‘อืม กลิ่นเลือดถูกกลบด้วยกลิ่นเหล้าและอาหารย่าง แบบนี้ไม่น่าจะมีใครจับได้...’ เขามองไปยังนักเลงที่เหลือ ก่อนจะบรรจุจัดการพวกลูกน้องทั้งห้าที่ละคนอย่างฉับไวและเงียบงัน

ทุกครั้งที่ฆ่า ระดับและค่าสถานะจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนบัดนี้เมธัสมีระดับถึง 100 ทำให้เขามั่นใจว่า ศัตรูต้องมีระดับต่ำกว่า 150 เป็นแน่

เมธัสเปิดหน้าต่างสถานะดูทักษะที่ได้มาตามระดับของร่างกาย แล้วตึกตรองวิธีใช้คำสาปของตนอย่างรอบคอบ ‘อืม ถ้าต่อสู้ดีๆ ก็น่าจะจัดการศัตรูแบบตัวต่อตัวได้อย่างสบาย’

ถึงพลังของที่จะเรียกว่า ‘คำสาป’ แท้จริงๆ แล้วรูปแบบของมันก็คือทักษะแบบ RWO ปกติ ดังนั้นการใช้ทักษะเหล่านี้สลายทักษะของอีกฝ่าย ก็คล้ายกับการปะทะด้วยลมปราณหรือพลังจิต เพียงแต่คราวนี้เขาต้องต่อให้อีกฝ่าย ซึ่งมีพลังโจมตีหลากหลาย ส่วนเขามียิงอาวุธในมือกับทักษะประเภทสลายพลังเท่านั้น

‘เออละ ถึงเวลาเปลี่ยนเสื้อผ้า หาอาวุธดีๆ ติดตัว แล้วสะสมเงินซะที หึๆ’

เมธัสมองไปยังซากศพที่ไม่อันตรายหายไปแบบ RWO ปกติ เพราะที่นั่นคือโลกเสมือนจริงที่จะให้ผู้เล่นได้สัมผัสรสชาติของชีวิตแบบเข้มข้น เต็มไปด้วยเลือดเนื้อและชีวิตที่ล้าสมัยไปอย่างง่ายดาย สิ่งนี้ทำให้เขาย้ำกับตัวเองว่า เขาจะไม่เปิดเผยเรื่องโลกที่สองเป็นอันขาด เพราะไม่รู้ว่ามีผู้เล่นคนอื่นๆ จะมีมุมมองและเข้ามาเล่นโลกที่สองนี้ในรูปแบบใด

ชายหนุ่มมองศพทั้งหก แล้วก้มหน้าพร้อมกับเอ่ย “ขอให้เทพแห่งแสงนำพาวิญญาณเหล่านี้ไปเกิดใหม่ด้วยเถิด จงเจิดจรัส”

เขาถอดชุดเกราะกับอาวุธที่ติดตัวพวกสเวย์มาสวมใส่ ‘เฮ้อ! โลกนี้ดันไม่มีกระเป๋าสตางค์แบบโลกปกติ ไม่งั้นจะเหมากลับบ้านไปให้หมด แต่พวกเงินเป็นกล่องจะขนไปยังไม่ถนัดเลย สงสัยต้องคิดไปแต่เหรียญทอง’

แม้ค่าเงินในโลกนี้จะจริง แต่เนื่องจากไม่มีระบบธนาคาร และนาฬิกาข้อมือ

ก็ใช้ฝากหรือถอนเงินไม่ได้ จึงต้องเตรียมใจเรื่องน้ำหนัก ซึ่งเหรียญทองจะมีค่าหนึ่งหมื่นซิง เหรียญเงินมีค่าหนึ่งร้อยซิง และเหรียญทองแดงมีค่าหนึ่งซิง และถึงเรื่องน้ำหนักจะไม่ใช่ว่าปัญหา แต่ถ้าต้องหอบเงินพะรุงพะรัง มันอาจเป็นปัญหากับเขาในการหลบหนีจากค่ายนรกแห่งนี้ได้ เพราะเขายังต้องไปช่วยเดวิดแหกคุกอีกต่างหาก

‘จะทิ้งเงินไว้ก็เสียดาย เท่าที่ดูเจ้าเงินในกล่องนี่คงมีอยู่หลายล้านซิงซะด้วยสงสัยคงต้อง...หึๆ’

เมธัสผูกคิ่ววิธีสะสมเงินได้สำเร็จ จึงเก็บข้าวของและเงินที่พกไปไม่ไหวใส่กล่องไม้ แล้วนำไปฝังดินหลังกระท่อมอย่างเงียบเชียบ...

พอฝังกล่องสมบัติใบแรกเสร็จ เขาก็ชะโงกหน้าไปมองบ้านที่อยู่ข้างๆ จึงพบว่า มีสภาพไม่แตกต่างจากบ้านของสเวย์เท่าไรนัก มุมปากเลยกระตุกยิ้มพลางใช้วิชาตีนแมวเดินไปปลิดชีพพร้อมกับทดลองใช้พลังคำสาปของตน มิให้อีกฝ่ายดึงพลังออกมาได้แม้แต่นิดเดียว ในใจคอยฟังเสียงแจ้งจากระบบที่บอกว่าตนมีระดับเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งหยุดลงที่ 200 ซึ่งคล้ายกับว่าผู้คนในกระท่อมมีระดับสูงสุดเพียงเท่านี้

‘อืม ถึงจะมากกว่านี้ระดับก็ไม่เพิ่มสักเท่าไร’ แถมตอนนี้ก็ปาเข้าไปตีสองแล้ว คงต้องรีบงานนี้นก่อนที่เดวิดจะตายเสียก่อน’

ขณะอยู่ตรงมุมหนึ่งของบ้าน เขาเห็นทหารของเรทอสกำลังเดินผ่านมาเพียงลำพัง จึงเข้าประชิดจากด้านหลัง ใช้สองมือหมุนคอของอีกฝ่ายจนเกิดเสียงดังกร๊อบ แล้วลากร่างผู้เสียชีวิตไปไว้ในกระท่อมที่ใกล้ที่สุด ซึ่งตอนนี้มีร่างไร้ลมหายใจกองอยู่เต็ม...

เมื่อประตูเปิดออกอีกครั้ง ทหารเรทอสตัวปลอมนามเมธัสก็เริ่มต้นทำงานแบบสบายๆ ของเขาต่อไปพร้อมกับระดับที่เพิ่มขึ้นอีก 10 ระดับ

‘หึๆ สงสัยต้องเปลี่ยนมาจัดการทหารเรทอสแทน จะได้ปลงระดับเจ้าพระยาไวๆ’

บุรุษหนุ่มเดินเล่นในค่ายพักของผู้ร้ายเพียงลำพัง ขณะเดียวกันจำนวนของผู้มีลมหายใจกลดน้อยลงอย่างเงียบงัน โดยที่พวกเขาไม่รู้เลยว่า เสียชีวิตด้วยเงื้อมมือใคร

เมธัส ระดับ 210 เผ่าคำสาป ผู้ว่างเปล่า ชั้น แม่ทัพ พลังชีวิต 6,328,800 พลังเซฟเว่น 814,900 ความอึด 100/100 พลัง 180 กาย 180 ปัญญา 150 ไว 140 แม่นยำ 230 โชค 220

ชื่อทักษะของคำสาป	ระดับที่ได้มา	คำอธิบาย
ผู้ว่างเปล่า	0	ร่างกายต่อต้านพลังคำสาปทุกชนิด (ติดตัว)
รัศมีสลายคำสาป	0	สลายพลังคำสาปของครอบงำตัวในระยะ (ระดับร่างกาย/10) เมตร ทุกครั้งที่ใช้จะเสียพลังชีพ (ระยะ x 10) หน่วย ต่อวินาที <u>เงื่อนไข</u> ในกรณีที่ฝ่ายตรงข้ามมีระดับสูงกว่า ผู้ใช้คำสาปนี้ จะทำได้เพียงลดประสิทธิภาพพลังคำสาปของฝ่ายตรงข้ามเท่านั้น
หัตถ์ผู้ว่างเปล่า	20	สลายพลังคำสาปทุกชนิดที่มีสัมผัส ใช้พลัง (พลังโจมตีของศัตรู/10) หน่วย
ดวงตาผู้ว่างเปล่า	50	พลังคำสาปประเภทแปรรูปลักษณะหรือมายา จะใช้ไม่ได้ผลกับท่าน (ติดตัว) <u>เงื่อนไข</u> จะไม่ได้ผลเมื่อระดับของอีกฝ่ายสูงกว่า ผู้ใช้เกิน 30 ระดับ
คลื่นพลังผู้ว่างเปล่า	80	สร้างคลื่นพลังแนวตรง ทำลายคำสาปของฝ่ายตรงข้ามได้ในระยะ 30 เมตร เสียพลังครั้งละ 500 หน่วย
หัตถ์ผนึกคำสาป	110	ผู้ที่โดนท่านจับจะใช้พลังคำสาปไม่ได้จนกว่าจะหลุดออกจากมือท่าน ทุก 1 วินาทีใช้พลัง 1,000 หน่วย <u>เงื่อนไข</u> จะไม่มีผลเมื่อระดับของอีกฝ่ายสูงกว่า ผู้ใช้เกิน 100 ระดับ
ศาสตราผนึกคำสาป	150	ผู้ที่โดนศาสตราในมือท่านสัมผัส จะใช้พลังคำสาปไม่ได้จนกว่าจะหลุดออกจากศาสตรานั้น ทุก 1 วินาทีใช้พลัง 1,500 หน่วย <u>เงื่อนไข</u> จะไม่มีผลเมื่อระดับของอีกฝ่ายสูงกว่า ผู้ใช้เกิน 100 ระดับ

อาณาเขตสลายคำสาป	190	สร้างเขตพื้นที่ปลอดคำสาปขึ้นรอบร่าง (ระดับร่างกาย/100) เมตร ระยะเวลา (ระดับร่างกาย/10) นาที พลังที่ใช้ 10,000 หน่วย <u>เงื่อนไข</u> ในกรณีที่ฝ่ายตรงข้ามมีระดับสูงกว่าผู้ใช้คำสาปนี้ จะทำได้เพียงลดประสิทธิภาพพลังคำสาปของฝ่ายตรงข้ามเท่านั้น
------------------	-----	--

ณ ห้องซังแห่งหนึ่ง

“เฮ้! เดวิด ยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า” มีเสียงกังวلدังขึ้นจากเบื้องหน้า

ชายหนุ่มได้ยินเสียงอันคุ้นเคย เขากะตุกริมฝีปากขึ้นเล็กน้อย แม้ในปากยังเต็มไปด้วยรสโลหิต ร่างกายเจ็บปวดเพราะโดนทรมานอย่างต่อเนื่องจนแทบจะลืมตาไม่ขึ้น แต่เพื่อมิให้เพื่อนต้องรอคอย เขาจึงฝืนลืมตาขึ้นมอง เห็นทหารเกราะเงินซึ่งเป็นผู้คุมที่ทรมานเขาเมื่อครุ่นนอนคว่ำอยู่กับพื้น พอหันไปด้านซ้ายก็เห็นเพื่อนร่วมชั้นที่บัดนี้สวมชุดเกราะเงินกำลังนั่งยองๆ

“ยังไม่ตาย” เขายิ้มพลางพูด “แต่นายมาช้าไปหน่อยนะเมธัส”

บุรุษผมดำสีกั้มแห้ง “ดื่มยาเพิ่มพลังก่อนสิ” มือซ้ายของอีกฝ่ายถือขวดใสไร้ฝารายในบรรจุน้ำสีแดงส่งกลิ่นหอมอ่อนๆ ยื่นมาจ่อริมฝีปากเขา “แล้วไม่คิดจะถามว่าผมหักหลังคุณทำไมหรือ”

เดวิดค่อยๆ ดื่มน้ำยาเพิ่มพลังทีละนิด ความรู้สึกชุ่มชื้นแผ่ซ่านไปทุกอณูของร่างกาย ความเหนื่อยล้าคล้ายจะหายไปหลายส่วน บาดแผลเริ่มสมานกันอย่างฉับไว พออีกฝ่ายดื่มน้ำสีแดงหมด เมธัสก็เลื่อนขวดเปล่าออกจากปากเขา

“ข้าไม่เคยคิดว่าเพื่อนที่กินข้าวหม้อเดียวกันมาจะหักหลังหรอก” บุรุษผมทองยิ้มสดใส “ขอบคุณนะที่เอายาเพิ่มพลังดีๆ มาให้ข้า”

“ช้าๆ ไปขอบคุณผู้คุมที่ตายตรงนั้นดีกว่า” เมธัสยิ้มพลางทิ้งขวดเปล่าไว้บนพื้นข้างตัว เขามองไปยังโซ่ตรวนที่ล่ามแขนขาของบุรุษผมทอง แล้วใช้มือขวาหยิบพวงกุญแจที่ลี้ลับมาจากศพผู้คุมคุ้ยใต้ดินของปราสาทหลังนี้ไขโซ่ตรวนให้อีกฝ่าย

“คนที่สร้างที่นี่คงเป็นขุนนางในอาณาจักรยาหลุม” เขาให้ข้อมูลบุรุษผมทอง “ไม่งั้นพวกเรทอลไม่มีทางแอบสร้างปราสาทหลังใหญ่ขนาดนี้ได้โดยที่ทหารตรวจไม่พบ”

เดวิดยิ้มอย่างหดหู่ “ข้าพเจ้าจะทำได้ว่าเรื่องทั้งหมดนี้เป็นฝีมือใคร”

“ใคร” เมธัสถาม

เดวิดส่ายหน้าแล้วลุกขึ้นยืน สองเท้าก้าวตรงไปยืนข้างศพผู้คุมซึ่งถูกเมธัสลากเข้ามาในห้องขัง บรูซผมทองถอดเสื้อของตนออก แล้วถอดชุดเกราะของผู้คุมมาสวมอย่างฉับไว

“สงสัยจะเป็นญาติหรือคนใหญ่คนโตที่สนิทสนมกับตระกูลของเดวิดแน่ๆ ทำทำงานนี้จะจบไม่สวยแฮะ”

เดวิดใช้มือขวาหยิบกระบอกน้ำของผู้คุมขึ้นมาล้างคราบเลือดบนใบหน้าออก จากนั้นค่อยสวมหมวกเกราะปิดบังโฉมหน้า เห็นเพียงดวงตาสีฟ้า ก่อนจะหันมาเอ่ย “ถ้าพวกนี้ใช้คนที่ข้าคิดไว้ ทั้งหมดจะต้องจำข้าได้แน่” อีกฝ่ายหันไปยิงประตูดอกที่เปิดค้างไว้ “ไปกันเถอะเมธัส ข้าจำได้ว่ามีหญิงสาวชาวบ้านโดนลักพาตัวมาเยอะมิใช่รี”

“ใช่ ผมเจอพวกเธอแล้วที่คุกด้านบน แต่ถ้าเรานำพวกเธอออกไปตอนนี้ พวกเธอคงไม่พ้นโดนฆ่าทิ้ง...” เมธัสเดินไปจับไหล่ขวาที่สั่นเทาของชายผู้ที่มีสายเลือดวีรบุรุษซึ่งยึดมั่นในคุณธรรม “หรือไม่ก็เป็นตัวถ่วงของเราอย่างแน่นอน”

“แต่เราทิ้งพวกเธอไว้ไม่ได้นะเมธัส” เดวิดใช้สายตาที่เปี่ยมด้วยคุณธรรมสบตาเขา “เจ้าจะทอดทิ้งคนอ่อนแออย่างนั้นรี”

เมธัสตบไหล่ขวาของอีกฝ่าย “ไม่ต้องห่วงหรอก กฎแห่งทุกสิ่งอยู่กับผม” เขายกพวงกุญแจในมือขึ้นอวดอีกฝ่าย “พวกเธอคงไม่โดนใครพาไปข่มเหงรังแกง่ายๆหรอก”

“อืม...” เดวิดมองพวงกุญแจด้วยสายตาครุ่นคิด

“ขอเพียงเราจัดการผู้คุมปราสาทหลังนี้ หรือไม่ก็หาทางปลอมแปลงหลักฐานออกคำสั่งให้นำตัวเซลเซียสไปข้างนอกซะ” ชายหนุ่มขยิบตาชายพร้อมๆ กับพูดเสียงกระซิบ “มันจะเป็นฉากจบที่สวยงามกว่าไหม”

เดวิดพยักหน้า เขามุ่งหน้าไปสวมเสื้อขาดๆ ให้ศพผู้คุม แล้วลากศพไปยืนแทนที่พร้อมกับใส่โซ่ตรวนให้ “แค่นี้คงพอกลบเกลื่อนได้สักพักครู่ แต่เรื่องผู้คุมหายเราจะทำยังไงดี”

“หึๆ ก็ทิ้งขวดเหล้ากับเสื้อผ้าผู้หญิงไว้สักชุด” เมธัสพูดด้วยความขบขัน “เดี๋ยวพวกนั้นก็เข้าใจเองแหละ”

“แล้วเราจะไปหาเสื้อผ้าสตรีได้ที่ไหนเมิร์ธ” เดวิดหันมามองเขาด้วยสายตา
งุนงง “อย่าบอกนะว่าจะไปถอดชุดของพวกหญิงชาวบ้าน”

“ไม่ต้องลงทุนขนาดนั้นหรอก” เมิร์ธใช้มือซ้ายหยิบเสื้อผ้าชุดหนึ่งออกมาจาก
กระเป๋าเป้สี่เท้าที่ซ่อนอยู่หลังผ้าคลุม “เมื่อไหร่เจอห้องหญิงรับใช้ของปราสาทหลังนี้
เลยจิกมาชุดสองชุด” เขาใช้มือขวาหยิบเสื้อผ้าออกมาอีกชุด “ขอเพียงราดเหล้าลงไป
หน่อยก็ดูดีแล้ว”

“เมิร์ธนี่สุดยอดจริงๆ” เดวิดอดชมเชยเมิร์ธไม่ได้ “ขอถามหน่อยเถอะ ก่อนจะ
มาเป็นนักเรียนทหาร เมิร์ธเคยฝึกอะไรมาก่อนหรือเปล่า”

เมิร์ธที่กำลังจะสร้างฉากผู้คุมเมาต้องกระแอมไอบายๆ “อะแหม่ เพราะผมเป็น
ผู้ว่างเปล่า เลยทำอะไรแบบนี้ได้ ไม่งั้นถ้าเป็นคนจากเผ่าคำสาปมา呀 ของแบบนี้
ทำง่ายดูละกิลกิลฝ่ามือเลย”

เดวิดกอดอก สายตาดูครุ่นคิด “อืม เป็นผู้ว่างเปล่าคงต้องผ่านอุปสรรค
นานปีการเลยสินะ”

“ใช่ มันเยอะมากๆ ของมากๆ จนผมเองก็พรรณนาไม่หมด” เมิร์ธพยักหน้า
คล้อยตามอีกฝ่าย

“อืม จะบอกไงดีล่ะว่า เป็นสายลับเลยทำได้ เดียวก็เข้าใจว่าเราเป็นไส้ศึกพอดี
แฮ่อ”

ทั้งสองคนเดินทางผ่านทหราชอาณาจักรที่เหลื่ออย่าง่ายดาย เพราะส่วนใหญ่ใส่ใจแต่
พวกโจรที่ไม่ได้สวมเครื่องแบบทหาร ด้วยเหตุนี้ยามอยู่ภายในปราสาทจึงยิ่งชะล่าใจ

เมิร์ธเดินทางผ่านทหราชอาณาจักรซึ่งกำลังยืนล้ำพหกและมีความสูงใกล้เคียงกับ
เขา ชายหนุ่มคิดอะไรสนุกๆ ขึ้นได้จึงทวาด “เฮ้ย! เจ้าพวกบ้าอย่าหลับในลิ เดียวก็สั่ง
ประหารซะเลย”

ทหราชอาณาจักรทั้งสองนายสะตั่งโหยง เดวิดเองก็ยืนตัวแข็งทื่อก้าวขาไม่ออก

ทหราชอาณาจักรทั้งสองรีบโค้งกายพลงพุดอย่างร้อนใจ “ขอโทษขอรับท่านวีโนเซ่
พวกข้าจะไม่แอบอู้้อีกแล้วขอรับ”

เมิร์ธเดินไปใช้มือซ้ายตบไหล่ขวาของอีกฝ่ายพลงทัวเราะเบาๆ “หึๆ ข้าแค่
หยอกพวกเจ้าเล่น เจ้าบ้าเอ๊ย”

พอทหารยามทั้งสองนายเงยหน้าขึ้น ก็ต้องมีสีหน้าเดือดดาล หนึ่งในนั้น ตะคอกใส่เขาในทันใด “แกทำบ้าอะไรวะ พวกข้านี้กลัวจะโดนท่านวีโนเซ่ฆ่าเอาจริงๆ ชะแล้ว”

เมธัสยิ้มกริ่มพลงใช้มือขวาล้วงเข้าไปในกระเป๋าสะพายสีเทาที่ห้อยอยู่ข้างเอว หยิบเหรียญทองออกมาสิบเหรียญ “คนที่บ้าคือเจ้าต่างหาก ท่านวีโนเซ่สั่งให้ข้ามาแจกรางวัลให้เหล่าทหารหาญที่ติดตามทำภารกิจอันยิ่งใหญ่”

เมื่อสองทหารยามเห็นเหรียญทอง ดวงตาสลึมสลือก็เบิกกว้างขึ้นราวกับ ไข่ห่าน สีหน้าเปลี่ยนเป็นยิ้มยิ้มในพริบตา ทหารยามคนซ้ายมือเอ่ยอย่างขบขัน “เหม ไ้อ้าเอ๊ย! มีรางวัลมาแบ่งก็ไม่บอก...”

“น่าเสียดายที่พวกแกสองตัวดันหลับยาม ข้าคงต้องไปถามท่านวีโนเซ่ซะแล้วว่า ควรจะให้รางวัลพวกแกหรือไม่” เมธัสเก็บเงินใส่กระเป๋าสะพาย คราวนี้เขาสนใจ อ้ากระเป๋เพื่อให้อีกฝ่ายเห็นถุงผ้าสีน้ำตาลที่ใส่เหรียญทองจำนวนมาก

สองทหารยามที่เมื่อครู่ได้ขึ้นสวรรค์เพราะเห็นเงิน พอโดนข่มขู่อีกครั้ง จิต วิญญาณก็แทบจะร่วงลงไปสู่ขุมนรก “เฮ้ย ใจเย็นสิท่านพี่ที่เคารพ”

เมธัสใช้สายตาเินตามองอีกฝ่าย “ใครเป็นที่แก่พะ ข้าเป็นคนมาปูนบำเหน็จ และช่วยท่านวีโนเซ่ลงทัณฑ์ทหารไม่ได้เรื่องต่างหาก”

“นั่นจะให้ข้าเรียกพี่ว่าไงขอรับ” ทหารยามคนซ้ายมือพูดอย่างตกใจ “อ้อ หรือพี่ คือนายกองคนใหม่ที่ท่านวีโนเซ่กำลังจะแต่งตั้งให้ไหมขอรับ”

เมธัสยกคิ้วพลงผิวกาก ทำท่าเหมือนบอกว่า ‘ข้านี้แหละนายกองคนใหม่’

สองทหารยามรีบยื่นตัวตรงพลงยกมือขวาขึ้นทาบหน้าอก ส่วนหอกยาวสอง เมตรในมือซ้ายตั้งตรงข้างลำตัวพร้อมพูดอย่างขึงขัง “ยินดีที่ได้พบขอรับท่านนายกอง”

“ดีมาก อย่างนี้ค่อยรู้งานหน่อย” เมธัสคลี่ยิ้มพลงยกมือซ้ายตบไหล่ทหาร ยามคนซ้าย มือขวาล้วงถุงเงินในกระเป๋าสะพายออกมาใส่อยู่เบื้องหน้าทั้งสองให้เกิด เสียงดังกรู๊งกริ๊ง “เอาเป็นว่าข้าจะเปิดเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เมื่อกี้ไว้ แต่ข้าจะขอตรวจสอบ การทำงานที่ผ่านมาของพวกเจ้าสักหน่อยก็แล้วกัน”

“ได้เลยขอรับท่านนายกอง” ทั้งสองขานรับอย่างหนักแน่น

“ข้าเป็นคนที่ดีอดคิด ดาบใครไวกว่าคนนั้นก็รอดชีวิต” เมธัสเดินถอยหลัง สองก้าวพร้อมกับส่ายถุงเงินในมือขวา “ดังนั้นใครที่ตอบเร็วกว่าจะได้รางวัลมากกว่า

เข้าใจไหม”

สองทหารยามหันไปสบตากัน ถึงจะเป็นเพื่อนร่วมงาน ทว่าเงินทองเป็นของนอกกาย ใช่ว่าจะหาใหม่กันได้ง่าย ๆ หลังจากถลึงตาใส่กันเที่ยวหนึ่ง ทั้งสองก็ตอบอย่างหนักแน่น “ขอรับท่านนายกong”

เมธัสหมุนตัวเดินไปมาเบื้องหน้าคนทั้งสองอย่างเชื่องช้าสามเที่ยว แล้วหันมาถามแบบไม่ให้หันตั้งตัว “พวกเจ้ารู้ไหมว่าท่านวิโนเช่ตอนนี้อยู่ที่ไหน”

ทหารที่ยืนด้านซ้ายมีสีหน้างุนงง เพราะหากเป็นทหารของที่นี่ก็สมควรรู้ว่าท่านวิโนเช่อยู่ที่ไหน หรือว่าบุรุษผู้นี้จะเป็นผู้บุกรุกปลอมตัวมา พอดคิดได้ดังนั้นมือซ้ายที่กระชับหอกอยู่ก็เตรียมจะสับดัสโล่คนเบื้องหน้าโดยพลัน

แต่ทหารที่ยืนด้านขวากลับโพล่งตอบอย่างไม่คิดอะไร เพราะโดนเหรียญทองครอบงำสติปัญญาไปหมดแล้ว “ตอนนี้ท่านวิโนเช่อยู่ที่ห้องนอนชั้นสี่ตรงหอคอยปีกซ้ายขอรับ”

เมธัสสังเกตเห็นว่าทหารยามด้านซ้ายคิดจะโจมตี เขาจึงยกมือซ้ายขึ้นชี้หน้าอีกฝ่ายพร้อมกับवाद “เจ้าคนไม่ได้เรื่อง แฉนี้ก็ล้มแล้วรี” ทหารยามคนซ้ายมือสะดุ้งโหยง ชายหนุ่มเร่งพูดต่อ “เกิดท่านวิโนเช่ร้องลั่นว่ามีคนร้ายขึ้นมา แล้วแกไปช่วยเหลือท่านไม่ได้ อะอะไรจะเกิดขึ้น หา!!” เขาเลื่อนมือซ้ายไปกุมด้ามกระบี่ที่ห้อยตรงเอวซ้าย “ช่างสมควรลงโทษประหารเสียจริง”

ทหารยามคนซ้ายมือถึงกับเหวี่ยงอกาฟแตกพลั๊ก “เอ่อ แต่ว่า มันแปลกๆ...”

เมธัสเก็บถุงเงินใส่กระเป๋าสะพายที่เอวขวา แล้วหยิบเหรียญทองสิบเหรียญยื่นให้ทหารยามคนทางขวา อีกฝ่ายรีบแบมือขวารับไปทันควัน “รางวัลของเจ้าข้าชั้นนี้ ข้าขอมอบให้เจ้าแทนก็แล้วกัน” เขาสำหน้าพร้อมกับพูดอย่างเอือมระอา “ช่างเป็นคนที่ไม่ได้เรื่องเสียจริงๆ เฮอะ”

ทหารยามด้านขวายิ้มแก้มปริ “ขอบคุณท่านนายกongมากๆ เลยขอรับ อีๆ”

“มันคือเงินที่เจ้าสมควรได้รับ ข้าจะไปแจกรางวัลต่อแล้ว” เมธัสสับด้ามมือซ้ายพลางถอยหลังไปหนึ่งก้าวก่อนจะพูดเสียงดู “อย่ามัวยินดีจนหลับอีกล่ะ”

“ขอรับท่านนายกong” ทหารยามทั้งสองขานรับ

“จงตั้งใจทำงานและคอยสังเกตพวกน่าสงสัย” เมธัสพูดอย่างเคร่งเครียด “เพราะข้าไม่รู้ว่าพวกโจรแค่แสร้งสวมมิกดี เพื่อรอเวลาแฉงัดเราหรือไม่...” ชายหนุ่ม

แค่เสี่ยงอย่างเย็นชา “อี หวังว่าพวกด้านนอกจะจัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อย ไม่เกิดความผิดพลาดใดๆ นะ”

สิ้นวาทะ ชายหนุ่มก็หมุนกายไปทางซ้าย แล้วเดินนำเดวิดจากไป

ทหารยามที่ไม่ได้เงินพอเห็นว่ามีนายกองกับทหารติดตามเดินไปด้วยผีเท้ามั่นคง จึงหันไปมองเพื่อนด้วยสายตาอิจฉา และได้แต่ตำหนิตัวเองที่ดันสงสัยมากเกินไป เพราะถ้าอีกฝ่ายเป็นศัตรูจริงคงไม่ใช่จ่ายเงินสุ่ยสุ่ยถึงเพียงนี้ อีกทั้งยังรู้แผนกำจัดโจรร้ายอย่างละเอียดและมีท่าทีห่วงใย

หากเป็นศัตรูจะกล้าเผยตัวพูดอะไรเด็ดขาดเช่นนี้หรือ...

อย่างน้อยเดวิดก็เป็นคนหนึ่งที่มีน้ำใจว่า เขาต้องไม่กล้าทำอย่างแน่นอน

หลังจากที่เดินผ่านยามจุดนั้นมาได้ระยะหนึ่ง เดวิดที่หัวใจเกือบจะวาย และเกือบจะลงมือกับทหารยามคนซ้ายมือตอนที่เห็นแววตาของอีกฝ่ายลึกลงๆ ต้องหันไปถามเมธัสด้วยความสงสัย “เมื่อที่พวกเราเสี่ยงไปหรือไม่”

“การตามหาหัวหน้าศัตรูที่ไม่รู้ว่าอยู่ที่ไหน มันเสี่ยงยิ่งกว่าการหยอกทหารที่กึ่งหลับกึ่งตื่นเสียอีก” เมธัสยกไหล่ پاسخตอบอย่างเฉยชา

“มันก็จริงอยู่ แล้วเมธัสไปเรียนวิธีการหลอกลวงแสนแนบเนียนแบบนี้มาจากไหน” เดวิดอดสงสัยมิได้

เมธัสหันมาส่งยิ้มให้เขาแล้วตอบเบาๆ “เพราะผมเป็นผู้ว่างเปล่า เลยต้องทำอะไรแบบนี้ได้ ไม่งั้นถ้าเป็นผู้ใช้คำสาปเนตรลงจิต เรื่องพรค็นคงง่ายนิดเดียว”

เดวิดได้แต่พยักหน้าพาลงพูดเหมือนเดิมโดยไม่รู้ตัว “อืม เป็นผู้ว่างเปล่าคงต้องผ่านอุปสรรคนานัปการเลยสินะ”

“ใช่ มันช่างเยอะมากๆ ของหลายๆ จนผมเองก็พรรณานไม่หมดเลยจริงๆ นะเดวิด” เพื่อนผู้ว่างเปล่าเอ่ยด้วยความเหนื่อยใจ

ชายหนุ่มผู้มีพลังคำสาปชั้นสูงยกมือขวาไปตบไหล่เพื่อนสนิท “อย่าคิดมากเลย ผมเชื่อว่าเมธัสสามารถผ่านอุปสรรคได้อยู่แล้ว”

ปึก! เสียงตบไหล่แห่งมิตรภาพดังขึ้นอย่างแผ่วเบา

เมธัสรีบมองไปเบื้องหน้าก่อนที่จะหลุดหัวเราะใส่อีกฝ่าย “โอ้ ถ้าสักวันไปเจอผู้ว่างเปล่าตัวจริงเข้า เดวิดจะเพลอถามอะไรแบบนี้ไหมนะ”

ทั้งสองเดินต่อไปอีกพักใหญ่ จนกระทั่งมาหยุดบนระเบียงกว้าง ฝั่งซ้ายมี

ทหารโบหน้าเคร่งขรึมสี่นายสูงเกือบสองเมตรยืนค้ำกันอยู่หน้าประตูสีดำ

เมธัสหันไปมองหน้าเดวิดครึ่งหนึ่ง แล้วพูดเสียงแผ่ว “เดวิด เดี่ยวนายกัมหน้าไว้ตลอดเลยนะ”

เดวิดยังไม่ทันจะตอบก็ถูกเมธัสใช้สองมือจับลากไปโยนลงเบื้องหน้าทหารยามทั้งสี่นายจนเกิดเสียงดังต๊อบ

เซ็ง! ทหารยามที่ยืนอยู่ด้านซ้ายสุดใช้มือขวาชักกระบี่ยาวออกมาอย่างว่องไว

“เจ้าทำอะไร” ทหารยามชี้กระบี่ใส่เข้ากับเดวิดพลางเอ่ยเสียงดู

เมธัสรีบวิ่งไปคุกเข่ากับพื้น “ขอโทษด้วยขอรับ” เขาค้อมศีรษะแล้วพูดเสียงสั้น “เดวิดแหกคุกไปได้แล้วขอรับ” ชายหนุ่มใช้มือขวาตบศีรษะเดวิดจนเกิดเสียงดังแก๊ง “เจ้านี้คือคนคุมคุกขอรับ”

เดวิดเข้าใจแล้วว่า ทำไมเมธัสถึงจับเขาโยนลงมาแบบนี้พร้อมกับสั่งให้กัมหน้าตลอดเวลา ในใจแอบคิดเหมือนเดิมว่า...

ไอ้เมธัส! นายคงผ่านความยากลำบากมาเยอะมากๆ ลินะ ถึงเสแสร้งและเจ้าเล่ห์ได้เหลืรับประทานขนาดนี้! หลังจากທີ່ส่งสารอีกฝ่าย เขากลับรู้สึกยินดีกับตนเอง ‘โชคดีแล้วที่เลือกคบหมอนี้เป็นเพื่อน เอ้อ...’

เดวิดชะเง้อมองทหารยามทั้งสี่นาย ก็พบว่าเข้มกลัดทรงกลมเส้นผ่านศูนย์กลางสองนิ้วที่อยู่บนผ้าคลุมของคนที่สี่ล้วนมีสัญลักษณ์รูปดาวห้าแฉกสีทองอยู่ตรงกลาง นี่คือเครื่องหมายอัศวินองค์กรภักซ์ของวินโฮอย่างไม่ต้องสงสัย

เขาเพียงคนเดียวยอมมีอาจต่อสู้กับผู้มีพลังขั้นอัศวินพร้อมกันถึงสี่คน เลยลอบคิดในใจ ‘เมธัส ต่อให้คุณพลาดท่าตรงนี้ ผมก็จะแลกชีวิตกับศัตรูเพื่อให้คุณอยู่รอดต่อไป’

หากเดวิดรู้จักเมธัสนานกว่านี้อีกสักสองเดือน เขารู้ทันทีที่ว่าเป็นความคิดที่ผิด...

อัศวินหนุ่มหน้าตาคมคาย ดวงตาสีฟ้า ผมสีน้ำตาลเข้ม ยืนอยู่คนที่สองจากทางซ้าย ซึ่งคล้ายจะเป็นหัวหน้าของอัศวินองค์กรภักซ์กลุ่มนี้พลันโพล่งขึ้น “เมื่อไหร่เจ้าพูดว่าอะไรนะ”

เมธัสรีบกัมหน้าตอบ “เมื่อครู่ข้าน้อยพบทหารนายนี้กำลังจะลวนลามหญิงรับใช้เลยดูดามันไปสุดใหญ่” เขาตบหัวเดวิดอีกครั้ง “พอถามว่ามาน้อยหน่วยใดเลยทราบว่

มันเป็นคนคุมคุกของเดวิด เลยเร่งให้มันกลับไปทำหน้าที่” ชายหนุ่มรีบเผยหน้าขึ้นพูดเสียงลั่น “แต่พอไปถึงหน้าห้องซังกลับพบว่า เดวิดที่อยู่ในคุกไม่มีเสียงหายใจ”

“หา! เจ้าปล่อยให้มันตายได้อย่างไร” หัวหน้องครักษ์ทำเสียงตกใจ “ท่านวินเซ่ อุตสาห์มอบายพื้นพลังราคาแพงเพื่อกันมันตายแล้วไม่ใช่หรอ”

‘ผมก็ใช้ไปแล้วไง หึๆ’ ถึงในใจจะขบขัน ทว่าเขาต้องบ่นสื่อน้ำหาวตหน้าต่อ

“มันยังไม่ตายขอรับ” เมธสรีบสายหน้า “แต่ร่างที่นอนอยู่ในห้องกลับเป็นศพของหนึ่งในผู้คุม แถมมันยังขโมยชุดเกราะและกุญแจห้องซังไปทั้งหมดอีกด้วย” เขาริบเผยหน้าพูด “แต่เพราะคินนี่จะมีแผนการใหญ่ ข้าจึงไม่กล้าผลิผลามออกคำสั่งอย่างไร้สติ” ชายหนุ่มตบหัวเดวิดอีกครั้ง “เลยนำตัวทหารนายนี้มารับโทษพร้อมกับขอรับคำสั่งเคลื่อนย้ายกองกำลังจับกุมนักโทษที่หนีไปขอรับ”

ทั้งสี่มีสีหน้าแตกตื่น หัวหน้องครักษ์ตวาดด้วยโทสะ “เจ้าบ้าเอ๊ย!! ท่านวินเซ่ ย้านักย้าหนาว่า เฝ้ามันไว้ให้ดี” อีกฝ่ายชี้มือซ้ายไปยังเดวิด “แต่เจ้ากลับไปประรั้นกับสาวรับใช้ในเวลาทำงาน ซังมีความผิดใหญ่หลวงนัก”

อัศวินองครักษ์ที่ยืนอยู่ด้านขวาสุดใช้มือขวาชักดาบ มีที่ท่าพร้อมจะตัดสินใจโทษผู้คุมคุกที่ไม่ได้ความในบัดดล

‘อะจี้ย! เจ้าพวกนี้มันเห็นชีวิตคนเป็นผักปลา เดวิดเอ๋ยเตรียมเจ็บตัวนิดหน่อยนะเพื่อน’

เมธสรีบลุกขึ้นยืน ใช้เท้าขวาเหยียบศีรษะของเดวิดพลาตตะโกนด้วยน้ำเสียงโกรธเกรี้ยว “ใช้แล้ว เจ้าจั่งตัวนี้มันสมควรตายมากที่สุด ไปตายซะ!! ไปตายซะ!!”

ตบ!! ฝ่าะ!! พลัก!! การลงทัณฑ์ด้วยสันรองเท้าหนา ทำให้พื้นบริเวณที่เดวิดนอนอยู่กลายเป็นแอ่งโลหิตในพริบตา เรียกว่าหากมิใช่ผู้มีพลังชีวิตเข้มแข็งแบบเดวิด คงจะเสียชีวิตไปตั้งแต่ต้นแล้ว

บรรดาอัศวินองครักษ์ต่างมีสีหน้าพึงพอใจ ที่ได้ชมวิถีลงโทษสถานเบาเกินไปสู่ช่วงหน้า

เมธสรีบเล็งมองคนทั้งสี่ที่เข้าใจนิสัยของวินเซ่ได้อย่างรวดเร็ว ‘ดังคำวาสุณขย่อมเป็นเหมือนเจ้านาย ลองลูกน้องเป็นคนเยี่ยงนี้ วินเซ่ก็ต้องเป็นพวกหัวรุนแรงและเจ้าอารมณ์เป็นแน่ แบบนี้สถานการณ์คงกลับมาอยู่ในการควบคุมของเราแล้ว หึๆ’

จู่ๆ หัวหน้องครักษ์ก็มีสีหน้าฉุกคิด เขายกมือซ้ายพลาตตวาดเบาๆ “เจ้าโง่

ดันมาทำเสียงดังต่อหน้าท่านวินเซ่ คิดจะปลุกให้ท่านตื่น...”

“ข้างนอกมีเสียงอะอะไววายอะไร!!” มีเสียงตะโกนที่เปี่ยมด้วยโทสะดังมาจากในห้องนอน

หัวหน้าองค์กรฯรีบหันกายไปรายงานด้วยสีหน้าเคร่งขรึม “ขอประทานอภัยขอรับ เมื่อครู่มีทหารนายหนึ่งมารายงานว่า เควิดแหกคุกหนีออกจากห้องขังไปได้แล้วขอรับ”

“บัดซบเอ๊ย! พวกเจ้ารีบไปสั่งให้ทหารยามออกไปจับกุมตัวเควิดเดี๋ยวนี้” วินเซ่ตะโกนลั่นก่อนจะพูดต่อด้วยน้ำเสียงเยียบเย็น “หากผู้คุมคุกยังไม่ตายก็ห้ามมาให้ข้าลงโทษเองกับมือด้วย”

“รับคำสั่งขอรับ” หัวหน้าองค์กรฯหันกลับมาพูดกับลูกน้องที่อยู่ด้านซ้าย “พวกเจ้าสองคนแยกย้ายกันไปสั่งให้ทหารในปราสาททำการค้นหาพวกนักโทษที่หลบหนี”

“ขอรับ” อัศวินองค์กรฯทั้งสองผงกศีรษะแล้วรีบวิ่งลงไปยังชั้นล่าง

หัวหน้าองค์กรฯหันมาสั่งเขา “ส่วนเจ้านำตัวมันเข้ามาในห้องเดี๋ยวนี้”

“อืม เหลืออีกสองคนนี่รี ทำทางจะต้องเปลืองมือเปลืองเท้ามากกว่าที่คิด” แม้ในใจจะนึกอย่างเหนียวหนำย ทว่าใบหน้ากลับเต็มไปด้วยรอยยิ้ม เขาส่งเสียงอย่างยินดีปริดา “ได้ขอรับ...” เขาหันไปตวาดใส่เควิด “เจ้าบ้าเอ๊ย ยังไม่ตายใช่ไหม รีบคลานเข้าไปในห้องท่านวินเซ่เดี๋ยวนี้”

เควิดไม่ถึงกับเสียชีวิตด้วยการเตะเพียงเท่านี้ เพราะเมธัสลึกลับยิ่งจุดสำคัญมีเพียงไม่กี่ครั้งที่โจมตีไปยังใบหน้าให้เกิดรอยฟกช้ำกับเลือดกบปาก จะได้เห็นใบหน้าของบุรุษผมทองไม่ชัดเจน โดยเฉพาะยามคำคั้นที่อาศัยเพียงแสงจากคบเพลิง ย่อมแยกแยะเควิดออกได้ยาก

แอ็ด! หัวหน้าองค์กรฯเปิดประตูห้อง

เมธัสใช้สองมือจับแขนซ้ายของเควิด แล้วลากร่างผู้คุมคุกเข้าไปอย่างไร้ความเมตตา ทำเอาเควิดต้องร้องอุทานด้วยความเจ็บปวด และทำให้สองอัศวินองค์กรฯสะใจอย่างยิ่ง

หลังจากเข้าไปในห้อง ชายหนุ่มก็กวาดตาสำรวจอย่างว่องไว ห้องนี้กว้างห้าเมตร ยาวแปดเมตร เพดานสูงจากพื้นสี่เมตร ผนังขาวของประตูเป็นตุ้ลือผ้าและชั้นหนังสือทำจากไม้ ด้านตรงข้ามมีโต๊ะทำงานทำจากไม้เนื้อดี ด้านหลังแขวนดาบและกระบี่

ไขว้กัน หน้าต่างกว้างสองบานมีผ้า màn สีทองปิดอยู่ ส่วนด้านซ้ายเป็นเตียงนอนขนาดใหญ่มีผ้า màn มุ้งสีทอง

หน้าเตียงมีบุษย์หนุ่มหน้าหล่อเหลา อายุประมาณสิบแปดถึงสิบเก้าปี ผมสีส้มยาวประบ่า นัยน์ตาสีแดงทอแวววาวเย็นชาไร้น้ำใจ รูปร่างผอม สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสอง เซนติเมตร สวมชุดคลุมยาวสีขาวมีลายดาวห้าแฉกอยู่ตรงชายเสื้อเล็กน้อย สวมรองเท้าหนังสีขาว มือขาวถือแส้สีดำตัวดีไปมาเบาๆ

หัวหน้าองค์กรชักก้าวขึ้นมายืนอยู่หน้าเมธัส แล้วเล่าเรื่องราวที่เขาบอกเมื่อครู้อย่างละเอียด

พอวิโนเซ่ฟังจนจบก็ต้องตัวสั่นเพิ่มความเกรี้ยวกราด ดวงตาทอแวววาวเคียดแค้นชิงชัง มือขวาหวดแส้ใส่เสาเตียงด้านขวาดังเพียะ จนเสาเตียงแตกร้าวเป็นแนวยาว

“เจ้าเศษสวะเอ๊ย!! ทำไมไม่ตัดแขนตัดขาหนีทิ้งไปเลย!” บุรุษผมส้มชี้แส้ชี้มาใส่หัวหน้าองค์กร “ข้าอย่าแล้วอย่าอีกว่ารักษาชีวิตมันไว้ก็พอ ส่วนมันจะพิกลพิการก็เรื่องของมัน”

“พอดีทหารแพทย์ทั้งหมดต้องไปรักษาพวกทหารรับจ้างที่บาดเจ็บกลับมา” หัวหน้าองค์กรรีบโค้งกายพลาทตอบเสียงแผ่ว “เลยไม่มีใครรับรองได้ว่าเดวิดจะรอดชีวิตจากการตัดแขนตัดขาอะขอรับ”

“บัดโธ่เอ๊ย เจ้าเมธาสาบตัวนั้นต่อให้เหลือแต่หัวมันก็ไม่ตายหรอกน่า” วิโนเซ่พาดแส้ใส่เสาเตียงไม่หยุด “รู้ซำน่าจะลงไปจัดการเองตั้งแต่ต้น พวกใจอ่อนใช้การไม่ได้ทั้งนั้น”

หัวหน้าองค์กรหนึ่งเงยไปครู่หนึ่ง เมธัสสังเกตเห็นว่าอีกฝ่ายโกรธจนมือซ้ายที่กำแน่นสั่นระริก

“ขอประทานอภัยขอรับ พวกข้าน่าจะรีบออกไปตามหานักโทษทันที” หัวหน้าองค์กรยังคงใช้เสียงสุภาพ “ตอนนี้ขอให้ท่านวิโนเซ่ระบายนามณ์กับเจ้าคนคุมคุกคนนี้ตามสบาย”

วิโนเซ่เดินมาใช้เท้าซ้ายเหยียบเดวิดที่นอนสลบไปสลอยอยู่บนพื้น แล้วหวดแส้ใส่ใบหน้าหัวหน้าองค์กรอย่างรุนแรงจนใบหน้าของบุรุษผมน้ำตาลเข้มสลับไปด้านซ้าย แก้มขวาเกิดรอยแผลเรียวยาว

“เจ้าชื้อบ้อ!!” วินเซ่ทวาด “ลองเจ้าเดวิดมันแหกคุกออกมาได้ ด้วยนิสัยเลวๆ ของมันต้องแก้ล้างทำตัวเป็นคนดี หาทางช่วยเหลือพวกชาวบ้านที่โดนจับตัวมาด้วย อย่างแน่นอน” บรูซผมล้มพูดอย่างเย็นชา “ฉะนั้นพวกเจ้าต้องคอยคุ้มครองอยู่หน้าห้องข้าต่างหากเล่า จงรีบไปประตมคนมาคุ้มครองข้ามากกว่านี้ เข้าใจไหม”

หัวหน้าองค์กรก็หันหน้าพลางตะโกนรับคำ “เข้าใจแล้วขอรับ พวกเจ้าสองคนรีบออกไปประตมคนมาคุ้มกันหน้าห้องโดยเร็ว”

หัวหน้าองค์กรก็รีบกับลูกน้องรีบเดินออกจากห้อง ทว่าทั้งสองก็ต้องชะงักแล้วหันกลับมาองภายในห้อง เพราะมีชายคนหนึ่งไม่ได้ออกไปพร้อมกับพวกเขา

วินเซ่ยอมไม่เสียเวลาพูด เขาใช้แล่หวิดใส่ใบหน้าด้านซ้ายของเมธัสพลางกระซกเสียง “เจ้านี่ก็ชื้อบ้ออีกตัวนี้รี รีบออกไปยืนเฝ้าหน้าห้องซะ”

หัวหน้าองค์กรเห็นเมธัสยังยืนอยู่กับที่จึงทำหน้าเอือมระอา เขาสับเท้าเข้ามาจับไหล่ซ้ายของทหารชื้อบ้อแล้วกระซกอย่างรุนแรง “เจ้ารีบออกไปตามทหารมาเร็วเข้า”

เมธัสที่เข้าไปด้านซ้าย ต้องคุกเข่าซ้ายลงโดยพลัน เขานึกแผนการได้ จึงก้มหน้าพลางพูดอย่างสุภาพ “ข้าพเจ้าต้องไปอย่างแน่นอนขอรับ แต่ต้องขอถอดเสื้อเกราะของทหารนายนี้ออกก่อน” ชายหนุ่มใช้มือซ้ายวางลงบนแผ่นหลังของเดวิด “เพื่อที่จะได้จับมันลูกขึ้นมารับการลงทัณฑ์ช้าเวลา ช่วงที่ทหารยามจับเจ้าบัดซบเดวิดมาให้ท่านวินเซ่ทราบ”

ปัก! เมธัสใช้มือซ้ายตบหลังเดวิดครั้งหนึ่ง

“คราวนี้ท่านวินเซ่จะได้ตัดแขนตัดขา มัน แล้วโยดใส่กรงขังที่เต็มไปด้วยหนูที่หิวโหย” เขาพูดด้วยน้ำเสียงสนุกสนาน “ทราบไหมมันเจ็บปวดสาสมกับความผิดที่ทำให้ท่านต้องตื่นขึ้นมาในช่วงที่กำลังหลับสบายดูจอยอยู่บนสรวงสวรรค์ขอรับ”

วินเซ่มีสีหน้าอ่อนคลาย เขาพยักหน้า “เจ้านี่ช่างรู้จักพูดจา นัก แบบนี้ถึงจะสมกับเป็นทหารรับใช้ของข้า ฮ่าๆ”

หัวหน้าองค์กรไม่ต้องเสียเวลารอคำสั่ง ก็หมุนกายก้าวเท้าออกจากห้องไปในทันใด ส่วนเมธัสเร่งมือถอดเสื้อเกราะของเดวิดไปพลางตบศีรษะของอีกฝ่ายไปพลาง

“เพราะเจ้าคนใช้การไม่ได้แบบนี้แท้ๆ ทำให้ท่านวินเซ่ต้องเสียอารมณ์” ชายหนุ่มใช้สองมือถอดหมวกเกราะของเดวิดพลางพูด “หรือเป็นเพราะแกล้งเห็นเดวิดหน้าตาดีเลยคิดปล่อยให้มันหนีออกไป” เขาใช้มือซ้ายกระซกผมของบรูซผมทอง

เผยให้เห็นใบหน้าเป็นเลือดจนไม่เหลือเค้าความหล่อสักนิดเดียว “ถือว่าแกมีใจ คิดคดเป็นกบฏต่อท่านวินเซ่ สมควรตายทั้งตระกูล”

เมธัสฯเลือกไปยังหัวหน้องครุฑที่มีรอยยิ้มเย้ยหยัน อีกฝ่ายกำลังปิดประตู ด้วยแวตาทขบขัน ทำเอาเขาต้องงุนงงกับสายตาของอีกฝ่าย ทว่าเพียงพริบตาเดียว ชายหนุ่มก็รู้แล้วว่า ตนเองพูดมากเกินไปจนจำเป็น

วินเซ่มีสีหน้าครุ่นคิด ริมฝีปากเข้มสนิท มือขวาที่สั่นระริกพลันหดเสีไ้ แผ่นหลังของเดวิดที่เพิ่งจะถูกถอดเสื้อเกราะช่วงบนออกพลางตะโกนก้อง “แกก็เหมือนกับอีนั่งแพศยาคนนั้นรี บังอาจชื่นชมเดวิดมากกว่าข้า ยาก!”

เพียะ!! เขาระดมฟาดเสีไ้แผ่นหลังของเดวิดจนเลือดสาตกกระเซ็นไปทั่วห้อง แม้แต่เมธัสเองก็ยั้งโดนลูกหลงไปด้วย หากมิได้ใส่สนับแขนเอาไว้ แขนซ้ายของเขา คงได้แผลยาวหลายเส้นแล้ว

‘สงสัยชายคนนี้จะแค้นเดวิดเรื่องความรักแน่ๆ’ เขาถอยหลังออกมาพร้อมกับ มองสีหน้าเจ็บแค้นของวินเซ่ ‘เฮ้อ! ใจคอคับแคบแบบนี้ ผู้หญิงดีๆ ที่ไหนจะเหลือบ แล’ ชายหนุ่มลุกขึ้นยืน แล้วมองสภาพของเดวิดที่ยังแสร้งสลบ อดทนไม่ร้องออกมา ลักคำ ‘ถ้าปล่อยให้เป็นแบบนี้ต่อไป มีหวังเดวิดได้ไปเยือนยมโลกก่อนกำหนดกันพอดี อิม...’

เมธัสนึกอะไรขึ้นได้จึงรีบคุกเข่าซ้ายลงพลางพูด “ท่านวินเซ่ขอรับ ในเมื่อท่าน รู้ว่าเดวิดจะต้องบุกมาหาท่านในห้องนี้...” ชายหนุ่มเห็นอีกฝ่ายไม่สนใจ จึงเร่งพูดเร็ว กว่าเดิม “ทำไมท่านมิให้ข้าน้อยไปนำตัวหญิงชาวบ้านหน้าตาดีๆ ลักสองสามนางมาเป็น ตัวประกันล่ะขอรับ”

วินเซ่หยุดเฉี้น แล้วมองเมธัสด้วยสายตาเปี่ยมโทสะ “นี่เจ้าคิดว่าข้ากลัวมัน จนต้องใช้ตัวประกันอย่างนั้นรี เจ้าสวะเอ๊ย!”

เพียะ!! เมธัสโดนอีกฝ่ายฟาดเสีไ้ใบหน้าซีกซ้าย ทว่าเขายังไม่คิดจะจัดการ คนโรคจิตเบื้องหน้า หากแต่กลับรีบก้มศีรษะลง

“ข้าน้อยทราบถึงความกล้าหาญที่มีเหนือผู้ใดของท่านวินเซ่” เขาเทิดทูน อีกฝ่าย “เพียงแต่ ข้าน้อยคิดขึ้นมาได้ว่า ทำไมเราไม่ทดลองดูว่า เจ้าเดวิดมันจะยังแสร้ง ทำตัวเป็นวีรบุรุษ ยอมเสี่ยงชีวิตเพื่อหญิงชาวบ้านอีกไหม” ชายหนุ่มยกหน้าขึ้นพร้อมกับ ยิ้มขบขัน “อย่างน้อยพวกเราจะได้เห็นนิสัยอันชั่วร้ายที่อยู่ภายใต้หน้ากากวีรบุรุษ

จอมปลอมของมัน”

“หน้ากากจอมปลอมรี” ดวงตาของบุรุษผมสั้มทอแววสะใจ

“ถ้าจะให้ดี ท่านวิโนเซ่ก็ให้พนักงานนั้นนอนกับเดวิด แล้วปล่อยข่าวลือไปว่า เดวิดเป็นหนึ่งในผู้นำกองกำลังกบฏที่สั่งให้ทหารของเรทอสจับสตรีชาวบ้านมาข่มขืนเล่น” เมธัสงยหน้าขึ้นพร้อมกับชูสองมือไปยังวิโนเซ่ “แม้ท่านวิโนเซ่ผู้ทรงธรรมจะเคยเป็นเพื่อนของเดวิดและชื่นชมในตัวอีกฝ่าย” เขาพูดด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด “แต่ก็จำใจต้องตัดแขนตัดขามาร้ายในรูปลักษณะเทพบุตรตนนี้ เพื่อมิให้มีสตรีติงามโดนหยาบย่ำยีอีก”

วิโนเซ่ที่เสียบฟังมาได้ครู่หนึ่ง ใช้เท้าขวากะทืบแผ่นหลังของเดวิด เขาแลบลิ้นเลียริมฝีปากพร้อมกับทำหน้าอำมหิต “เป็นแผนการที่ใช้ได้ แต่เจ้าคิดว่าหญิงชาวบ้านที่โดนมันย่ำยีจะไม่พูดจาไร้สาระหลังจากนั้นรี”

“หญิงชาวบ้านเหล่านั้นจะละอายใจที่โดนข่มเหง” เมธัสรีบก้มหน้าวางสองมือลงบนพื้นแล้วพูดด้วยน้ำเสียงหดหู่ “พวกนางเลยจับมือกันกระโดดออกจากหน้าต่าง นี่นับว่าเป็นเรื่องน่าสลดใจอย่างยิ่ง...”

“หากพวกนางด่วนตายแบบนั้น ใครจะคอยปล่อยข่าวเสียของเจ้าเดวิดล่ะ”
บุรุษผมสั้มถามอย่างสงสัย

“พวกข้าใจขอรับ” เมธัสงยหน้ายิ้มระรื่น “พวกเราจะพูดตามที่ท่านวิโนเซ่สั่งทุกคำ พอถึงเวลาท่านวิโนเซ่ค่อยยกทัพมาช่วยพวกนางหนีออกจากคุก” เขามองไปยังเดวิดเว็บหนึ่งแล้วพูดต่อ “แค่นี้พวกที่รอดกลับเมืองก็จะโพนทะนาความชั่วร้ายของเดวิดไปนานนับสิบปีอย่างแน่นอน”

วิโนเซ่หัวเราะลั่น “ฮาๆ ใช้ได้ๆ เจ้าหลักแหลมไม่เสียทีที่เป็นทหารของข้า” อีกฝ่ายมีสีหน้าชั่วร้าย “แต่ไหนๆ จะให้เจ้าเดวิดมันเลวแล้ว ทำไมไม่ให้มันย่ำยีสตรีสักสิบยี่สิบนาง แล้วให้บางนางตายด้วยกามวิปริตของมันไปเลยไม่ดีกว่ารี”

เมธัสต้องลอบกลืนน้ำลาย เพราะนึกไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะโหดเหี้ยมไร้ความเป็นคนถึงเพียงนี้ ถึงกระนั้นเขาก็ยังมีรอยยิ้มชื่นชมพลางสรรเสริญอีกฝ่ายชุดใหญ่ “โอ! คนโง่อย่างข้าหน่อยย่อมไม่อาจวางแผนการได้สมบูรณ์แบบเหมือนท่านวิโนเซ่ ข้ายังเรียนรู้อะไรอีกน้อยไปจริงๆ”

วิโนเซ่ดูอารมณ์ดี เขาเดินไปที่โต๊ะทำงาน มือซ้ายหยิบกระดาษ มือขวาจับ

ปากกาখনนกสีขาวจุ่มขวดหมึกแล้วเขียนอย่างรวดเร็วลงบนกระดาษเขาด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน “เจ้าชื่ออะไร”

เมธัสรีบกำกราบ “ข้าน้อยชื่อเมธัสขอรับ”

วิโนเซหัวเราะขบขัน “ฮ่าๆ ชื่อเจ้ามันแปลกดีเหมือนปัญญาอันพิสดารของเจ้า” อีกฝ่ายชี้ปากกาখনนกใส่เขา “นับแต่นี้เป็นต้นไปข้าจะแต่งตั้งให้เจ้าเป็นอัศวิน ไว้อีกหน่อยเมื่อเจ้าแสดงปัญญามากกว่านี้ ข้าค่อยมอบตำแหน่งสูงๆ ให้”

‘เฮ้ย เมื่อไหร่เป็นนายกองปลอมๆ แต่ตอนนี้ได้เป็นอัศวินของจริงซะแล้ว แบบนี้จะเรียกว่าเลื่อนตำแหน่งได้ไหมเนี่ย ฮีๆ’ ชายหนุ่มคิดอย่างขบขัน

วิโนเซเดินมายืนอยู่หน้าเมธัส มือซ้ายยื่นเข็มกลัดอัศวิน ไปรับรองการแต่งตั้งตราคำสั่ง และจดหมายสั่งเคลื่อนย้ายสตรีในคุก

“เจ้าจงรีบไปเบิกตัวนักโทษหญิงมาให้ข้า” บุรุษผมสลับมีสีหน้ากระหม่อมย่น “คัดหน้าตาหน่อยนะ เพราะข้าคงต้องช่วยกระพือความชั่วร้ายให้เดวิด ในฐานะเพื่อนสนิทที่ชื่นชมมานาน ฮ่าๆ”

เมธัสใช้สองมือรับสิ่งของต่างๆ มาด้วยรอยยิ้ม แล้วค่อยลุกขึ้นยืนพลางขำเลียงไปยังเดวิดที่ยังคงนอนสลบอยู่บนพื้น “ถ้าเช่นนั้นจะให้ข้าน้อยนำเจ้าทหารยามนายนั้นไปประหารข้างนอกเลยหรือไม่ขอรับ”

“ไม่ต้อง ข้าจะใช้เลือดของเจ้านั้นเพิ่มความสนุกให้ข้า จงสะบัดศีรษะของมันซะ” วิโนเซหันไปมองพร้อมกับเหยียดยิ้มกว้าง “แล้วค่อยนำร่างของมันไปทิ้งข้างนอก เพื่อเป็นเยี่ยงอย่างว่าถ้าทำงานพลาดจะต้องจบชีวิตเช่นใด”

เมธัสกระตุกยิ้มพลางขานรับคำสั่ง เขาเดินไปหาเดวิดแล้วใช้มือขวาชักกระบี่ แต่แล้วกลับหมุนตัวไปนั่งคุกเข่าประคองกระบี่ให้วิโนเซพร้อมกับพูดเสียงนุ่ม “ข้าคิดว่าท่านวิโนเซควรเป็นผู้เปิดฉากการนองเลือดในคำคืนอันแสนวิเศษนั้นนะขอรับ”

“เจ้าช่างรู้ใจข้าจริงๆ เมธัส ฮีๆ ฮ่าๆ” วิโนเซหัวเราะอย่างชั่วร้าย “นับแต่นี้ไปข้าจะให้เจ้าเป็นอัศวินข้างกาย คอยติดตามข้าไปชั่วชีวิต”

“ขอบคุณขอรับท่านวิโนเซ นี่คือการที่น่ายินดีอันดับสองรองจากการได้เห็นเดวิดเป็นสมาตรโรจิตกามวิปริต” เมธัสใช้สองมือส่งกระบี่ให้วิโนเซที่กางมือขวารอจับด้ามกระบี่ “ในเมื่อตอนนี้ยังไม่ได้ตัวเดวิด ขอเชิญท่านวิโนเซใช้ร่างเจ้าทหารไม่ได้เรื่องคนนี้มาเวลาไปก่อนนะขอรับ”

วีนุสสะบัดกระบี่พลางแลบลิ้นเลียริมฝีปาก แหวดทาทอประกายกระหายน้ำเลือด เขาก้าวเข้าหาเดวิดพร้อมกับพูดพึมพำ “เดวิด คิณี่จะเป็นคิณี่สุดท้ายที่เจ้าได้เป็นคนดี แล้วนางจะต้องหันมาชื่นชมข้าแทน ฮ่าๆ”

สวบ!! บุรุษผมสั้มที่กำลังเงื้อมดาบขึ้นสูงเพื่อเสียบใส่เป้าหมาย ต้องเบิกตาโพลง พร้อมกับพยายามตะโกนสุดเสียง ทว่าริมฝีปากกลับมีมือขนาดใหญ่วัดไว้ ที่ทรวงอก ด้านซ้ายมีมิดลันเล่มหนึ่งปักไว้แน่น มีเลือดไหลทะลักออกมามีขนาดสาย

เมธัสใช้มือซ้ายปิดปากวีนุส ส่วนมือขวาโอบร่างของวีนุสพร้อมกับบิดด้าม มีดเบาๆ พลางกระซิบข้างหูบุรุษผมสั้มที่ยังงุนงง

“ช่างน่าเสียดายนักที่คิณี่จะเป็นคิณี่สุดท้ายของท่านวีนุส ในฐานะที่เป็นอัศวินของท่าน ข้าจึงหวังจะให้ท่านเดินไปตามท่านองคโลงธรรม” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงเศร้า “แต่ในเมื่อท่านมีอาจะเว้นการกระทำผิดได้ ข้าเลยจำใจต้องหยุดยั้งท่านด้วยความรักดี” เขาบิดมิดลันในมือขวาอีกครั้งก่อนจะพูดต่อ “และจะสวดภาวนาขอให้ท่านเทพแห่งแสงสว่าง ประทานอภัยในบาปที่ท่านได้ก่อขึ้นในชาตินี้ซะขอรับ จงเจ็ดจรัส”

หลังจากร่างของวีนุสชักกระตุกสองสามครั้ง กระบี่ยาวก็หลุดจากมือ ทว่ามือขวาของเมธัสก็คว้าด้ามกระบี่เอาไว้ได้ทันก่อนที่มันจะกระเทปพื้น จากนั้นเขาก็ค่อยๆ วางร่างของผู้ตายนอนลงกับพื้น มิให้เกิดเสียงผิดปกติแม้แต่ชนิดเดียว

เมธัสเก็บกระบี่เข้าฝักที่ข้างเอว แล้วย่อร่างลงไปใช้มือซ้ายถอนมิดออกจากหน้าอกอีกฝ่ายแล้วเช็ดกับเสื้อของวีนุส ก่อนจะเก็บมันใส่ฝักที่คาดไว้ตรงบันเอว จากนั้นเขาก็เดินไปยังโต๊ะทำงาน ใช้มือขวาหยิบแส้ที่วางบนโต๊ะมาตีร่างของวีนุสเบาๆ พลางหันไปพูดกับเดวิดที่ยังนอนอยู่บนพื้น “เฮ้ เดวิด ยังไหวไหม”

เดวิดเงยหน้าขึ้นมามองเมธัสด้วยสีหน้าซีดเผือดคล้ายคนใกล้ตาย “ยะ...ยังไหวอยู่ ออก!”

เมธัสต้องรีบล้วงยาเพิ่มพลังมารอกใส่ปากเดวิด ช่วยชีวิตของอีกฝ่ายได้อย่างหวุดหวิด ก่อนจะมองท้องฟ้านอกหน้าต่างพลางขบคิดในใจ ‘ไบเบิกทางก็มีครบถ้วนแล้ว ขึ้นต่อไปคือหนีตายละนะ’

73

สถานการณ์ที่พลิกผัน บ้าคือพุทักดี และ ลูฟือ...

เมธัสใช้มือขวาฟาดแล่ใส่ร่างของวีโนเซ ส่วนมือซ้ายลูบคลำที่ลำคอพลงส่ง
เสียงเบาๆ “อา อ่า อ้า...อืม เข้าที่แล้ว”

เดวิดได้ยินเสียงเมธัสเปลี่ยนไป จึงหันมามองบุรุษผมดำด้วยความตกตะลึง
ส่วนในใจก็ลอบถามเองตอบเองอยู่เพียงลำพัง

เมธัสสะบัดแล่ในมือพลงหัวเราะด้วยเสียงของวีโนเซ “ฮึๆ ฮ่าๆ ข้าจะฟาดเจ้า
ให้กลายเป็นเศษเนื้อ ทำให้ที่นั่นกลายเป็นทะเลเลือด” ชายหนุ่มตวาดเสียงดุ “เมธัสเจ้า
จงไปลงกลอนประตู่ อย่าให้ใครมารบกวนความสุขของข้า”

ชายหนุ่มกลับมาใช้เสียงของเมธัส “ขอรับท่านวีโนเซ แล้วจะให้เรียกท่านหัวหน้า
องค์กรฯเข้ามารับชมด้วยไหมขอรับ”

เมธัสเปลี่ยนเสียงวีโนเซ “ไม่ต้องๆ เจ้านั้นมันอารมณ์ตายด้าน น่าเบื่อหน่ายจะ
ตายไป ปล่อยให้มันยืนอยู่ข้างนอกไปนั่นแหละ”

“ขอรับท่านวีโนเซ” เขารับคำด้วยเสียงปกติของตน

เมธัสหันไปส่งสายตาให้เดวิด อีกฝ่ายเข้าใจความนัย จึงรีบเดินไปลงกลอน
ประตู่

ชายหนุ่มเปลี่ยนเสียงวีโนเซต่อ “ทำได้ดีมากเมธัส เจ้าม่าไถ่ๆ ทีลิข้าจะใช้เจ้า
เป็นแก้วอี้ ฮ่าๆ”

“ขอรับท่านวีโนเซ ข้าเหนื่อยรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้เป็นที่นั่งให้ผู้ยิ่งใหญ่เช่น

ท่าน” เมธัสทำเสียงประจบประแจง

“ฮ่าๆ แก้อั๊แบบนี้สิตี ข้าจะได้ตีเพลินๆ” เมธัสที่เลียนเสียงวิโนเซ่เร่งฟาดแส้ในมือถั่ว

“โอ้ ท่านวิโนเซ่ช่างสุดยอด ตีจนร่างของเจ้าโง่ นั่นละเลย” ชายหนุ่มส่งเสียงให้กำลังใจเต็มที่

เดวิดแทบจะกลืนหัวเราะไม่อยู่กับการละเล่นของเมธัส ตอนนี้ชายหนุ่มแทบจะลืมหูลืมตาไปเลยว่า พวกตนยังไม่พ้นจากช่วงวิกฤต

เมธัสกวักมือซ้ายเรียกเดวิดให้เข้ามาใกล้ จากนั้นก็กระซิบเบาๆ “เดวิดเดี๋ยวช่วยฟาดเจ้าหมอนี่ต่อทีนะ เดี่ยวผมจะค้นหาของบางอย่างและส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือ”

เดวิดมีสีหน้าไม่ค่อยอยากทำเท่าไรนัก แต่ก็ยอมรับแล้วไปหวดต่ออย่างจริงจัง เพื่อกลบเสียงเมธัสที่กำลังคันข้าวของ

เมธัสคันโตะพลางพูดสวมบทบาทสลับไปมาระหว่างวิโนเซ่ผู้คลุ้มคลั่ง กับอัศวินรับใช้เมธัสผู้แสนซื่อสัตย์ ขนาดคนฟังยังรู้สึกเลยว่า คนคู่นี้เข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ย จนผู้ที่ยืนอยู่ข้างนอกต้องขยับออกห่างจากบานประตู เพื่อจะได้ไม่ต้องรับฟังเรื่องน่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้

‘โอ้! มีอาวุธดีๆ ด้วยแฮะ’

เมธัสหยิบมิดสันที่ทำจากโลหะสีแดงเข้มดุจโลหิต กับแส้โลหะอ่อนยาวประมาณห้าเมตรที่โค้งงอได้ดีไม่แพ้แส้หนัง แถมยังมีเงินทองและยาเพิ่มพลังอีกหลายขนาน เขาพูดอย่างร่าเริง

“เมธัสข้าช่างถูกใจเจ้านัก ข้ามีมิดวิเศษกับแส้โลหะที่เป็นของคู่กาย นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นไปข้าจะให้เจ้าคอยถือมันไว้ ข้าจะได้เรียกใช้ได้สะดวก จงพกมันติดตัวซะ”

“โอ้! ขอบพระคุณท่านวิโนเซ่ขอรับ ข้าน้อยจะดูแลรักษามันประดุจชีวิตของข้าน้อยเอง ขอเพียงท่านต้องการ ข้าจะเตรียมให้ท่านวิโนเซ่ใช้งานอย่างมีความสุขสบายขอรับ”

แล้วเมธัสก็ใช้เสียงวิโนเซ่หัวเราะอย่างยินดีพลางตรากว้างเป็นข้าวของเงินทองอีกจำนวนหนึ่ง ทำเอาคนข้างนอกหงุดหงิดจนแทบคลั่ง และต้องขยับออกห่างจากบานประตูด้วยความริษยาและเกลียดชังมากยิ่งขึ้น ซึ่งหลังจากนี้อีกครู่หนึ่ง จะมี

อัศวินองค์รัชชอีกหลายนายที่ต้องมารับฟังเรื่องน่าขัดข้องใจนี้

เมธัสหันไปมองเดวิดพลางยกสองมือขึ้นไขว้กัน เดวิดจึงหยุดพูดแล้ว เขาพูดต่อด้วยเสียงวิโนเซ “เมธัส คุณแล้วเจ้าฉลาดกว่าที่ข้าคิด เอาเป็นว่า...เดี๋ยวข้าจะตั้งกองกำลังใหม่ให้เจ้าไปควบคุมก็แล้วกัน ย่าๆ”

“โอ้! ขอบพระคุณมากขอรับท่านวิโนเซ” ชายหนุ่มส่งเสียงยินดีดังลั่น

เมธัสส่งสายตาดาวกลางกวักมือซ้ายเรียกเดวิดมายืนใกล้ๆ แล้วถามเสียงแผ่ว “เดวิด เจ้าวิโนเซมีตำแหน่ง ฐานะ นิสัย และกองกำลังเท่าไรกันแน่”

เดวิดรู้จักศัตรูคู่แค้นคนนี้เป็นอย่างดี จึงตอบอย่างละเอียด “วิโนเซเป็นลูกชายคนเดียวของเซโซ่แม่ทัพใหญ่ประจำชายแดนตะวันตก ตระกูลของมันเป็นใหญ่โตไม่แพ้ตระกูลของข้า มีนิสัยเอาแต่ใจ ขอบรังแกประชาชน” บรูซผมทองมีสีหน้าหม่นเศร้า ก่อนจะพูดต่อ “ถึงพลังฝีมือจะอยู่ในชั้นอัศวิน แต่ด้วยอิทธิพลของตระกูล ก็สามารถผลักดันให้วิโนเซได้รับตำแหน่งหนึ่งในสามแม่ทัพกองทหารราบรักษานครหลวง รับหน้าที่ควบคุมทหารราบหนึ่งหมื่นสองพันนาย” เดวิดมีสายตาเคร่งเครียด “หากเขาเป็นหนึ่งในผู้นำของกบฏจริงละก็ เกรงว่ากองทัพทหารม้าที่ถูกคุมโดย...”

“อย่าเพิ่งอธิบายมากกว่านี้” เมธัสตัดบท “ช่วยแจ้งเฉพาะอำนาจของวิโนเซทีลีสี่ว่ามีสิทธิ์แต่งตั้งคนในกองทัพได้ขนาดไหน”

“อืม...วิโนเซน่าจะเป็นแม่ทัพใหญ่ของกองกำลังกบฏ ดังนั้นข้อเสนอเมื่อคืนน่าจะถูกต้องแล้ว” เดวิดผงกศีรษะ “ส่วนตำแหน่งสูงสุดที่วิโนเซจะแต่งตั้งให้ลูกน้องในบัญชาการได้คือรองแม่ทัพ” อีกฝ่ายพลันพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “แต่เมธัสคงไม่บ้าจี้ขนาดเลื่อนตำแหน่งของตนเองพรวดพราดเกินไปหรอกนะ”

เดวิดมีสีหน้ากังวล เพราะการเลื่อนขั้นให้เมธัสก่อนหน้านี้ นับว่าเป็นการเอาแต่ใจตัวเองมากเกินไปแล้ว

“แล้วรู้ชื่อของอัศวินที่ยืนอยู่ข้างนอกนั้นไหม”

เดวิดเข้ามากระซิบบ้างหูเมธัสด้วยสีหน้าเคร่งเครียด “ชายคนนั้นชื่อเทรอน เป็นอัศวินที่มีชื่อเสียงมากในกองทัพตะวันตก เชี่ยวชาญเพลงดาบแห่งเผ่าคำสาปธรณี ซึ่งมีพลังโจมตีและป้องกันสูงยิ่ง” อีกฝ่ายกลืนน้ำลายอีกหนึ่ง ก่อนจะเล่าต่อ “เมื่อก่อนตอนที่ยังมีพลังคำสาปชั้นแม่ทัพ ก็สามารถเอาชนะอัศวินของฝ่ายเรทอสที่มีพลังชั้นเจ้าพระยาได้หลายสิบคนในเวลาเพียงชั่วน้ำเต๋อด ตอนนี้อย่าคงมีพลังคำสาปชั้น

เจ้าพระยา...”

ชายหนุ่มมองไปที่ประตู ‘หากคิดจะหนีออกจากที่นี่ ท่าทางต้องใช้ปัญญาเท่านั้น’

บุรุษผมทองเลื่อนมือซ้ายขึ้นมาจับไหล่เขา “หากเมธัสจำเป็นต้องประมือกับชายคนนี้ ข้าขอเตือนว่าอย่าประมาทเป็นอันขาด”

“เอะละ ข้าคิดออกแล้วว่าคนอย่างข้าสมควรมีกองกำลังพิเศษ ที่ใช้คนมีสติ ปัญญาเลิศล้ำรองจากข้าเยี่ยงเจ้า” เมธัสยิ้มกริ่ม เขาสะบัดปากกาขนนกพลงพุดด้วยเสียงวิโนเซ่ “เอาเป็นว่าข้าจะตั้งเจ้าเป็นหัวหน้าอัศวินกองอัศวินวิจิตรณา แล้วให้เจ้าไปคัดเลือกอัศวินได้ตามใจชอบยี่สิบนาย เจ้าจะมีอำนาจในการใช้ทหารทุกกองของข้าตามใจชอบ ฮ่าๆ”

ชายหนุ่มเร่งขานรับ “โอ้!! ข้าน้อยจะไม่ทำให้ท่านวิโนเซ่ผิดหวังอย่างแน่นอนขอรับ”

เขามั่นเสียงพึงพอใจ “ข้าคาดหวังในตัวเจ้าสูงยิ่งนักเมธัส เอะละ! ข้าจะไปสนุกกับศัพทธารยำนั่นต่อละนะ ฮ่าๆ”

เมธัสยิ้มกริ่ม แล้วบ๊วยปากให้เดวิดที่กำลังกลืนหัวเราะกับช็อกองอัศวินกองใหม่ กลับไปตั้งหน้าตั้งตาหัดเส้าวิโนเซ่

แม้จะอยู่ในช่วงเคร่งเครียด แต่เดวิดก็ยังอดขำมิได้ เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นคนตายเลื่อนตำแหน่งและตั้งกองทัพให้คนเป็น ทั้งที่เมื่อก่อนเขาเคยนึกว่ามันเป็นแค่เรื่องโกหกพกลม

เดวิดได้แต่ทำตามที่อีกฝ่ายเสนอแนะ เขามองเพื่อนใหม่ที่ร้ายกาจจนน่าสะพรึงกลัว อย่างน้อยในตอนนั้นเขาก็ยังเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยมในตัวเพื่อนที่เคยกินข้าวหม้อเดียวกัน ‘เมธัส...การเป็นผู้ว่างเปล่าทำให้เจ้าต้องหาวิธีเอาตัวรอดสารพัดเลยสินะ ช่างน่าสงสารจริงๆ ต่อไปข้าจะดีกับเจ้าให้มากๆ ไม่ให้เจ้าต้องวางแผนการร้ายอีกต่อไป เพราะเมื่อกี้ข้าเผลอนึกไปว่า ตนเองเสียชีพแล้วตนกรกไปนอนฟังแผนการของเจ้าแห่งปีศาจเสียอีก เฮ้อ...’

เมธัสเห็นแววตาแปลกพิกลของเดวิดเลยแอบงุนงง ‘สายตาสงสารระคนหวาดกลัว เดวิดคิดยังไงกับเรากันเนอะ...แต่ช่างเถอะ อีกไม่นานพอระดับถึง 300 ผมก็จะออกจากโลกใบนี้แล้ว ตอนนั้รวบรวมทรัพย์เพื่อใช้ในยามจำเป็นดีกว่า นี่ๆ’

เขากวาดทรัพย์สินที่จำเป็นต้องใช้มาจนหมด จากนั้นก็ตัดผ้าปูเตียงมาพันรอบเศษเส้าไม้ที่โนเซ่พาดเส้าไว้ แล้วชุบน้ำมันตะเกียงพลางเลียนเสียงวีโนเซ่ “เมธัสข้าชกร้อนแล้ว เจ้าช่วยเปิดหน้าต่างสิ” เขาหันไปตะโกนอย่างหงุดหงิด “เฮ้ย! เจ้าเทรอน เจ้าได้ข่าวของเดวิดหรือยัง จงจำเอาไว้ล่ะว่าให้จับเป็นเท่านั้น ไม่อย่างนั้นข้าคงต้องให้เจ้าขึ้นเตียงกับพวกสาวชาวบ้านเอง ฮีๆ”

“ไม่ต้องห่วงขอรับท่านวีโนเซ่ ข้าได้กำชับเรื่องนี้กับคนของข้าเรียบร้อยแล้ว ท่านไม่ต้องเป็นกังวลแล้วขอรับ” เทรอนตอบเสียงราบเรียบ

เมธัสใช้เสียงวีโนเซ่ด่าเทรอนอย่างเหยียดหยาม “เชอะ แล้วไอ้เจ้ากองเนื้อชิ้นนี้มันเป็นหนึ่งในคนที่เจ้ากำชับเอาไว้หรือเปล่า ช่างเป็นคนไม่ได้เรื่องจริงๆ”

แม้เสียงแสบจะดังอยู่เนืองๆ ทว่าเสียงคำรามของเทรอนก็ยังดังลอดผ่านบานประตูหน้าต่างเข้ามาได้ เดวิดจึงรีบหันมาสายหน้าให้เขาเป็นพัลวัน

“เมธัสพูดเกินไปแล้วนะ” บรูซผมทองมีสายตากังวล “ข้าว่าเธออย่าไปเหยียดหยามมากนักเลย เดียวเกิดเขาจับผิดขึ้นมาได้ พวกเราจะลำบาก”

เมธัสยิ้มน้อยๆ เขาจุดคบเพลิงในมือซ้าย ใช้มือขวาเลิกลำหน้าต่างพลางหมุนเป็นวงกลมอย่างรวดเร็ว “เวลาที่เดวิดเจอคนดำทอแบบนี้ อยากรจะเข้ามาพบหน้าหรือยืนอยู่นอกประตูล่ะ”

เดวิดยิ้มแห้ง “ยืนอยู่นอกประตูสิ แล้วคบเพลิงนั้นจะส่งสัญญาณให้ใคร”

เมธัสยกนิ้วชี้ข้างขวาขึ้นปิดปากพลางขยิบตา แล้วเดินไปเปิดหน้าต่างพร้อมกับพูดอย่างสุภาพ “ท่านวีโนเซ่ขอรับ เปิดหน้าต่างที่บ้านดีขอรับ”

“บานเดียวก็พอ โอ้! กลิ่นเลือดนี่มันช่างหอมเสียเหลือเกิน หากร่างนี้เป็นร่างของเจ้าเดวิดละก็...ฮีๆ ฮ่าๆ”

เดวิดลอบกลืนน้ำลายไปอีกใหญ่ ไม่ต่างจากคนนอกห้อง ที่แทบจะยกมือขึ้นอุดหูเพราะไม่อยากได้ยินเสียงหัวเราะวิปาลสยดมิชมนุญย์ของวีโนเซ่

เมธัสหมุนวนคบเพลิงอยู่ครู่ใหญ่ แล้วรีบหลบออกจากหน้าต่าง มีชายหนุ่มคนหนึ่งพุ่งเข้ามาในห้องประตูจนยกยักซ์ ก่อนจะนั่งคุกเข่าด้วยใบหน้าเหิน้อยล้า เขามีที่ท้าวจะเปิดปากพูด แต่ก็ต้องชะงักเพราะถูกมือขวาของเมธัสปิดปากไว้

ก่อนจะออกจากร้านอาหารครัวเด็ดแห่งยาหลุม เมธัสได้ตกลงเรื่องสัญญาณคบเพลิงกับทาบาริโอห์ที่จะคอยอยู่รอบนอก ตอนแรกที่เมธัสเห็นสถานที่นี้ เขาก็ตั้งใจ

จากกำลังหนุ่มของชายหนุ่มคนนี้ไปแล้ว ทว่าการที่อีกฝ่ายเสี่ยงภัยเร้นกายมารอสัญญาฉบับนี้เป็นเพื่อนแท้ที่พร้อมจะมอบชีวิตให้เดวิดจริงๆ

เดวิดรีบส่งสายตารามอีกฝ่ายลงพลุด “พูดเบาๆ นะทาบาริอห์ ข้างนอกมีกองอัศวินของวโนเซ่เกือบสิบคนได้”

ทาบาริอห์หันไปมองรอบด้านแล้วเบิกตาโพลง เขาพยักหน้าถี่วพลางส่งสายตาเหลือเชื่อ “เดวิด หากข้าเคยทำให้นายโกรธก็ให้อภัยข้าด้วยนะ ข้ายังไม่อยากตายแบบศพไม่หล่อ ยิ่งไปกว่านี้เห็นแก่ความเป็นเพื่อนของพวกเราด้วยนะเดวิด ขออภัยล่ะ”

“หือ...” เดวิดมีสีหน้างุนงง

หลังจากเมธัสนำคอบเพลิงไปดับในอ่างน้ำล้างหน้าที่วางอยู่บนโต๊ะเตี้ยข้างผนังริมหน้าต่าง เขาก็เดินไปใช้มือซ้ายตบไหล่เดวิดพลางใช้มือขวาชี้ศพที่ยังโดนเดวิดโบยเหมือนเป็นกิจวัตรที่ต้องทำทุกวัน

เดวิดรีบสายหน้าพลางหวดเส้าหนักกว่าเดิมด้วยความร้อนใจ “ไม่ใช่อย่างที่เห็นนะทาบาริอห์ ที่ผมทำมันมีสาเหตุอยู่ คือ...เอ่อ...ไว้อธิบายที่หลังแล้วกัน แฮ่”

เมธัสอดฆ่าสายตาวาดผวาของทาบาริอห์ไม่ได้ ทว่าไม่ใช่เวลาที่เหมาะสมกับการอธิบายเรื่องราว เขาจึงเข้าไปกระซิบถามปัญหาใหญ่ที่สุด “มีกองทัพบาช่วยไหม”

นี่คือสิ่งเดียวที่เดวิดเองอยากได้คำตอบว่า ‘มี’ มิเช่นนั้นต่อให้พวกเขาหลบหนีด้วยใบเบิกทางจำนวนมากที่เมธัสหามา แต่พอयरุงสูง พวกเขารอนต้องรู้สึกสงสัย จากนั้นกองกำลังตามล่านักโทษหลบหนีจะต้องพุ่งออกจากแหล่งกบดานแห่งนี้ด้วยความเคียดแค้นชิงชัง ซึ่งผู้นำกองกำลังคงมีพันเทรอนที่เขาแอบหวาดหวั่นเป็นแน่

ทาบาริอห์ผู้มารอยยิ้มมีสีหน้าซีดเผือด เขาก็มหันหน้าต่ำลงตอบด้วยน้ำเสียงหดหู่ “นครหลวงโดนกองทัพกบฏของดยุกยอร์กแฟงค์ยึด พระราชสันนิษิตในวังหลวงส่วนองค์กรฆาตาทหลบหนีไปจากนครหลวงได้สำเร็จ” บรูซผมเขียวงยหน้าขึ้นม้ายิ้มแห้ง “พวกเราไม่มีกองหนุนแล้วเมธัส”

หัวใจของสองหนุ่มคล้ายตกลงไปในธารน้ำแข็ง โดยเฉพาะเมธัสที่ต้องลอบปวดหัวกับคำตอบนี้

‘สถานการณ์พลิกผันอีกแล้ว แบบนี้กลับเมืองก็ไม่ได้ จะแฝงตัวไปกับกองทหารนี้ก็ยากอยู่ หรือจะหลบหนีไปกับทาบาริอห์และเดวิดดิเน่ อิม...’ เขามองไปยังเดวิด ‘แฮ่! สายตายังเที่ยงธรรมไม่เปลี่ยน สงสัยจะได้เป็นเพื่อนเผ่าคู่กับหมอนี่ซะแล้ว หึๆ’

แม้สถานการณ์จะอยู่ในขั้นวิกฤตสุดๆ ทว่าสายตาของเดวิดที่มองมายังเมธัส ยังคงเปี่ยมล้นด้วยกำลังใจ เขาพูดอย่างเยือกเย็น “เมธัสหนีไปกับทาบาริอเทอะ เดียวข้าจะปลอมตัวออกไปช่วยเหลือพวกเธอเอง”

ทาบาริอเทอะที่จับตันชนปลายไม้ถูกได้รับคำอธิบายเรียงง่ายจากเมธัส ชายหนุ่ม นักตกสำรวจรีบป้อนรอยยิ้มพลางกำมือแน่น “ที่ใดมีสาวๆ ร้องขอความช่วยเหลือ ที่นั่นต้องมีสุดหล่อทาบาริอเทอะผู้นี้เสมอ” บุรุษผมเขียวหันไปหยอกบุรุษผมทอง “เดวิดอย่าคิดรวบสาวๆ ไว้คนเดียวสิ”

เมธัสยกไหล่พลางพูดเบาๆ “ฉันเดี๋ยวผมจะเปลี่ยนเสียงวีโนเซ่สั่งให้พาศพทหาร คุ่มคุไปโยนทิ้ง” เขาชูมือขวาชี้ไปยังเก้าอี้ “ส่วนท่านวีโนเซ่จะนั่งตากลมอยู่ที่เก้าอี้ พอประตูปิดลงวิญญาณท่านวีโนเซ่ก็จะเดินไปลงกลอนและปิดหน้าต่าง” ชายหนุ่มหันไปสบตาเดวิด “แล้วเจอกันที่ชั้นล่างประตูปราสาทฝั่งซ้ายนะ ผมเตรียมวิธีหนีแบบสบายๆ เอาไว้แล้ว”

เดวิดไม่มีอะไรจะกล่าว มิตรภาพของเพื่อนที่เคยกินข้าวหม้อเดียวกัน ได้จารึกความเชื่อมั่นเอาไว้ในใจของพวกเขาคือ ชายหนุ่มสายเลือดวีรบุรุษจึงยื่นมือขวาไปเบื้องหน้า ให้เพื่อนแท้ทั้งสองคนร่วมกันจับมือ ไม่ว่าจะต้องตายในวันนี้หรือไม่ มันก็ไม่มีอะไรสำคัญไปกว่าความอบอุ่นที่ผสานกันผ่านมือทั้งสามข้างนี้

ในขณะที่เมธัสกำลังจะเริ่มแผนการ เสียงของเทรอนก็ดังขึ้น

“ท่านวีโนเซ่ขอรับ เจ้าชายออสตินเดินทางมาเพื่อประชุมทางการทหารด่วน ท่านประสงค์จะประชุมในห้องนอนของท่านวีโนเซ่ทันทีขอรับ โปรดให้พวกข้าหน่อย เข้าไปจัดการชำระล้างโดยด่วนเถาะขอรับ”

คนทั้งสามมองหน้ากันอย่างงุนงง เพราะเมื่อสถานการณ์พลิกผันเป็นเยี่ยงนี้ พวกเขาจะทำสิ่งใดต่อไปเล่าเพราะวีโนเซ่ที่สมควรเดินไปเข้าประชุมกลับกลายเป็นศพไปแล้ว

เมธัสเกาศีรษะพลางขานตอบเทรอน “เทรอน เจ้าจงรีบลงไปต้อนรับแทนข้าก่อน ส่วนเมธัส เจ้ารีบมาล้างเลือดที่ประะมือให้ข้า แล้วค่อยไปจัดการชำระล้างสถานที่”

ชายหนุ่มเริ่มร้อนใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างฉุกฉุนทุก ‘เวรจริงๆ ไว้ย!! ทำอะไรอะไร มันก็ประจวบเหมาะขนาดนี้ หรือว่าเทพธิดาแห่งโชคของโลกใบนี้จะไม่ชอบหน้าเรานะ’

“รับทราบขอรับท่านโนเช่” เทรอนไม่อาจปฏิเสธคำสั่งของเจ้านาย จึงขานรับแล้วเดินลงไปที่ต้อนรับแขกผู้ทรงเกียรติตามคำสั่ง

เมธัสหันไปมองสายตาว้าวุ่นใจของสองหนุ่มที่ไม่รู้ว่าจะทำอะไรต่อนอกจากการหลบหนี

เดวิดเดินมาหยุดอยู่ด้านซ้ายของเมธัสแล้วพูดอย่างแผ่วเบา “เมธัส ข้ารู้ตัวดีว่าสติปัญญาข้าไม่ไหวเท่าเจ้า” บรูซผมทองเลื่อนมือขวาขึ้นมาจับบ่าเขา “ดังนั้นเจ้าต้องมอบอาวุธทั้งหมดให้ข้า แล้วหนีไปกับทาบาริโอท เพื่อช่วยเหลือพวกชาวบ้านที่ไร้ซึ่งความผิด...” อีกฝ่ายหันไปมองบรูซผมเขียว “ฝากชีวิตของพวกเธอไว้กับเจ้าได้ใช่ไหม”

ทาบาริโอทต้องหลับตาแน่น เพราะทราบความนัยของวาทะที่อยู่แล้วว่าเป็นการสั่งลา เดวิดจะใช้ชีวิตแลกชีวิต ถ่วงเวลาให้พวกเมธัสนานที่สุดเท่าที่จะทำได้ เขารู้ดีว่าอีกฝ่ายหัวรั้นแค่ไหน จึงได้แต่กำหมัดแน่น น้ำตาต้องไหลรินลงจากหางตาโดยไม่รู้ตัว

เมธัสเองก็มีมืดแปดด้าน ไม่รู้ว่าจะดำเนินแผนการต่อไปอย่างไร เพราะทุกเส้นทางการหลบหนีล้วนจบลงที่โดนตามล่า พวกชาวบ้านคงเสียชีวิตกันหมด พวกเขาอาจจะรอด แต่จิตใจอันระอุของสองหนุ่มคงมีรอยแผลขนาดใหญ่ไปชั่วชีวิต

มือเพียงสองข้างย่อมทำอะไรไม่ได้มาก!!

นี่คือความจริงที่เมธัสเรียนรู้มาจากชีวิตที่เต็มไปด้วยเลือด น้ำตา และฝันร้าย ที่อยากลบเลือนออกจากสมองให้หมด ทว่ามันก็เป็นพลังผลักดันให้เขาก้าวมาถึงทุกวันนี้ เพียงแต่ทุกก้าวนั้นหนักอึ้งจนแทบเดินต่อไปไม่ได้

‘เฮ้อ! มันเป็นแค่เกม อย่าไปจริงจังกับมันมากจะดีกว่า อย่างมากก็เสี่ยงเป็นเสี่ยงตายด้วยชีวิตของเรานั้นแหละดีที่สุด’

พอคิดได้แบบนี้ เมธัสก็เผยรอยยิ้มที่เปี่ยมด้วยความมั่นใจพลางบอกแผนการสุดท้ายที่สามารถกระทำได้ในห้วงวิกฤตเยี่ยงนี้ให้อีกสองคนฟัง...

“เชิญทางนี้ขอรับเจ้าชายออสติน” เทรอนผายมือให้บรูซวัยยี่สิบห้าปี เขามีเรือนผมสีเงินยาวสลวยถึงกลางหลัง เดินออกผายไหล่ผึ่งสมชายชาติตรี ใบหน้าคมเข้มรับกับดวงตาสีเงินที่ดูดุจน จมูกโด่งเป็นสัน ประดับด้วยรอยยิ้มมากบารมี สมกับเป็นผู้ที่มีเชื้อสายราชวงศ์ สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบแปดเซนติเมตร สวมชุดเกราะสีเงินขลิบทองทับด้วยผ้าคลุมสีขาวบริสุทธิ์

ออสตินขมวดคิ้วเมื่อเห็นอัศวินที่มีอาวุธครบมือสับเอ็ดคน ยืนตั้งขบวนอยู่หน้าห้องอย่างแข็งขัน เขาจึงหันไปถามอัศวินหนุ่มด้านข้าง “เทรอน เจ้านายของเจ้าเกิดประสาธเสียขึ้นมาอีกแล้วรึ ถึงได้เรียกอัศวินมายืนคุ้มกันหนาแน่นแบบนี้”

เทรอนย่อมรู้จักกล่าววาจาให้เหมาะสม ไม่ทำลายศักดิ์ศรีของเจ้านายตน เขาจึงไม่บอกปัญหาที่เกิดขึ้นตอนนี้ให้อีกฝ่ายรู้ “มิได้ขอรับ หากแต่ท่านวีโนเซ่ปรารถนาจะลงไปจัดการกับพวกโจรมือขี้บงรายด้วยตัวเอง จึงมีคำสั่งเรียกอัศวินที่มีฝีมือมาเตรียมตัวไปติดตามรับใช้นะขอรับ”

ออสตินมีสีหน้าตะลึงลาน “ไม่อยากจะเชื่อว่ แม่ทัพหลังกำแพงจะยอมลงไปต่อสู้ด้วยตนเอง...” บรูซหมเงินยิ้มช้า “หึๆ เทรอนเจ้านี่ช่างจงรักภักดีต่อเจ้านายจริงๆ นะ”

“มันเป็นไปตามนั้นขอรับ” เทรอนโค้งกายหลบสายตาที่คล้ายจะอ่านคำโกหกของเขาได้ทะลุปรุโปร่ง

“ใครบ้างไม่รู้ว่าวีโนเซ่ชอบแอบอยู่หลังคนในตระกูลเจ้ามาตั้งแต่เด็ก จนโดนผู้คนล้อเลียนว่าเป็นแม่ทัพหลังกำแพง...” ออสตินกระตุกยิ้มพลางเดินเอื่อยเฉื่อย “หากมิใช่เพราะความขลาดเขลาหึ ข้าก็คงไม่ต้องถ่อสังหารเดินทางมาถึงห้องนอนของมันเป็นหรอก ถ้าขึ้นเรียกมันไปเข้าประชุม กว่ามันจะไปถึงข้าคงต้องเสียเวลารอมันเป็นชั่วโมงๆ หึๆ”

เทรอนอดหน้าร้อนรนไม่ได้ แม้มันจะเป็นเรื่องของเจ้านาย ทว่าเขาเองก็อับอายที่ต้องมารับใช้คนเยี่ยงนี้

อัศวินหน้าห้องนอนของวีโนเซ่ขานด้วยเสียงทุ้มหนัก “เจ้าชายออสตินได้เดินทางมาถึงแล้วขอรับท่านวีโนเซ่ ขอให้พวกข้าเปิดประตูนะขอรับ”

เพียะ!! เพียะ!! ตึง!!

มีเสียงแสบดังขึ้นตามด้วยเสียงเหมือนมีคนล้มลงไปนอนกับพื้นอย่างแรง ทำเอาเทรอนและพวกอัศวินต้องกลักรลื่นผื่นทนกับนิสัยไม่ให้อภัยของเจ้านายตน

“เมธัสเจ้านี่ช่างซุกซนเสียจริง จงรีบคลานไปเปิดประตูห้องเดี๋ยวนี้” ได้ยินเสียงวีโนเซ่เอ่ยอย่างรำคาญ

“ขอรับท่านวีโนเซ่” อัศวินหน้าใหม่เมธัสขานรับด้วยเสียงระรื่น

ออสตินหันมาสบตาเทรอนด้วยรอยยิ้มลึกกลับ “เดี๋ยวนี้วีโนเซ่ได้เข้ารับใช้หนุ่ม

เอาไว้อารมณ์ของมันตลอดเวลาแล้วรี”

หัวหน้าองค์กรรีตอบ “มีไซ่ฮอรับ เป็นหัวหน้าอัศวินกองใหม่ที่เพิ่งจะได้รับการจัดตั้งในวันนี้ฮอรับ”

“แต่ข้าไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน ช่างน่าสงสัยเสียจริงๆ หึๆ” ออสตินเผยรอยยิ้มขบขัน ทำเอาพวกอัศวินองค์กรรีสวมผ้าคลุมสีขาวที่ติดตามเจ้าชายรูปงามมาด้วยต่างเผยแวตาดูแคลนไปตามกัน

กึก! กึก! ในขณะที่ยังเสียงฝีเท้าของหัวหน้าอัศวินคนใหม่หยุดลงที่หน้าประตู ก็มีสายลมวูบหนึ่งลอดผ่านออกมา

เพลิง! เพล้ง! เพล้ง! โครม!! มีเสียงกระจกแตกพลันดังขึ้น

“ไม่นะ! ท่านวิโนเซ่ พวกเขตาย ยาก!!!” เมธัสตะโกนเสียงดังก็ก้องไปทั้งชั้น

พวกเทรอนและออสตินรู้แล้วว่าสิ่งผิดปกติเกิดขึ้น พวกองค์กรรีของวิโนเซ่รีบพุ่งร่างเข้าไป ส่วนกลุ่มของเจ้าชายเร่งถอยออกห่างจากบานประตู ทว่าจู่ๆ พลันปรากฏลมกระโชกขึ้นวูบหนึ่ง

โครม!! ดิง!! ร่างของอัศวินหนุ่มเมธัสกระเด็นออกมาพร้อมกับประตูทั้งบาน ทำเอาพวกเทรอนที่เตรียมพุ่งเข้าชนประตูห้องต้องล้มลงไปกับนอนกับพื้น

ออสตินที่บัดนี้ยืนอยู่ด้านหลังอัศวินองค์กรรีส่วนตัว ต้องเบิกตาโพลงพร้อมกับตะโกน “เดวิด!! แกมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร แล้วนั่นมัน...!!”

ที่หน้าต่างบานหนึ่งมีร่างของบุรุษหนุ่มสวมเสื้อเกราะหนังสัตว์ มือขวาจับรางไรค์รีระที่สวมชุดเกราะเต็มยศ ส่วนมือซ้ายหิ้วรีระของชายที่เคยเป็นเจ้าของปราสาทหลังนี้ เขาคือเดวิดผู้มีสายเลือดวีรบุรุษ

เดวิดตะโกนก้อง “เจ้าพวกกบฏเอ้ย! วันนี้ข้าขอหัวเจ้าวิโนเซ่กลับไปเป็นของติดไม้ติดมือซะ ฮ่าๆ”

เทรอนที่เพิ่งจะลุกขึ้นจากพื้นได้รับออกคำสั่ง “ไปฆ่ามัน!!”

ออสตินยอมไม่คิดจะลงมือด้วยตนเอง เขาเดินถอยหลังพลางออกคำสั่ง “สังหารศัตรูของอาณาจักรเราซะ”

เหล่าอัศวินในสังกัดของเทรอนและออสตินต่างรีบใช้พลังคาสาปเฉพาะตัว เพื่อบุกเข้าไปแลกชีวิตกับเดวิด ทว่าทั้งหมดต้องรีบวิ่งพลั่งกลับมา เพื่อจะได้ไม่ทำลายร่างไรค์รีระของวิโนเซ่ที่ถูกเดวิดโยนมาราวกับเศษขยะ ส่วนตัวเดวิดได้กระโจนหนีออกไป

ทางหน้าต่างแล้ว

พอเมธัสลุกขึ้นได้ เขาก็ร้องอุทานพลางชี้มือไปยังศพของวีโนเซ่ “ระวัง มีระเบิดติดอยู่บนร่างของท่านวีโนเซ่”

เหล่าอัศวินผู้หาญกล้าต่างตกตะลึง เพราะบนร่างของวีโนเซ่มีแท่งระเบิดทรงกลมสีแดงมากกว่ายี่สิบแท่งมัดเอาไว้กับเสื้อเกราะ แต่กลุ่มอัศวินที่พุ่งผ่านร่างของวีโนเซ่ไปแล้วย่อมมีอาลัยยังหักกลับมาได้ ส่วนหน้าต่างบานที่เคียดพุ่งออกไปนั้นก็มีระเบิดอีกหลายสิบแท่งลอยเข้ามา

ตูม!! ตูม!! ตูม!! เสียงระเบิดดังกึกก้อง

ตูม!! บริเวณชั้นสี่ของปราสาทปรากฏดวงตะวันอันร้อนแรงขึ้นวูบหนึ่ง

แรงระเบิดที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทำให้ปราสาทชั้นที่สี่พังซำหายไประลอกหนึ่ง รวากับมีมือของยักษ์ย่ำมันทั้งไป

ต่อให้เป็นสุดยอดผู้ใช้พลังคำสาประดับอัศวินและระดับแม่ทัพ ก็ยังมีอาจต้านทานอำนาจทำลายล้างที่ระเบิดขึ้นอย่างกะทันหัน อีกทั้งคนทั้งหมดล้วนอยู่ในที่แคบ เลยไม่สามารถหลบหลีกได้ทันทั่วทั้งที่ ส่งผลให้ผู้ที่อยู่ใกล้ระเบิดเสียชีวิตในพริบตา

ท่ามกลางฝุ่นผงที่ปลิวว่อน มีเสียงเศษหินแตกหักดังขึ้นมิขาดสาย เสียงเปลวไฟที่ลุกลามไปทั่วอาณาบริเวณ เสียงร้องตะโกนด้วยความตกใจของผู้คนทั่วหุบเขา และเสียงร้องระงมด้วยความเจ็บปวดของเหล่าผู้รอดชีวิต

บนพื้นที่ส่วนหนึ่งของชั้นสี่ ซึ่งมีแผ่นหินขนาดใหญ่เริ่มแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย มีร่างของหัวหน้าองค์กรภัยเรออนยืนอยู่ด้วยสีหน้าซีดเผือด ริมฝีปากมีโลหิตไหลลงมาถึงปลายคาง ที่ด้านหลังมีร่างของอัศวินสองคนกับอีกหนึ่งเจ้าชาย

เมธัสที่ถือโล่เหล็กทรงกลมใบใหญ่ตะโกนถามด้วยความเป็นห่วง “ท่านเรออนบาดเจ็บหรือไม่”

“ข้า...อ้อ!” เรออนพยายามยกมือซ้ายพลางพูดอะไรบางอย่างแต่กลับล้มลงไปนอนกับพื้น

เมธัสรีบเข้าไปใช้สองมือประคองร่างอีกฝ่ายพร้อมกับหันหน้าเห็นใจ “ท่านเรออนทำใจดีๆ ไว้”

ถึงสายตาคะจับจ้องใบหน้าของเรออน ทว่าสิ่งที่เขาให้ความสนใจกลับเป็นภาพ

จากทางตาซ้าย ซึ่งมีร่างของอัศวินสวมชุดเกราะสีเงินแวววับนายหนึ่งยืนอยู่หน้า
เจ้าชายออสตินที่ดูจะไม่ได้บาดเจ็บอันใด

รอบข้างมีอัศวินของทั้งฝั่งเทรอนและออสตินซึ่งได้รับบาดเจ็บเพียงเล็กน้อย
พร้อมที่จะต่อสู้แลกชีวิตทุกเมื่อ เพราะทั้งหมดต่างปล่อยพลังคำสาปของตนออกมา
บ้างมีหอกน้ำแข็ง บ้างมีสายลมห่อหุ้มร่างที่ลอยอยู่เหนือพื้น บ้างเปลี่ยนร่างกายตนเอง
เป็นศิลา บ้างกระชับดาบถือโล่ ดูไปก็น่าเกรงขามมิใช่น้อย

‘เทรอนว่องไวอย่างที่คิดไว้จริงๆ การที่หมอนี้ยังไม่ตาย แถมพวกอัศวินยังเหลือ
อีกสอง...ห้า...เจ็ดคน มันตึงมือเกินไปซะ สงสัยต้องยกยอดไปรอบหน้า...’ ชายหนุ่ม
แอบเสียดาย

เมธัสรีบใช้มือซ้ายล้วงขวดยาเพิ่มพลังออกมากรอกใส่ปากเทรอน “ท่านเทรอน
รีบดื่มยาเร็วเข้า ท่านยังตายไม่ได้นะขอรับ”

เทรอนดื่มยาเพิ่มพลังไปหลายอีกก่อนจะลุกขึ้นมานั่ง เขาส่งสายตาขอบคุณให้
เมธัสวูบหนึ่ง ก่อนจะหันไปเฝ้ากับออสติน “เจ้าชายขอรับ โปรดออกคำสั่งแทนท่าน
วินเซ่ชั่วคราวด้วยขอรับ”

ออสตินพยักหน้า การเสียชีวิตของวินเซ่ทำให้เขากลายเป็นผู้มีอำนาจสูงสุด
ไปโดยปริยาย เขาจึงหันไปสั่งอัศวินที่ยืนอยู่ข้างกาย “โครูลไปช่วยรักษาผู้บาดเจ็บ...”
เจ้าชายหันมาหาบุรุษผมน้ำตาลเข้ม “ส่วนเทรอน เจ้าจงไประดมทหารทั้งหมดจับตัวเดวิด
กับพรรคพวกโดยด่วน...แล้วตอนนี้เริ่มแผนปิดปากพวกโจรหรือยัง”

เทรอนมีสีหน้าครุ่นคิดก่อนจะส่ายหน้า “เพราะปัญหาหนูสกปรกเดวิด ทำให้
ทางเราชะลอการสังหารพวกโจร คิดว่าตอนนี้ น่าจะยังสั่งการคนพวกนั้นได้อยู่ขอรับ”

“เฮอะ สรุปว่าที่มีปัญหา คงไม่ใช่เป็นเพราะวินเซ่แอบสั่งพวกกลุ่มโจรให้จับ
เจ้าเดวิดมาที่ฐานลับแห่งนี้เพื่อทรมานมันเล่นๆ หรือเก็บเอาไว้เป็นของฝากให้ริชานะ”
ออสตินมีสีหน้าเอือมระอา เขายืนทอดอกด้วยความไม่พอใจ

ไม่ว่าเทรอนจะกล่าวอะไรก็มีอาจแก้คำโกหกก่อนหน้านี้ได้ เขาจึงไม่เอ่ยตอบ
และยอมรับคำต้ออย่างเงิบงัน ถึงกระนั้นในที่แห่งนี้กลับมีอัศวินคนหนึ่งที่ยึดมั่น
ความสามารถในการประจบสอพลอ

“ท่านเจ้าชายอย่าเพิ่งเข้าใจผิดขอรับ” เมธัสลุกขึ้นยืนแล้วโค้งคำนับออสติน
“พวกโจรกลุ่มสเวย์ลักพาตัวเดวิดมาขายให้ท่านวินเซ่ โดยที่ตนเองก็คาดไม่ถึง” เขา

เงยหน้าขึ้นพร้อมกับพูดอย่างภาคภูมิใจ “เมื่อได้เจอกัน ท่านวีโนเซผู้เปี่ยมเมตตา ก็ต้อนรับขับสู้เจริญมิตรสหาย และเจรจาหวังจะให้คนใจคอคับแคบอย่างฉันมาเป็นพรรคพวก”

กึก! เศษหินจากตัวปราสาทส่วนนี้ยังคงตกลงไปเบื้องล่างอยู่เนืองๆ

เมธัสยกมือซ้ายขึ้นปิดหน้าพุดเสียงเศร้า “แต่เดวิดคนใจคอกลับแอบหลบหนีแถมยังสังหารอัศวินไปสองนาย นายกองสองนาย และทหารยามอีกจำนวนหนึ่ง...” เขาถ่ายศีรษะ “มันทำลายความไว้วางใจที่ท่านวีโนเซมอบให้” ชายหนุ่มเลื่อนมือซ้ายลงพร้อมกับผายมือขวาไปยังซากอาคารด้านหลัง “เมื่อครู่ฉันยังใช้ระเบิดเพลิง อันเป็นอาวุธของพวกโจรมาประทุษร้ายท่านวีโนเซ ผู้มีพระคุณช่วยชีวิตฉันต่ำต้อยของฉัน”

เขาทุบมือขวาลงบนฝ่ามือซ้ายเสียงดังตื้อบ “หากตอนแรกท่านวีโนเซมิใจอ่อน พวกข้าคงจัดการปลิดชีพมันเสียตั้งแต่วันแรกที่เห็นมันอยู่เบื้องหน้า มิให้มันมีโอกาสมองแผนการชั่วช้าสาบานถึงเพียงนี้”

ตึก!! อัศวินหน้าใหม่คุกเข่าลงอย่างแรง สองมือวางลงบนพื้น

“ช่างน่าสงสารท่านวีโนเซผู้แสนดียิ่งนัก เพราะมีอาจหักใจสังหารเพื่อนเก่าจึงต้องมาจบชีวิตอันรุ่งโรจน์ตั้งแต่วัยหนุ่มเยี่ยงนี้...” ชายหนุ่มชันกายขึ้น สองมือกุมอยู่ที่หน้าอกพร้อมกับพุดวิวอน “โอ้!! ขอให้เทพแห่งแสงสว่างโปรดนำทางวิญญาณของท่านวีโนเซไปสู่สรวงสวรรค์ด้วยเถิด จงเจิดจรัส”

มันเป็นคำอธิบายที่ยาวเหยียดและไหลลื่นดุจสายธาร ทว่าเปี่ยมล้นไปด้วยความคิดโน้มน้าวจนผู้ฟังเกือบจะเผลอค่อยตามคิดอ่านไปว่า วีโนเซเสียชีพเพราะความใจอ่อน

ออสตินผงกศีรษะ เขาไตร่ตรองแล้วสรุปออกมาเป็นคำสั้นๆ ว่า “เจ้าช่างรักดีต่อวีโนเซนัก”

“ແ່ນ່ອນຂອວັບ” เมธัสโค้งกายพร้อมกับพุดเสียงสั้น “ข้าคือผู้รักดีต่อท่านวีโนเซจากกันบึ้งของหัวใจ และหวังจะได้เป็นผู้นำพาวิญญาณของท่านวีโนเซไปสู่สรวงสวรรค์”

แม้ปากจะกล่าววาจาอย่างซื่อสัตย์ แต่ในใจจดลอบคิดไม่ได้ว่า “วีโนเซเอ๋ย วีโนเซ หวังว่าคุณจะไม่กลายเป็นวิญญาณผีหัวขาดอาฆาตมาตามหลอกหลอนผมนะ อย่างน้อยตอนนี้ผมก็ช่วยให้คุณดูดีขึ้นอีกตั้งกระดิดหนึ่ง”

แน่นอนว่าเป็นเพียงความคิดฝ่ายเดียวของเมธัส เพราะผู้ที่รู้นิสัยและปัญหา

ส่วนตัวของเดวิดและวินเซ จะไม่คิดไปถึงเรื่องความเป็นเพื่อนของทั้งสองแน่นอน และออกจะชื่นชมเมธัสที่เป็นอัศวินผู้ซื่อสัตย์ ไม่ยอมทำให้เจ้านายที่สิ้นชีพอย่างสุนัขข้างถนน ต้องกลายเป็นหัวข้อขบขันของเหล่าชนชั้นสูงไปอีกหลายสิบปี

ออสตินไม่เสียเวลาซักถามเรื่องราวให้ละเอียดลึกซึ้งมากนัก เขาเบี่ยงประเด็นไปยังสถานการณ์ปัจจุบัน “ถ้าเช่นนั้นเทรอน เมธัส เจ้าทั้งสองคนจงระดมทหารทั้งหมดพร้อมกับพวกทหารรับจ้างไปตามล้างแค้นให้เจ้านายของเจ้าเถอะ” เจ้าชายหนุ่มตัวไปย้งบันได “ส่วนข้าจะไปวางแผนบุกเมืองตะวันตกกับคนของข้า”

“ขอรับเจ้าชายออสติน” เมธัสกับเทรอนโค้งกายรับคำสั่งพร้อมกัน

ขณะนั้นเองในตัวเมืองพลันมีเสียงการปะทะกันอย่างรุนแรง และเสียงระเบิดดังขึ้นตามจุดต่างๆ

พวกออสตินขมวดคิ้วแน่น เพราะสภาพเบื้องล่างที่พวกเขาเห็น คือทหารของพวกเขาสวมชุดทหารเรออสกำลังโดนพวกกองโจรและทหารรับจ้างไล่สังหารอยู่ฝ่ายเดียว

ทันใดนั้นก็มียุวกษัตริย์หนึ่งลอยตัวขึ้นมา รอบร่างมีแสงสีเขียวอ่อน เขาเอ่ยอย่างร้อนใจ “เรียนท่านเทรอน ตอนนี้พวกโจรรู้แผนการปิดปากของพวกเราแล้ว และลูกสื่อขึ้นโจมตีพวกเราอย่างบ้าคลั่ง” อัศวินนายนั้นพูดเสียงเครียด “อีกทั้งยังมีข่าวลือว่าท่านวินเซโดนสังหาร ทำให้กองทหารเกิดความระส่ำระสาย สถานการณ์คับขันเป็นอย่างยิ่งขอรับ”

พวกออสตินต้องปวดหัว เพราะนี่ไม่ถึงว่าเหยื่อที่ควรจะโดนเขมือบกลับแฉ่ง กัดคอหอยในช่วงที่สถานการณ์กำลังซับซ้อน

ณ ที่แห่งนี้คงมีเพียงเมธัสที่แอบกระตุกยิ้มเพียงลำพัง ‘แผนการดำเนินไปได้สวย จากนั้นก็เหลือแต่อพยพพวกชาวบ้านออกไป หึๆ’

หากไร้ซึ่งกำลังใจและผู้นำ ต่อให้ทหารทั้งหมดกล้าหาญชาญชัย ก็คงมีอาจแสดงแสนยานุภาพได้เต็มที่ สิ่งสำคัญในการรบจึงเป็นพลังใจโดยรวม และความสามารถของผู้นำที่ตนเอง

เวลานี้ปัญหาสำคัญของฝ่ายออสตินคือ ข่าวการเสียชีวิตของวินเซได้กระจายไปทั่วกองทัพ แฉมการระเบิดที่เกิดขึ้นในตัวปราสาท ทำเอาขวัญทหารลดลงชวบชวา

และยังมีปัญหาเรื่องการโจมตีที่ไม่เป็นระเบียบแบบแผนของกลุ่มโจร ส่งผลให้กองทัพออร์วินเซมิจาจจัดการอีกฝ่ายได้ตามประสงค์

ออสตินมีสีหน้าขบคิด การจะให้เขาเผยตัวเป็นผู้นำทหารกองนี้ไม่ใช่เรื่องยากเย็นอันใด ทว่ามันจะส่งผลร้ายมากกว่าดี เพราะหากข่าวการเสียชีวิตของวีโนเซแพร่ออกไป ย่อมมีปัญหาถึงเซโซ่แม่ทัพรักษาชายแดนที่ยอมเข้าร่วมกับกองทัพดยุกยอร์กแฟงค์ หากชาววีโนเซ เซโซ่อาจจะยกทัพกลับมาช่วยกองทัพของรัชทายาทที่รอดชีวิตจากการลอบสังหารเมื่อวานนี้ก็ได้

“ขอคำสั่งด้วยขอรับ” อัศวินที่ลอยตัวอยู่หน้าหน้าสลับไปมาระหว่างออสตินกับเทรอน

‘เฮ้อ! พวกนี้ช่างซัดซ้ำเสียจริง สงสัยเราต้องเดินเกมเองซะแล้ว’ เมื่อไม่มีใครออกคำสั่ง เมธัสจึงตะโกน

“เจ้าชื้อบือเอ๋ย!! นั่นเป็นอุบายของเดวิดจอมซี้ซลาดที่สร้างความโกลาหลให้เรา” เขาชี่มือซ้ายไปยังระยะเบื้องยาว “ท่านวีโนเซได้รับบาดเจ็บเพียงเล็กน้อย ตอนนี้กำลังทำการรักษาบาดแผลอยู่ในห้องลับ” มือซ้ายเลื่อนไปยังอัศวินที่มารายงาน “เจ้าจงรีบไปประกาศให้กองกำลังทั้งหมดออกรบเต็มอัตรา ปราบนปรัมพวกโจรชั่วอย่างสุดกำลัง” ชายหนุ่มยกมือขวาจับไหล่เทรอน “อีกสักครู่ข้ากับท่านเทรอนจะตามไปสมทบกับพวกเจ้าเอง”

นอกจากอัศวินที่ลอยตัวมารายงานข่าวแล้ว ทุกคนต่างก็ฉงนกับวาทะที่คล้ายคนวิกลจริตของเมธัส

อัศวินที่มารายงานมีสีหน้าโล่งใจ ทว่ายังคงเอ่ยอย่างสงสัย “เอ่อ...ท่านคือ..”

เมธัสชี่มือซ้ายล้วงเอกสารที่มีทั้งจริงและเท็จออกมาพร้อมกันสองฉบับ พร้อมกับประกาศนามด้วยน้ำเสียงท้าวหาญ “ข้าชื่อเมธัส เป็นหัวหน้าอัศวินกองอัศวินวิจิมรณที่ท่านวีโนเซแต่งตั้งเมื่อสักครู่นี้” เขาเลื่อนมือซ้ายลงแล้วตวาดอย่างโกรธเกรี้ยว “หากเจ้ายังพิรีพรีอะไรอย่าหาว่าข้าโหดร้ายไปฟ้องท่านวีโนเซนะ”

“ท่านหัวหน้าอัศวินเทรอน...” อัศวินหนุ่มหันไปทางบุรุษผมน้ำตาลเข้มที่ยืนอยู่ข้างเมธัส

หัวหน้าองค์กรซีทีเกือบจะทำหน้าที่ทุกอย่างแทนวีโนเซมานาน ได้แต่พยักหน้ายืนยันสถานะอัศวินหน้าใหม่ที่มีตำแหน่งใหญ่โตเทียบเท่าเขา และมีสิทธิ์สั่งการอัศวิน

กับทหารในกองกำลังนี้ทั้งหมดจริง

“ขอรับท่านหัวหน้าอัศวินเมธัส” อัศวินหนุ่มหันมาโค้งกายรับคำสั่ง แล้ว
ลอยตัวไปประกาศคำพูดเมื่อครู่ของเมธัสในทันใด

ออสตินเห็นว่าไม่มีใครเข้ามาเกี่ยวข้องอีก จึงหันหน้ามองเมธัสพลางถาม
ด้วยความสงสัย “เจ้าคิดใช้ชาวลงเพื่อสิ่งใด หากภายหลังความแตกจะมีปัญหา
ขึ้นรี”

เมธัสหันไปโค้งกายให้เจ้าชายหนุ่มพลางตอบ “เพื่อมิให้ภารกิจอันยิ่งใหญ่ของ
ท่านดยุก...ไม่ลื! นับแต่นี้คือท่านราชาชายอร์กแฟงค์เกิดอุปสรรคในบริเวณชายแดน”
เขาเงยหน้ามองรอยยิ้มของออสติน “หากเรื่องที่เกิดขึ้นลือไปทั่วนครหลวง การ
ควบคุมนครหลวงโดยชอบธรรมอาจเป็นไปได้ยาก” ชายหนุ่มยกมือซ้ายที่กำแน่น
ขึ้นมาอยู่ระดับอก “ตอนนี้พวกเราต้องกุมจิตใจของปวงประชาให้มั่นคงก่อน จากนั้น
ค่อยแก้ปัญหไปตามความเหมาะสมขอรับ”

ออสตินมีสีหน้าพอใจ แต่ก็ยังคงถามอีกเรื่อง “แล้วเจ้าจะบอกท่านแม่ทัพเซซี
ว่าอย่างไร”

“ข้าอยากให้ท่านเซซีรู้เรื่องราวทั้งหมดทันที” เมธัสบั้นหน้าเคร่า พูดด้วยเสียง
หุดหู่ “ทว่าก่อนที่จะทำวินเซ่จะเสียชีวิต ได้ลอบส่งเสียเอาไว้ว่า ห้ามบอกข่าวการตาย
ของเขาต่อบิดาเป็นอันขาด บิดาจะได้ควบคุมชายแดนอย่างมั่นคง มิเช่นนั้นหากบิดา
ทราบข่าวนี้อาจจะล้มป่วยได้ และฝากขอโทษบิดาด้วยนะเมธัส”

ชายหนุ่มคุกเข่าซ้ายพร้อมกับค้อมกายลง “ข้าน้อยที่เป็นอัศวินใกล้ชิด ย่อมทำ
ตามคำสั่งสุดท้ายของท่านวินเซ่ด้วยชีวิตอันต่ำต้อยของข้า...” เขาเงยหน้ามองออสติน
“พวกเราสมควรบอกเพียงว่า ท่านวินเซ่ได้รับบาดเจ็บสาหัสเท่านั้น” เมธัสพูดต่ออย่าง
จะฉาน “เมื่อสงครามกลางเมืองจบลง แผ่นดินยาสูบกลับมาเป็นปึกแผ่น เราค่อย
เปิดเผยจากสุดท้ายของท่านวินเซ่ พร้อมกับปูนบำเหน็จย้อนหลังให้ท่านวินเซ่เป็น
วีรบุรุษในสงครามครั้งนี้”

“เป็นคำแนะนำที่น่าสนใจ ถ้าเช่นนั้นข้าจะถือว่าวินเซ่ยังมีชีวิตอยู่” ออสติน
เหลียวมองเทรอนและเมธัส “และได้ฝากให้ข้าออกคำสั่งควบคุมกองทัพของมันเป็น
อย่างนี้ก็นับว่าถูกต้องหรือไม่”

เทรอนขมวดคิ้วแน่น เพราะวาจาของออสตินแฝงความหมายว่า ออสติน

สามารถใช้ทรัพย์สินและกำลังคนทั้งหมดของวินเซ่ได้ตามใจชอบ ถึงเขาจะไม่ชอบหน้า วินเซ่ และเพียงทำตามหน้าที่อัศวินประจำตระกูลของวินเซ่ก็ตาม ทว่าการดูแล ทรัพย์สินและกำลังคนทั้งหมดให้กลับไปสู่มือของเซโซ่มั่นเป็นหน้าที่ของเขา เขาจึงคิด จะคัดค้าน “ข้าคิดว่า...”

“ข้าคิดว่าเป็นเรื่องที่ถูกต้องที่สุด” เมธัสพูดแทรกด้วยเสียงสดใส “เพราะ ท่านวินเซ่เองก็อยากจะเห็นความรุ่งโรจน์ของยาสูบใหม่ และอยากจะเห็นตระกูล ตะวันของเดวิดถึงคราวหายนะ” เขาลุกขึ้นโค้งกายให้ออสติน “หากทั้งหมดนี้เกิดขึ้นได้ ท่านวินเซ่ย่อมพึงพอใจเป็นอย่างยิ่งขอรับเจ้าชาย”

เมธัสส่งสายตาให้เทรอนมองไปยังด้านหลัง อีกฝ่ายหันหน้าเล็กน้อยก็รู้แล้วว่า ด้านหลังของพวกเขาคือข้างกายของอัศวินที่บาดเจ็บเจียนตายคนอื่นๆ ล้วนมีค้อนของ ออสตินอยู่ใกล้ๆ พร้อมจะลงมือปลิดชีวิตอัศวินฝ่ายเทรอนทันทีที่เขาสองคนตอบผิด แม้เพียงครั้งคำ

เทรอนสุดลมหายใจเข้าออกลึกๆ สามครั้ง ก่อนจะพูดเสียงราบเรียบ “ข้าเหนื่อย เองก็คิดว่า ท่านวินเซ่จะต้องพึงพอใจที่ได้เป็นกำลังให้เจ้าชายขอรับ”

ออสตินหัวเราะอย่างลึกลับ เขายกมือขวาขึ้นโบกเบาๆ “โครูลเจ้าจงไปช่วย เทรอนปราบปรามโจรร้ายทั้งหมดให้สิ้นภายในหนึ่งชั่วโมง” เจ้าชายมองมายังเขา “เมธัส ข้าสนใจไหวพริบของเจ้า เจ้าจงตามข้าไปยังห้องยุทธศาสตร์”

เทรอนได้แต่ขานรับคำสั่งแล้วเดินทางไปกับอัศวินหนุ่มเกราะเงินนามโครูล ส่วนเมธัสเดินตามหลังออสตินกับอัศวินอีกสองนายลงไปยังชั้นล่างอย่างเงียบงัน

เมธัสไม่รู้ว่าทางที่เขากำลังเดินไปนั้นเป็นเส้นทางใด เพราะเขายังไม่คุ้นเคยกับ ปราสาทหลังนี้สักเท่าไรนัก จึงได้แต่แอบภาวนาในใจ ‘ขออย่าให้หมอนี้หันกลับมา ถามทางนะพี่ๆ ไมอย่างนั้นละก็ดูได้เล่นมุกตลกเอาตัวรอดอีกครั้งแน่ๆ’

จู่ๆ ออสตินก็ชะงักเท้าแล้วหันมาใช้สายตาลำตรวจเมธัส อัศวินที่ติดตามมาสอง คนก็เข้ามาประกบเขาจากด้านข้าง ทำเอาเมธัสต้องหลังเหยื่อเย็บไปทั่วแผ่นหลัง

เมธัสคลี่ยิ้ม “ท่านออสตินลืมหางเดินไปยังห้องยุทธศาสตร์หรือขอรับ จะให้ข้า นำทางไหมขอรับ”

ออสตินมีสีหน้าเหลือเชื่อ ดวงตาเยือกเย็นเปลี่ยนเป็นขบขัน จากนั้นก็กระบิด เสียงหัวเราะ “ฮ่าๆ ตั้งแต่เกิดมาข้าไม่เคยเจอใครตลกได้เช่นเจ้าเลยเมธัส” เจ้าชายมี

สีหน้าเบิกบาน “หากไม่ติดที่ว่าเจ้าเป็นอัศวินของวินเซ่ ข้าต้องชักชวนให้เจ้ามาติดตามข้าแน่”

เมธสรีบคุกเข่าซ่ายลงกับพื้นพลงพุดอย่างสุภาพ “ท่านวินเซ่คงต้องการให้ข้าได้ทำงานเพื่อเจ้าชายออสตินอยู่แล้วขอรับ” ชายหนุ่มยกมือขวาขึ้นทาบอก “ขอเพียงเจ้าชายต้องการ ดาบในมือของข้าก็พร้อมจะรับใช้ท่านไปจนกว่าชีวิตนี้จะไม่”

ออสตินเลิกคิ้วซ่าย กอดอกพลงถามด้วยเสียงแผ่วเบา “เจ้าสู้เพื่ออะไร”

คำถามอันเรียบง่าย ทว่าหากตอบไม่ตรงใจอีกฝ่าย เมธสรีมันใจว่าชายคนนี้จะต้องสังหารเขาทันที แล้วหลังจากนั้นค่อยสังหารเทรอน เพื่อกำจัดผู้ที่มีอำนาจควบคุมกองทัพนั้นสิ้นซาก

‘โอ้ ตำแหน่งยิ่งใหญ่ ยังมีคนอยากกุดหัวมากขึ้น รุ่งไม่นานาเพิ่มยศมากเกินความจำเป็นเลยเรา...’

เมธสรีขบคิดแล้วตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “คำตอบของข้าต้องไม่ถูกใจเจ้าชายเป็นแน่ ดังนั้นเจ้าชายโปรดให้ข้าตอบท่านด้วยปัญญาและฝีมือในสนามรบเถิด”

“อย่า ลองบอกออกมาก่อน แล้วอีกหน่อยเจ้าจะได้ตะลุยนามรบ ให้แผ่นดินนี้ประจักษ์ถึงปัญญาและฝีมือของเจ้า” ออสตินยิ้มละมุน “ข้ารับรองได้”

เมธสรีสุดลมหายใจเข้าออกผ่อนคลายกล้ามเนื้อ เตรียมตัวออกอาวุธต่อสู้กับศัตรูสามคนรอบข้าง “ข้าเหนื่อยเพื่อสามสิ่ง สิ่งแรกคือผู้ที่รออยู่เบื้องหลัง สิ่งที่สองคือชื่อเสียง และสิ่งที่สามคือทรัพย์สิน มันคงจะเป็นที่ระคายหูของท่านสินะขอรับ”

ออสตินกลับไม่มีท่าที่ขุ่นเคือง อันที่จริงแวตตาเขาออกจะดูพอใจกับคำตอบนี้ “ตอบได้เยี่ยม ข้าเองก็เคยฟังวาจาสวยหรูของอัศวินผู้กล้ามามาก แต่สุดท้าย...” เจ้าชายส่ายหน้า พุดอย่างเบื่อหน่าย “นอกจากทำเพื่อตัวเองกับคนที่มันรักแล้ว ข้าก็ไม่เคยเห็นว่ามันจะสู้เพื่อความยุติธรรม ความสงบสุข หรือสันติภาพอย่างที่มีแนวโน้มว่าแถมพวกมันยังละโมภอย่างมีมีที่สิ้นสุด” บุรุษผมเงินยิ้มกว้าง “การที่เจ้าตอบตรงกับใจแบบนี้ ข้ากลับรู้สึกว่าคุณน่าคบหากว่าอัศวินคนอื่น ๆ เสียอีก”

“ท่านเทรอนเองก็เป็นอัศวินที่จงรักภักดีอย่างแท้จริง ท่านออสตินไว้ชีวิตของเขาได้ไหมขอรับ” เมธสรีขอร้อง

ออสตินขมวดคิ้วอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพยักหน้า “แต่มันหัวแข็งถึงเพียงนั้น เจ้าคิดว่ามันจะไม่สร้างปัญหาในภายหลังอย่างนั้นรี”

“ข้าน้อยขอใช้ชีวิตเป็นประกันว่า ท่านพรอนจะไม่สร้างปัญหาทรมานใจท่านเป็นอันขาดขอรับ” เมธัสก้มศีรษะ

“นับว่าเจ้าเป็นผู้มีน้ำใจต่อพวกพ้องจริงๆ ถ้าเช่นนั้นข้าจะไว้ชีวิตมันสักครั้ง” ออสตินพูดตอด้วยน้ำเสียงเย็นชา “แต่หากมันมีท่าทีคัดค้านอีกครั้ง ข้าจะไม่ละเว้นมันอย่างแน่นอน”

“โอ้!! ขอบพระคุณเจ้าชายที่ทรงเมตตาต่อพวกข้าน้อย” เมธัสก้มกราบอีกฝ่ายอย่างนอบน้อม “ชีวิตของข้าน้อยจะติดตามเจ้าชายไปจนถึงวันที่รวบรวมแผ่นดินสวรรค์ทั้งเจ็ดชั้นเป็นปึกแผ่นเลยขอรับ”

ออสตินหมุนตัวไปพลางออกคำสั่งเบาๆ “ถ้าเช่นนั้นจงตามข้ามา พวกเรายังมีปัญหาใหญ่ที่ต้องรีบแก้ไขโดยด่วน”

เมธัสรีบลุกขึ้นเดินตามอีกฝ่ายไป เพื่อที่จะรับรู้ว่ ปัญหาที่อีกฝ่ายว่านั้นมีแต่จะ ทำให้เขาปวดหัวมากยิ่งขึ้น...

ณ ห้องคุมขังชั้นล่างสุดของปราสาท

เมธัสในคราบหัวหน้าอัศวิน เดินนำอัศวินสองนายมาหยุดอยู่หน้าคุกใต้ดิน เขายื่นเอกสารที่มีลายมือวิโนเซสั่งย้ายตัวนักโทษหญิงสิบคน ให้หัวหน้าทหารคุมคุกชุดใหม่ ซึ่งมาแทนทหารชุดก่อนที่ไปเยือนยมโลกเรียบร้อยแล้ว

เขาเอ่ยเสียงเยียบเย็น “พวกเจ้าอย่าซักช้า ท่านวิโนเซมีคำสั่งให้พาตัวนักโทษไปหาท่านทันที”

ทหารคุมคุกมีสีหน้าซีดเผือด พูดเสียงสั่น “ตะ...แต่ว่าพวกเราไม่มีกุญแจนะขอรับท่านอัศวิน”

เมธัสกระแทกสันเท้าพลางตวาด “เจ้าพวกไม่ได้เรื่อง บังอาจทำกุญแจคุกที่แสนสำคัญหายอย่างนั้นรึ ลมมันทั้งชะ”

“ขอรับ” อัศวินสองนายที่เดินตามหลังเมธัสมาขานรับพลางชักดาบในบัดดล

ผู้คุมคุกรีบคุกเข่าลงกับพื้น “ข้าน้อยมิได้ทำกุญแจหายนะขอรับ มันเป็นเพราะพวกที่คุมคุกชุดก่อนดันเสียชีวิต เลยปล่อยให้เดวิดขโมยกุญแจไปได้” อีกฝ่ายก้มหน้าพูดปานจะร้องไห้ “โปรดให้ข้าน้อยใช้พลังคำสาปทำลายกุญแจ แล้ว...”

“เจ้าโง่ ถ้าเจ้าฟังกุญแจ แล้วคุณมันจะเป็นคุกกี้ได้อีกหรื” เมธัสตบตบ “ช่างไร้

ความสามารถเสียจริงๆ รีบใส่หัวออกไปต่อสู้กับพวกโจรเลยไป ก่อนที่ข้าจะหัวหัวของพวกเจ้าไปพบท่านวิโนเช่แทนผู้หญิงพวกนี้”

ทหารที่คุมคุกต่างโล่งอก พวกเขายอมออกไปเสี่ยงชีวิต ดีกว่าอยู่รอรับโทษจากอัศวินของวิโนเช่ที่แสนดุร้าย

เมื่อพวกทหารคุมคุกวิ่งออกจากบริเวณห้องขัง เมธัสก็เดินไปปิดประตูทางเข้าออกด้านหน้าสุด มือซ้ายล้วงพวงกุญแจออกจากกระเป๋า จากนั้นค่อยโยนไปให้อัศวินที่ติดตามมาคนหนึ่ง “เดวิดรีบเปิดประตูเร็วเข้า”

อัศวินที่ยกมือรับพวงกุญแจถอดหมวกเกราะออก เผยให้เห็นใบหน้าหล่อเหลาของเดวิด “พวกข้ามาช่วยพวกเจ้า อย่าส่งเสียงดังไปนะ”

อัศวินอีกนายหนึ่งยอมเป็นทาบาริอท เขารีบเข้าคุกไปช่วยพญางูเหล่าอิสตรี พลังกึกก้องแบบอัศวินหนุ่มที่พร้อมถวายชีวิตให้สตรีทุกนาง

เมธัสคิดว่าคงไม่มีทหารกลุ่มใดมาสร้างความวุ่นวายอีก จึงรีบเดินลงไปยังคุกใต้ดินที่เคยใช้ขังเดวิด แล้วเข้าไปในห้องขังที่อยู่ด้านตรงข้ามกับห้องขังของเดวิด หลังจากคลำและเคาะกำแพงไปทั่วห้อง ชายหนุ่มก็มีสีหน้าโล่งใจ “เจอจนได้”

เขาใช้สองมือผลักหินก้อนหนึ่งให้จมลงไปเกือบหนึ่งฝ่ามือ ทันใดนั้นพื้นห้องส่วนหนึ่งก็แยกออกจากกันอย่างช้าๆ เผยให้เห็นบันไดลงไปยังทางเดินสายหนึ่ง ที่ไร้ซึ่งแสงสว่างและดูยาวไกลพอสมควร “มีทางลับอย่างที่คิดจริงๆ”

เมธัสเดินขึ้นไปชั้นบนแล้วให้ทาบาริอทเดินนำทางเหล่าอิสตรีที่ยังดูหวาดกลัวไปยังทางลับ ส่วนตนเองกลับไปยืนคุมเชิงตรงประตูทางเข้า จนกระทั่งพวกสาวๆ ออกไปจนหมด เดวิดจึงเดินมาตามตัวเขา

“เมธัสทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว พวกเรารีบหลบหนีไปตามเส้นทางลับเถอะ” เดวิดส่งคบเพลิงในมือซ้ายให้เขา

เมธัสใช้มือซ้ายรับคบเพลิงพลงยืมเล็กๆ “เดวิดขอระเบิดที่เหลือหน่อยสิ”

“ทั้งหมดอยู่ในกระเป๋าย่ามใบนี้” เดวิดปลดกระเป๋าสะพายอยู่ตรงไหล่ขวาออกมาส่งให้เมธัสพร้อมกับพูดอย่างจริงจัง “ตอนที่พวกข้าไปปล่อยข่าวเรื่องทหารจะฆาปิดปากพวกโจร ก็คิดว่าพวกนั้นจะหนี” พอเมธัสยื่นมือขวาไปรับกระเป๋าสะพายมาพาดไหล่ อีกฝ่ายก็เอ่ยต่อ “แต่ที่ไหนได้กลับรวมกำลังบุกถล่มพวกกองทัพอ่างบ้าระห่ำ”

“ฮ่าๆ พวกนั้นมันโหมมาก ไม่มีทางหนีโดยทิ้งทรัพย์สินเอาไว้หรอก” เมธัสยิ้ม
ช้า

“คิดแล้วก็หวาดเสียวน่าดู หากคนพวกนั้นไม่ทำตามที่เมธัสคาด ไม่รู้ว่าพวกเรา
จะสามารถแฝงตัวเป็นอัศวินปลอมๆ แบบนี้ได้ไหม” เดวิดยิ้มระรื่น “เดี๋ยวพอกลับไป
เจอพวกเคฟิส ข้าคงต้องให้เมธัสเล่าวีรกรรมทั้งหมดในวันนี้ให้พวกนั้นได้หัวเราะกัน
ระเบิดเถิดเทิงไปเลย...”

“ผมกลับไปไม่ได้หรอกเดวิด...” พอสิ้นวาจา เขาก็ชักกระบี่ไปจ่อลำคอเดวิด
พลาญพูดต่อ “เพราะนับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ผมจะเข้ากองทัพของเจ้าชายออสติน”

เดวิดมีแวตางงง พุดตะกุกตะกัก “เมธัส...นะ...นี่มันหมายความว่ายังไง พวกเราเป็นเพื่อน...”

“เพราะเป็นเพื่อน ครั้งนี้ผมเลยจะไว้ชีวิตคุณ” เมธัสกดคมดาบลงที่ต้นคอของ เดวิด เรียกโลหิตสีแดงสดให้ซึมไหลออกมา “แต่ครั้งหน้าที่เราเจอกัน จะมีเพียงคนเดียว ที่มีชีวิตรอด”

“ถ้าเจ้าเห็นว่าข้าไม่ใช่เพื่อน” บรูซผมทองเริ่มมีสีหน้าเคร่งขรึม “ทำไมไม่จับข้า ไปปรับความดีความชอบกับออสตินเสียเลยล่ะ”

เมธัสตอบหน้าตาย “เพราะผมยังติดบุญคุณเลี้ยงอาหารสองมือในตอนที่ผม ไม่มีเงินจ่าย”

ดวงตาเดวิดแทบกลนออกจากเบ้า “หา! สรุปรที่ช่วยข้ามาตั้งนาน เพียงเพราะ ข้าสองมือเหี้ยม”

เมธัสพยักหน้าพลางพุดต่ออย่างจริงจัง “ใช่! ก็แบบที่คุณบอกนั่นแหละ ผม เคยกินข้าวหม้อเดียวกับคุณ จึงไม่คิดจะทรยศคุณ...” ชายหนุ่มกระตุกยิ้มมุมปาก “แต่ตอนนี้ผมมีข้าวหม้อใหม่ที่ทั้งใหญ่และตักกินได้ไม่อัน ผมเลยต้องขอเปลี่ยนผัง ละครนะ หึๆ”

“สรุปว่าถ้าหม้อข้าวฝ่ายข้าใหญ่กว่า” บรูซผมทองมีสีหน้าเหวอ ถามอย่างงุนงง “เมธัสจะอยู่ฝ่ายข้างนั้นหรือ”

“มิพิต!” เมธัสยิ้มแบ่น ก่อนจะบั่นหน้าเศร้า “แต่จากที่ผมดู คุณยังไม่มีฐานะใหญ่โตในกองทัพ ถึงจะช่วยเพิ่มฐานะให้ได้ แต่อย่างมากที่สุดก็เป็นเพียงอัศวินโต๊ะไม้ โต๊ะหิน โต๊ะเหล็ก” ชายหนุ่มยิ้มกริ่ม “แต่ถ้าผมอยู่ฝ่ายเจ้าชาย จะมีสิทธิ์ได้เป็นเจ้าของคฤหาสน์ เจ้าของปราสาท หรืออาจจะได้เป็นเจ้าเมืองแบบพ่อคุณ”

เดวิดรู้ว่าพวกอัศวินและทหารทั่วไปไม่ได้ร่ำรวย แต่มันก็เป็นการเลื่อนฐานะก็ทำได้ยาก ในขณะที่ตอนนี้มีสงครามกลางเมือง เขามั่นใจว่า อีกไม่นานเมธัสที่มากลั่นด้วยปัญญาและความกล้าหาญ จะต้องสามารถชนะใจออสตินจนได้เป็นคนสนิทอย่างรวดเร็ว และหลังจากสิ้นศึกสงครามครั้งนี้ คนอย่างเมธัสคงค้าทุกอย่างทุกอย่างที่ต้องการเอาไว้ในมือได้อย่างไม่ต้องสงสัย

ถึงจะรู้ดีแก่ใจว่าเรื่องนี้อาจเกิดขึ้น แต่ในใจของบุรุษหนุ่มก็ยังหวังว่า เพื่อนจะไม่ทิ้งเพื่อน ในขณะที่คิดเช่นนั้น ตัวกระบี่ก็เลื่อนขึ้นมาตบแก้มขวาเขาถึงสามครั้ง เรียกสติเขาออกจากภวังค์ให้กลับมารับรู้ความจริงของชีวิตและสงคราม

“เอาน่า ถ้าหากคุณไม่อยากจะไปก็มาเข้ากองทัพออสตินพร้อมผมเลยไหม” เพื่อนสนิทที่เคยกินข้าวหม้อเดียวกันแหย่ด้วยน้ำเสียงขี้เล่น

เดวิดใช้มือขวาจับกระบี่เอาไว้แน่นพลาตตาล้น “เมธัส! ถึงคุณจะไม่เห็นคุณค่าของคำว่าศักดิ์ศรีและความซื่อสัตย์ แต่คุณก็ไม่ควรล้อเล่นกับผมที่ยึดถือเกียรติของขุนนางนะ”

สายตาสองคู่ประสานกัน จนคล้ายเกิดเปลวเพลิงลุกไหม้ขึ้นระหว่างกลาง

ตัง! ตัง! โลหิตสีเข้มของบุรุษหนุ่มผู้มีสายเลือดวีรบุรุษหยดหยาดลงบนพื้นศิลาอันเยียบเย็น ในใจของเขาคงคาดหวังจะให้โลหิตอันร้อนแรงนี้ ละลายความเย็นชาของบุรุษที่ยืนอยู่ตรงกันข้าม

เมธัสส่ายหน้าพร้อมกับถอนหายใจอย่างรำคาญ “เฮ้อ! สรุปว่าคุณจะหนีหรือไม่ถ้าไม่” เขาเอาคบเพลิงในมือซ้ายเคาะกระบี่สองครั้ง “ผมจะได้ตัดหัวคุณทั้งตังตรงนี้ และถ้าคุณกลัวว่าผมยังแสดงความภาคภูมิใจไม่พอที่จะชนะใจออสติน” บุรุษผมดำแหย่ด้วยน้ำเสียงเยียบเย็น “ผมก็จะเดินลงไปสังหารพวกหญิงสาวเหล่านั้นให้หมด และตัดหัวทหารออกไปรับความดีความชอบเพิ่ม” เขาชี้คบเพลิงไปยังทางลง “เอาไหม”

“เมธัส นี่มันจะเกินไปแล้วนะ” เดวิดจับปลายกระบี่แน่นขึ้นพร้อมกับใช้พลังคำสาปตะวันเสริมพลังมือขวา หวังที่จะทำลายกระบี่ของเมธัส แต่เขากลับรู้สึกได้ว่ามี

บางสิ่งบางอย่างไม่ต้อง

“เหม ทำสีหน้าแปลกใจแบบนี้ เป็นเพราะว่าใช้พลังไม่ได้ใช่ไหม” เมธัสยิ้มกริ่มพูดอย่างขี้เล่น “ลืมไปแล้วหรือว่าผมคือใคร”

เดวิดกัดฟันตอบ “เจ้าคือผู้ว่างเปล่าที่ไม่มีสิ่งใดเติมเต็มยังงั้นละ ถูกต้องไหม”

“ถูกต้องนะครับ!! ฮ่าๆ” เมธัสหัวเราะอย่างขบขัน

เดวิดปล่อยมือออกจากปลายกระบี่ด้วยใบหน้าที่ไร้อารมณ์ “สักวันหนึ่งข้าจะต้องหยุดการกระทำอันชั่วร้ายของเจ้าให้ได้”

ดัง!! โลหิตในมือขวาของบุรุษผมทองหยดลงบนพื้นอีกครั้ง

“เฮลิส แต่บอกไว้ก่อนนะว่า ถ้าเกิดผมฆ่าคุณตาย” เมธัสใช้กระบี่เคาะกระาะช่วงทรวงอกของอีกฝ่ายเบาๆ “ผมอาจใช้ชื่อคุณไปทำอะไรต่อมิอะไรอีกเยอะก็ได้ ดังนั้นจงเก่งให้มากๆ นะเดวิด อดีตเพื่อนรัก”

บุรุษผมทองสะบัดหน้าเดินลงไปยังคุ้งชันล่างอย่างรวดเร็ว โดยมีเมธัสเดินตามหลัง คอยใช้ปลายกระบี่ทิ่มแผ่นหลังของอีกฝ่าย จนกระทั่งมาถึงปากทางลับ เดวิดค่อยหันหน้ามาเอ่ยเสียงหนัก “เมธัสจะตัดสินใจแบบนี้จริงรึ”

เมธัสเก็บกระบี่ใส่ฝัก มือขวาล้วงกระดาษาสองแผ่นออกจากกระเป๋าสะพายมาโยนให้อีกฝ่าย “นี่คือแผนที่ทางเข้าออกจากหุบเขา ส่วนอีกใบเป็นแผนที่ทางเข้าออกทั้งหมดของปราสาทหลังนี้” ชายหนุ่มยิ้มกว้าง “รับไว้แล้วไปเอาความดีความชอบจากทางโน้นเถอะ”

เดวิดใช้สองมือรับแผ่นมาเก็บใส่กระเป๋ายี่สิบ “นี่เป็นส่วนหนึ่งในแผนการร้ายของเจ้านักรึ เมธัส”

“แน่นอนเดวิด ผมทำอะไรรอบคอบเสมอ” เมธัสสะบัดนิ้วชี้มือขวาราวกับอาจารย์กำลังสอนลูกศิษย์ “ถ้าคุณไม่มีแผนที่ละเอียดแบบนี้ คงไม่มีใครยอมให้ทหารบุกมาแน่ๆ” ชายหนุ่มเลื่อนมือขวาลงพร้อมกับยกไหล่ “ถึงตอนนั้นถ้าผมสามารถรักษาหรือยึดปราสาทหลังนี้ได้ ก็คงจะไม่หยอก หึๆ”

เดวิดหมุนกายเดินลงไปตามบันไดพลางพูดเสียงเย็นชา “อีกไม่นานพวกเราจะได้เจอกันแน่ ท่านหัวหน้าอัศวินแห่งกองอัศวินวิจิตรณ”

“ข้าจะรอเจ้านะ ผู้สืบสายเลือดวีรบุรุษแห่งตะวัน” เมธัสเดินไปใช้มือขวาดันแผ่นหินที่อยู่ข้างก้อนที่จมลงไปใต้น้ำ ซึ่งพอดันมันเข้าไปเพียงเล็กน้อย ทางลัทธิ

ค่อยๆ ปิดลง ขณะเดียวกันหันทั้งสองก่อนก็เลื่อนกลับมาอยู่ในสภาพเดิม

เมธัสเดินขึ้นขึ้นบนพลาถคิดในใจ ‘รู้ไหมทำไมผมต้องพูดกับคุณแบบนี้เดวิด เพราะคุณเป็นนักแสดงที่ไม่ได้เรื่องอะไรเลย หากผมบอกว่าจะอยู่ที่นั่นเพื่อเป็นไส้ศึก วันหน้าที่เราพบกัน เรื่องคงจะแดงในพริบตา อีกอย่างถ้าผมเพิ่มระดับได้ถึงที่ต้องการ ผมก็ต้องกลับไปอยู่ดี ดังนั้นมิตรภาพแสนดีโยนมันทิ้งไว้ตรงนี้แหละ นี่เป็นทางออก ที่ดีที่สุดระหว่างเรา’

เสียงการต่อสู้ด้านนอกเริ่มเบาลง บ่งบอกถึงการรบที่ใกล้จะจบสิ้น

‘อืม ถึงเวลาทำลายหลักฐานเท่าที่ทำได้แล้ว’ เมธัสล้วงแท่งระเบิดออกจาก กระเป๋าสะพาย บ้างโยนลงพื้น บ้างโยนใส่คุก พอเขามาถึงหน้าทางเข้าออก เขาก็ล้วง ระเบิดลูกหนึ่งจ่อคอบเพลิง แล้วโยนทิ้งระเบิดและคอบเพลิงเข้าไปในห้องซึ่งก่อนจะ หันหลังวิ่งหนีสุดกำลัง

เพียงออกจากห้องซึ่งได้ไม่กี่ก้าว เสียงระเบิดตูมตามก็ดังขึ้น ปราสาทสิ้น สะเทือนไปทั้งหลัง ‘นี่สินะ จุดเริ่มต้นที่แท้จริง แต่ก่อนอื่นคงต้องโกหกออสตินอีก ชุดใหญ่เลยแฮะ’

ณ ห้องยุทธศาสตร์

ภายในห้องมีรองแม่ทัพห้านาย หัวหน้าหน่วยอัศวินสามนาย นั่งอยู่รอบโต๊ะไม้ ทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า ส่วนเจ้าชายออสตินผู้นำคนใหม่นั่งอยู่ที่หัวโต๊ะโดยมีอัศวินเกราะ เงินโครุสและอัศวินเกราะสีฟ้าเข้มอีกนายหนึ่งยืนอยู่ด้านหลัง พวกเขา กำลังถก สถานการณ์ปัจจุบันอย่างเคร่งเครียด

ออสตินหันมามองเขาพลาถเอ่ย “สรุปเมธัสไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เพราะเจ้าออกมา จากคุกโดยทิ้งลูกน้องไว้สองคน” เจ้าชายมีสีหน้าเบื่อหน่าย “แล้วตอนนั้นก็คิดว่า สองคนนั้นคงโดนระเบิดและไปแล้วใช่ไหม”

เมธัสพยักหน้า ตอบอย่างร่าเริง “ใช่แล้วขอรับท่านออสติน หากข้าน้อยรู้ว่า เดวิดมันบ้าบินขนาดกล้ำกฏเข้าไปในคุก ข้าน้อยคงระดมกำลังทหารไปดักจับมันแล้ว” ชายหนุ่มก้มหน้า พูดด้วยความเสียใจ “ไม่ปล่อยให้มันฉวยโอกาสที่พวกโจรสลัด ความสำเร็จ ความโกลาหล ซึ่งนักโทษทั้งหมดออกไปได้หรือขอรับ”

ออสตินส่ายหน้าด้วยความเหนื่อยหน่าย “เมื่อก่อนข้าเคยเจอเดวิด ชายคนนี้

เป็นคนตรงและใสซื่อ มีใช้คนเจ้าเล่ห์เพทุบายเยี่ยงนี้...” บรูซผมเงินเงยหน้าจับจ้องเพดานห้อง “นับว่าเป็นพัยค์ม์สร้างเป็นแมวตัวจริง แฮ่”

โครูล บรูซร่างสูงเกือบสองเมตร ใบหน้าดูซื่อสัตย์ ผมสีแดงเข้ม ดวงตาสีดำพล้นโพล่งขึ้น “เรื่องเดวิดจัดการเรียบร้อยแล้ว โดยให้ทหารหนึ่งร้อยนายออกไปตัดตามเส้นทางกลับนครหลวง...”

เมธัสแอบคิดในใจ “หึๆ ผมก็เตรียมวิธีแก้เอาไว้แล้ว เพราะพวกเขาจะมุ่งตรงไปยังหมู่บ้านที่อยู่ห่างจากตรงนี้ไม่มากนัก แล้วแอบซ่อนตัวจนกว่าเรื่องจะซา...” เขาอุกคิดถึงเรื่องสำคัญ อืม หวังว่าเจ้าทหารก็อาจจะไม่ใช่เงินห้าสิบเหรียญทองหมดไว้นักนะ ว่าแล้วก็ชักจะกังวลเรื่องเงินที่ฝากไปคินร้านครัวเด็ดแห่งยาลุม แฮ่...”

โครูลพูดต่อ “...ส่วนพวกโจรที่หนีไปพร้อมกับหอบสมบัติไปด้วย พวกเราควรบริหารจัดการให้เร็วที่สุดนะขอรับท่านออสติน”

นี่นับว่าเป็นอีกหนึ่งปัญหาใหญ่ของออสติน เจ้าชายหนุ่มสายหน้าอย่างกัลดกลุ่ม “นึกไม่ถึงว่าเงินงบประมาณกองทัพอของเราจะหายไปถึงสามส่วน แถมโจรที่สมควรจะโดนกำจัดก็ดันหลบหนีไปได้ถึงสี่กลุ่ม...” บรูซผมเงินหันไปมองพวกครองแม่ทัพและเทรอน “ทหารของรีโนเซ่นข้างไม่ได้ความเลยนะ แฮ่”

เทรอนและเหล่ารองแม่ทัพต่างบ่นสั่นหน้าไม่ถูก เพราะพวกเขาทั้งอับอายและโกรธแค้นที่อีกฝ่ายกล้าด่าพวกเขาตรงๆ แบบนี้

เทรอนสวมชุดเกราะสีน้ำตาลหุหุราซึ่งน่าจะเป็นชุดเกราะประจำตัว ผุดลุกขึ้นพลางพูดเสียงราบเรียบ “เรื่องพวกโจรร้าย ข้าน้อยขออาสาเป็นผู้นำกำลังทหารออกไปตามจับ และเอางบประมาณกลับคืนมาขอรับ”

รองแม่ทัพอีกสามคนต่างลุกขึ้นยืนเพื่อขออาสาไปสร้างความดีความชอบเช่นกัน แต่ออสตินกลับไม่มีทีท่าจะอนุญาต เขาส่งสายตามายังเมธัสอีกครั้ง

เมธัสผุดลุกขึ้นพูดอย่างหนักแน่น “ท่านออสตินโปรดใช้งานข้าน้อยเถาะขอรับ” ออสตินเลิกคิ้วถาม “เจ้ามั่นใจว่าจะเอางบประมาณกลับมาได้อย่างนั้นหรือเมธัส”

“ข้าน้อยคิดว่าภายในเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง คงหางบประมาณกลับมาได้จำนวนหนึ่ง แต่อยากจะขอรองแม่ทัพหรืออัศวินผู้มีฝีมือคอยคุ้มครองข้าน้อยด้วยนะขอรับ” เมธัสยิ้มแห้ง

ออสตินหลุดหัวเราะเมื่อฟังถึงตอนท้าย “ฮ่าๆ เจ้าจะบอกว่าเจ้ามั่นใจฝีมือใช้ไหม

เมธัส”

“ข้าดันช่วยเกิดมาเป็นผู้สืบเชื้อสายเผ่าคำสาปผู้ว่างเปล่านะขอรับ แหะๆ” เมธัส ยิ้มเฝื่อนพลงยกมือซ้ายเกาศีรษะ

คนทั้งห้องต่างตกตะลึง เพราะตระกูลผู้ว่างเปล่านั้นไม่ปรากฏตัวมานานหลายร้อยปีแล้ว แต่จากที่เล่าต่อกัน ตระกูลนี้มีปัญญาเลิศล้ำ เชี่ยวชาญสมุนไพรและยาพิษ โดยเฉพาะช่วงสงครามในอดีตแทบจะถูกเรียกว่าเป็นอัศวินคู่บัลลังก์และวีรบุรุษแห่งสนามรบ เพราะไม่มีพลังคำสาปใดทำร้ายพวกเขาได้แม้แต่ปลายเส้นผม

รองแม่ทัพนายหนึ่งใบหน้าดูเจ้าเล่ห์ ผมสีน้ำตาลยาวประบ่า ดวงตาสีดำ รูปร่างกำยำ สูงหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร อายุสามสิบเศษ สวมชุดเกราะสีดำขลิบทอง แล่เย็บยืดย่น “เคยได้ยินมาว่า ไม่มีคำสาปใดทำร้ายคนตระกูลเจ้าได้ ทำไมยังกลัวพวกโจรเล็กโจรน้อยอีกล่ะ”

เมธัสยิ้มสดใสราวกับเด็กไร้เดียงสา “ถึงคำสาปจะทำอะไรข้าไม่ได้ แต่ก่อนหินมีดดาบยังฆ่าได้นะขอรับท่านรองแม่ทัพคาร์เตอร์”

คาร์เตอร์ชักสีหน้า ดวงตาทอประกายพิโรธ เขาแค้นเสียอย่างเย็นชา “เจ้าหน้าใหม่กล้าออกย้อนข้างนี้รึ”

ตึง!! ไครูลกระแทกฝ่าดดาบใส่พื้น แล้วตะเบ็งเสียงดั่งลั่น “จงรักษามารยาทต่อหน้าท่านออสตินบ้าง”

คาร์เตอร์พ่นลมออกทางจมูกพลงกอดอก “ข้าเป็นคนกักขฬะที่รับใช้เพียงท่านวิโนเซ หากท่านออสตินอยากได้พวกเรามีมารยาทอยู่ในมือ ก็เชิญกลับไปยังทัพหลวงของท่านเถิด...” จู่ๆ รองแม่ทัพก็มีสีหน้ายิ้มเยาะ “อ้อ!! ลืมไป ท่านยังไม่มีกองทัพของตนเองเลยสินะ ฮ่าๆ”

ข่าวการตายของวิโนเซถูกเก็บไว้เป็นความลับสุดยอด ทำให้รองแม่ทัพเก่าแก่บางคนไม่ค่อยจะให้ความเคารพออสตินที่เป็นเพียงเจ้าชายอันดับสองมากนัก เพราะผู้มีอำนาจที่แท้จริงคือดยุกยอร์กแฟงค์ที่ทำการชิงบัลลังก์จากน้องชายสำเร็จเมื่อวานตอนเย็น ซึ่งคนทั่วหล้าล้วนทราบว่ ออสตินมีไช้บุตรคนโปรดของดยุกยอร์กแฟงค์ และแทบจะไม่มีทหารส่วนตัวเลย มีเพียงอัศวินติดตามไม่กี่นายเท่านั้น

ออสตินไม่มีสีหน้าขุ่นเคืองใจ เขาปรบมือพลงพุดด้วยความชื่นชม “นับว่าเป็นผู้ภักดีที่มีจิตใจเข้มแข็งยิ่งนัก ถ้าเช่นนั้นข้าคงต้องขอให้ท่านช่วยดูแลผู้ว่างเปล่าคนนี้ก็

แล้วกัน”

“เจ้าเห็นข้าเป็นพี่เลี้ยงเด็กอย่างนั้นรี ฮี!” คาร์เตอร์มีสีหน้าบูดเบี้ยว มือซ้ายตบโต๊ะแล้วลุกขึ้นยืนเดินออกจากห้องไปในบัดดล

เทรอนรีบพูดทันควัน “ต้องขอโทษท่านออสตินด้วย เดี่ยวข้าจะน้อยใจไปพูดกับท่านรองแม่ทัพเองขอรับ”

ออสตินโบกมือขวาด้วยที่ทำไมไม่ใส่ใจ “เอาเถอะ ข้าไม่ได้แยแสเรื่องความเคารพมากนัก ขอเพียงทำงานสำเร็จลุล่วง พวกเจ้าจะทำข้ากว่านี้ ข้าก็ไม่คิดจะต่อว่าอันใด” เจ้าชายวางมือซ้ายลงบนโต๊ะ “เลิกประชุม แล้วไปเตรียมทัพของตนให้เรียบร้อย จงสวมเสื้อเกราะที่มีสัญลักษณ์ของยาหลุม ทำลายธงและสัญลักษณ์ของพวกเรทอสท์ทั้งหมด” บุรุษผมเงินลุกขึ้นยืน “เพราะอีกสามวัน ข้าจะให้พวกเจ้าออกรบในฐานะกองทัพยาหลุมเช่นเดิม”

พวกเทรอนต่างมีสีหน้าผ่อนคลาย คล้ายจะบอกว่าตนเองก็ไม่ได้อยากสวมเสื้อเกราะของพวกเรทอสท์เท่าไรนัก

ออสตินมองพวกเขาด้วยสายตาดูจริงจัง “ส่วนพวกที่บอกว่าจะออกไปตามล่าพวกโจรเพื่อชิงงบประมาณกองทัพลับคืนมา เชิญไปตามสะดวก” เจ้าชายพูดเสียงเข้ม “แต่จงจำไว้ว่า ข้าขอความสำเร็จเท่านั้น!”

ทุกคนลุกขึ้นขานรับ ซึ่งส่วนใหญ่จะมีท่าทีสุภาพ ยกเว้นเพียงสองคนเท่านั้นที่ออกอาการเฉยชากับออสติน

ออสตินใช้มือขวาเคาะโต๊ะครั้งหนึ่งพลางพูดอย่างรำคาญ “เมธัสเจ้าจงรอก่อน ข้าอยากฟังเรื่องในคุกอีกทียวหนึ่ง”

เมื่อคนทั้งหมดเดินออกไปจากห้อง เหลือเพียงออสตินกับอัศวินคู่ใจอีกสองนาย บุรุษผมสีเงินก็เดินมาหาเมธัสอย่างเข้มแข็ง

เมธัสเสียวสันหลังวาบ เพราะไม่รู้ว่ามีฝ่ายจับโกหกเขาได้หรือเปล่า “ทำใจดีสูเจ้าชายต่อไป อย่างมากก็ใช้ระเบิดพลีชีพให้ตายพร้อมกันไปเลย”

ออสตินหยุดยืนด้านหลังเมธัส วางมือทั้งสองข้างลงบนไหล่เขาแล้วโน้มหน้ามากระชับที่ข้างหูซ้าย “ข้าใช้เวลาสามวัน จงสังหารคาร์เตอร์ซะ”

เมธัสปากอ้าตาค้าง มือขวาที่เตรียมปล่อยมีดสั้นที่ซ่อนไว้ใต้สนับแขน กับมือซ้ายที่เตรียมลั่นระเบิดใต้เสื้อเกราะต้องชะงักในทันใด เขาพูดด้วยความสงสัยอย่าง

มิได้เสแสร้ง “ท่านออสตินรับสั่งอันใดนะขอรับ”

“ข้าเลือกใช้เจ้าตามที่เจ้าเสนออย่างไงละเมธัส...” ออสตินกระซอกเสียง “จงไปกำจัดคาร์เตอร์และรองแม่ทัพกับหัวหน้ากองอัศวินทั้งสองคนที่บังอาจดูหมิ่นข้าซะ”

เมธัสก็ไม่ถึงว่าตนเองจะได้รับคำสั่งแบบนี้ ‘เฮ้ย! นี่มันเป็นการทดสอบความจงรักภักดีหรือเปล่าเนี่ย’

เขารับปิ่นเสียงลั่น “ตะ...แต่พวกเขาเป็นพรรคพวกข้า แล้วข้าน้อยจะทำอย่างนั้นได้อย่างไร นะ...นี่มัน...”

ออสตินยกสองมือตบไหล่เขาฟาดพูดแทรก “หากเจ้าไม่ทำ ก็หมายความว่าเจ้าใช้งานไม่ได้สินะเมธัส”

เมธัสมั่นใจแล้วว่าอีกฝ่ายเอาจริง จึงรีบก้มหน้าพูดอย่างจริงจัง “ในเมื่อเจ้าชายออสตินต้องการเช่นนั้น ข้าน้อยก็ได้แต่ทำตามพระประสงค์อย่างสุดความสามารถ...” เขามั่นใจไม่แพ้ “แต่เวลาเพียงสามวันไม่น้อยเกินไป...”

“ยิ่งเร็วเท่าใด เจ้าก็ได้กำลังทหารมากขึ้นเท่านั้น...” ออสตินเดินกลับไปนั่งเก้าอี้ตัวเดิม เจ้าชายผมเงินคลีเยี่ยมพราาย “ข้อเสียดังเงินทองคือสิ่งที่เจ้าต้องการมิใช่”

‘โอกาสงามๆ มาเองแบบนี้ จะให้ผมวิ่งไปทอดพร้อมทั้งตะโกนขอบคุณเลยไหม’

แม้ในใจจะลึกลับ ทว่าเปลือกนอกเมธัสยังต้องบ่นสัพเพเหระ “สำหรับข้าน้อย เรื่องเงินทองและข้อเสียดังเงินทองสำคัญ” เขาก้มหน้าพูดด้วยเสียงหนักแน่น “แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดคือการได้รับความไว้วางใจจากท่าน ภายในสามวันข้าน้อยจะมอบข่าวดีให้ท่านแน่นอนขอรับ”

ออสตินเท้าแขนสองข้างลงบนโต๊ะ ประสานมืออยู่เบื้องหน้า คล้ายจะซ่อนแววตาเย็นชาไว้เบื้องหลังมืออันหยาบใหญ่คู่นั้น เขาพูดเสียงเรียบนิ่ง “จงจำเอาไว้ว่าข้าขอความสำเร็จเท่านั้น ไม่ได้”

“รับบัญชา” เมธัสหมุนตัวหมายจะเดินออกจากห้อง

ตอนนั้นเองเสียงของโครุลลันดังขึ้น “เมธัส ทำไมเจ้าถึงไปเบียดตัวนักโทษ ทั้งที่เรามิจำเป็นต้องใช้พวกนางอีกต่อไปแล้ว”

ชายหนุ่มต้องหลบซมเซาการเลือกเวลาซักถามของอัศวินหนุ่มผมแดงเข้มผู้นี้ ‘โง่ตื้อในช่วงที่เรากำลังมีที่พาลังเล เป็นคนที่อันตรายกว่าภาพลักษณ์ที่ต่อต้านจริงๆ’

เขาเตรียมคำตอบเอาไว้หลากหลาย แต่ตัวเลือกที่เขาคิดว่าดีที่สุดสำหรับตอนนี้

คือการหันไปยืมอายุพลางพูดเสียงอ่อย “คะ...คือแบบว่า ข้าแค่อยากหาความสุขเล็กๆ น้อยๆ แล้วบังเอิญเจออีกวันสองคนที่ข้าชักชวนมาเป็นลูกน้องมันก็แบบว่า...” ชายหนุ่ม ก้มหน้าพูดเสียงแผ่ว “ข้าคงไม่ต้องอธิบายนะขอรับท่านโครูล”

ออสตินหันไปหัวเราะเบาๆ ส่วนโครูลส่ายหน้าพลางโบกมือซ้ายไล่เขา คล้าย กับว่าเขาเป็นตัวสร้างกลิ่นไม่พึงประสงค์ ซึ่งนี่เป็นสิ่งที่เขาต้องการ เมธัสจึงรีบโค้งกาย อีกครั้ง แล้วก้าวออกจากห้องในบัดดล

บริเวณรอบปราสาท

เนื่องจากเมื่อคืนเกิดการต่อสู้อย่างดุเดือด บ้านพักส่วนใหญ่จึงพังเสียหายไป กว่าครึ่ง แม้แต่ตอนนี้ก็ยังมีความลอยฟุ้งไปทั่วบริเวณ

เหล่าทหารช่างผู้มีพลังคำสาปช่างไม้ คำสาปช่างหิน คำสาปช่างทาสี กำลัง ซ่อมแซมบ้านตัวเป็นเกลียว ทำให้มีเสียงก่อสร้างดังไปทั่วทั้งหมู่บ้านเล็กๆ แห่งนี้

เมธัสชมเชยเหล่าผู้มีพลังคำสาปสายอาชีพเหล่านี้ “ช่างรวดเร็วราวกับเสกเอาเลย แะะ”

เมื่อผู้มีคำสาปช่างไม้เดินผ่านท่อนซุง เลื่อย กบไล่ไม้ และอุปกรณ์ช่างไม้ต่างๆ ก็กระจายท่อนซุงเหล่านั้นให้กลายเป็นชิ้นส่วนที่ต้องการ ส่วนผู้มีคำสาปช่างหินสามารถ ตัดก้อนหินบนภูเขาให้มีขนาดเหมาะสมได้ โดยใช้เพียงดาบเหล็กเล่มหนึ่ง

สำหรับโลกใบนี้จึงแทบจะเรียกได้ว่า ใครเกิดมาด้วยเผ่าคำสาปใด คนคนนั้นก็ จะถูกกำหนดอาชีพตั้งแต่นั้น ซึ่งทำให้เมธัสแอบดีใจ โชคดีที่เราไม่ใช่เผ่าคำสาปสาย อาชีพ ไม่นั่นกว่าระดับจะถึง 300 คงต้องสร้างโน่นสร้างนี่จนไม่มีเวลาพักผ่อนแน่ๆ

“เฮ้ย! ไอ้หน้าใหม่จะพาข้าไปที่ไหนกันแน่” มีเสียงหัวเราะ ดังขึ้นจากด้านหลังของ เมธัส

เมธัสบ่นรอยยิ้มประจบพลางตอบอย่างสุภาพ “ท่านคาร์เตอร์ ก่อนที่พวกเรา จะเดินทางไปตามล่าพวกโจร เราควรสำรวจที่อยู่ของพวกมันเสียก่อน เพื่อมันทั้ง เงื่อนงำอะไรไว้ จริงไหมขอรับ”

คาร์เตอร์ชักสีหน้า พูดอย่างไม่พอใจ “เจ้าจะบอกว่า พวกข้าทำงานซู่เลยหา เบาเสไ้ไม่เจอบ้างนั้นรี ลามปามไปแล้วนะ”

“โปรดใจเย็นๆ ก่อนขอรับท่านคาร์เตอร์” เมธัสรีบค้อมศีรษะให้อีกฝ่าย “ข้าเหนื่อย

รู้ดีว่าท่านเป็นผู้นำทัพที่ชาญศึก รบก็ครั้งมิเคยปราศัย” ชายหนุ่มเงยหน้าพร้อมกับยิ้มบาง “ทว่าผู้ว่างเปล่าเช่นข้ากลับเชี่ยวชาญกลเม็ดของเหล่าโจรเล็กโจรน้อยเป็นพิเศษ หากมีมีเบาะแสอันใด แล้วท่านออสตินคิดทำโทษ” เขายกมือซ้ายขึ้นพาดคอตนเอง “ข้าน้อยจะเป็นผู้รับผิดชอบทั้งหมดเองขอรับ”

คาร์เตอร์จ้องเมธัสเข้มแข็ง ก่อนจะหันไปยุ่น้ำลายใส่พื้น “เจ้านี้มันช่างประจบสอพลอเสียจริง สงสัยท่านวินเซนต์ชมชอบคารมของเจ้าสินะ”

เมธัสยิ้มเป็น “ขอบคุณที่ชมเชย นี่เป็นเพียงความสามารถพิเศษอย่างหนึ่งของผู้ว่างเปล่า”

คาร์เตอร์เห็นเมธัสทบทวนตนเองจึงยิ้มหย้นพลางหัวเราะ เหล่าทหารที่ติดตามคาร์เตอร์ทั้งยี่สิบคนจึงระเบิดเสียงหัวเราะตามในทันใด คล้ายกับว่ามีการตระเตรียมกันไว้ก่อน เพื่อให้หัวหน้านักควินคนใหม่ต้องหน้าแตกต่อหน้าคนหนุ่มมาก ซึ่งก็ดูจะได้ผลพอสมควร

ถึงกระนั้นเมธัสก็ไม่ยี่พระกับเรื่องพรรคนี้ เขาเดินสำอาดๆ แบบไม่สนสายตาคบรอบข้างไปยังเรือนไม้หลังน้อยที่เขาเคยใช้เป็นที่เพิ่มระดับ และอาจเป็นเพราะที่นี้ไร้ซึ่งการต่อสู้ ตัวบ้านเลยคงสภาพเดิมไว้เกือบสมบูรณ์

เขามองดูฉากศพที่ถูกกองทิ้งไว้หน้าบ้าน ทั้งหมดมีรอยแผลที่ล้าคอบอย่างเด่นชัด เขานั่งสีหน้าตกตะลึงพลางเดินไปชันสูตรศพด้วยท่าทางตื่นตกใจ “อะไรกัน ทำไมศพโจรกลุ่มนี้ถึงโดนเชือดในลักษณะเดียวกันหมด ช่างแปลกประหลาดยิ่งนัก”

คาร์เตอร์ที่กำลังสั่งการทหารส่วนตัว ต้องหันมาพูดอย่างหัวเสีย “เจ้าจะไปสนใจทำไม พวกมันคงโดนโจรกลุ่มอื่นฆ่าชิงทรัพย์ หรือไม่ก็โดนทหารของเราจัดการก่อนที่มันจะตื่น”

เมธัสส่ายหน้า “มิใช่ขอรับท่านคาร์เตอร์ ข้าน้อยคิดว่ามีอะไรแปลกพิกลอยู่” เขายื่นมือซ้ายไปยังลำคอที่มีแผลลึก “คนของเราสมควรลงมือในจุดที่แตกต่างกัน แต่ที่มันเป็นการลงมือที่จุดเดิม คล้ายเป็นฝีมือของมือสังหารชั้นสูง มากกว่าจะเป็นโจรหรือทหารทั่วไปที่ใช้ดาบยาวเป็นหลัก”

ทุกคนหันไปมองศพโจรที่อยู่รอบด้าน จึงพบว่าสภาพบาดแผลแตกต่างกันจริงๆ

เมธัสใช้ส้อมมือลูบไล่ผิวหนังและร่างกายของศพ “แถมดูจากเลือดที่แห้ง ร่างกายที่เริ่มแข็ง สมควรเสียชีวิตนานกว่าห้าชั่วโมง ซึ่งเป็นเวลาที่จะเกิดการปะทะ

กัน” เขาลุกขึ้นมองไปยังประตูบ้าน “สงสัยต้องไปดูสภาพภายในบ้านสักหน่อย ขอเชิญท่านคาร์เตอร์เข้าร่วมชมดูด้วยนะขอรับ”

คาร์เตอร์หันไปส่งสายตาให้ลูกน้องเดินตามเข้าไปในบ้าน เพื่อจะได้หัวเราะเยาะชมหัวหน้าอัศวินคนใหม่ มีให้ทำตัวกว้างเกินหน้าเกินตาผู้อาวุโสในกองทัพวินเซอร์อย่างเขา พอเมธัสเห็นพวกคาร์เตอร์เดินเข้ามา เขาก็เดินไปยังโต๊ะอาหารแล้วเริ่มวิเคราะห์สถานการณ์เป็นฉากๆ “คนพวกนี้ต่างก็นั่งหลับคาโต๊ะเพราะฤทธิ์เหล้าของทางเรา เลยโดนฆ่าปาดคอจากฆาตรกรคนนี้” ชายหนุ่มยกมือซ้ายขึ้นลูบปลายคาง “จากการที่ข้าวของส่วนตัวของโจรหายไป และเลือดที่เประอะอยู่บนโต๊ะ บ่งบอกว่าเมื่อฆาตรกรลงมือเสร็จ เขาก็จัดแจงให้พวกโจรนั่งท่าเดิมเพื่อไม่ให้ดูน่าสงสัย”

“ไม่เห็นต้องคิดมากเลยนี่นา” คาร์เตอร์แย้ง “ที่พวกมันทำแบบนี้ เพื่อมิให้คนอื่นรู้ว่าเกิดการฆ่าชิงทรัพย์พวกเดียวกันเองก็เท่านั้น”

เมธัสเลื่อนมือซ้ายไปค้ำเศษอาหารบนโต๊ะ “หากฆาตรกรเป็นพวกโจรจริง มันต้องรู้แล้วว่าในอาหารมียานอนหลับ และสมควรหลบหนีก่อนจะมีการปะทะกันแบบนี้” ชายหนุ่มหันไปมองคาร์เตอร์ “จากข้อมูลของทหารรับจ้างและโจรทั้งหมด ไม่มีใครมาทำงานเพียงลำพัง มิเช่นนั้นข้าวของก็ควรจะถูกเก็บไปหมด”

“เจ้าหมายความว่าอย่างไร” รองแม่ทัพมีสีหน้าสงสัย

“ข้าน้อยคิดว่า” เมธัสเดินไปยังทางเข้าพร้อมกับชี้มือซ้ายไปยังศพของพวกโจร “กำไลข้อมือของโจรคนนั้นคงมีราค่างวดพอสมควร ไหนจะสร้อยทองที่สมควรมีราคามากกว่ายี่สิบเหรียญทอง...” เขาหันไปมองรองแม่ทัพ “จริงไหมท่านคาร์เตอร์”

คาร์เตอร์ตรึงตรอง ถึงอยากค้านใจจะขาด ทว่าในใจก็เริ่มสงสัยเช่นกัน เขาเริ่มยอมรับนับถือชายหนุ่มเบื้องหน้าขึ้นมาเล็กน้อย “เจ้าจะบอกว่า มีใครบางคนเข้ามาในหุบเขาลับแลแห่งนี้ แล้วลงมือสังหารผู้คนจำนวนหนึ่งใช่ไหม”

‘เข้าทางเราแล้ว...’ เมธัสป็นสีหน้าเคร่งขรึม เขากอดอกพลงตอบ “ข้าน้อยยังไม่มั่นใจนัก แต่เราสมควรตรวจสอบสภาพศพแถวนี้สักเที่ยวหนึ่ง”

พอสิ้นวาทะ เขาก็สาวเท้าออกจากบ้านอย่างฉับไว แล้วเริ่มวิเคราะห์ศพที่มีรอยบาดแผลเหมือนกัน ชวนให้ผู้คนที่เดินตามหลังมามีสีหน้าหวาดกลัว เพราะทุกศพมีบาดแผลที่ทั้งลึกและยาวเท่ากัน และมีไขว่จะฆ่าอย่างต่อเนื่องไปทุกหลัง แต่มีการเว้นเป็นช่วงๆ จนคล้ายกับว่าฆาตรกรทำงานสะเปะสะปะ ไม่มีหลักฐานให้สาวได้ว่า เป็น

คนจากกลุ่มใด จนกระทั่งทั้งหมดมาถึงบ้านของพวกสเวย์

เมธัสสำรวจศพพวกสเวย์แล้วร้องอุทาน “อะไรกัน!! ทำไมศพของคนกลุ่มนี้ถึงโดนลอกคราบจนเกือบหมด แถมจำนวนแก้วกับศพก็ไม่ตรงกัน”

คาร์เตอร์เองก็รู้สึกถึงความผิดปกติ เพราะที่ผ่านมามีศพยังใส่เสื้อผ้าครบถ้วน แต่ศพที่นี้กลับถูกถอดออก สภาพศพก็แข็งตัวกว่าศพอื่นๆ จึงสามารถกล่าวได้ว่า คนกลุ่มนี้อาจเป็นเหยื่อกลุ่มแรกของฆาตกร แต่เรื่องจำนวนแก้วที่มากกว่าจำนวนศพ มันอาจจะเป็นการคิดมากเกินไปเหตุ

“เจ้าคิดมากไปหรือเปล่า” รองแม่ทัพสายหน้าด้วยความระอา “คนพวกนี้อาจมาจากถอดเสื้อผ้า และอาจมีบางคนใช้แก้วสองใบก็ได้”

เมธัสหันไปถามอีกฝ่าย “หากข้าน้อยใจไม่ผิด ก่อนที่พวกโจรจะเข้ามาจะต้องมีการตรวจสอบจำนวนคนใช้ไหมขอรับท่านคาร์เตอร์”

“ใช่ ข้าเป็นคนสั่งให้สำรวจจำนวน เพื่อใช้ตอนนับจำนวนศพ มิให้เกิดความผิดพลาดในการเก็บร่องรอยของพวกเรา...” คาร์เตอร์หันไปสั่งลูกน้อง “เจ้ารีบไปนำสมุดบันทึกและนำทหารที่ทำหน้าที่ตรวจสอบหน้าอุโมงค์มาซิ”

ทหารคนนั้นขานรับเบาๆ เพียงพริบตาเดียวร่างกายส่วนที่โผล่พ้นเสื้อเกราะก็มีขนสีด่างอกออกมา ใบหน้าเปลี่ยนเป็นพยัคฆ์ เขาพุ่งกระโจนดุจสัตว์ป่าไปยังทางเข้าหุบเขาด้วยความเร็วที่น่าตกตะลึง

‘สงสัยชายคนนี้จะมียุทธศาสตร์ลับอะไรสักอย่าง ถ้าจะจัดกองกำลังส่วนตัว คงต้องหาคนแบบนี้เอาไว้สักคนสองคน จะได้สบายเวลาส่งข่าวสารหรือตามล่าเหยื่อ’

เมธัสรู้สึกได้ถึงสายตาของคนด้านข้าง จึงหันไปส่งยิ้ม “ท่านคาร์เตอร์มีลูกน้องคนสนิทที่น่าสนใจเยอะดีนะขอรับ”

คาร์เตอร์พินิจเมธัสอย่างละเอียด แล้วถามด้วยท่าทีสงสัย “จะว่าไป ข้าเองก็ไม่เคยเห็นหน้าเจ้ามาก่อน เจ้ามาจากไหนหรือ”

“หึๆ เพิ่งจะมาทำตัวเป็นคนช่างสังเกตงั้นรี มั่นสายไปแล้วคาร์เตอร์ ชีวิตของคุณอยู่ในกำมือผมแล้ว”

“ท่านคาร์เตอร์จะเคยเห็นข้าน้อยใจได้อย่างไรละขอรับ ข้าน้อยใจเพียงทหารชั้นเลว ที่บังเอิญท่านวินเซ่ถูกตาต้องใจ เลยจับพลัดจับผลูได้มาเป็นหัวหน้าอัศวินเมื่อ

หลังเที่ยงคืนนี้เองขอรับ”

คาร์เตอร์เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่เขาก็ยอมปิดปาก ดวงตาทอแววครุ่นคิด

เมธัสก้มมองพื้นห้องพลางพูด “อืม หากมองดูดีๆ ที่นี้มีรอยลากสิ่งของไปตามพื้น ดูแล้วคล้ายจะเป็นรอยกลองไม้” ชายหนุ่มหันไปพูดอย่างตกใจ “มีสิทธิ์เป็นกลองสมบัติใหม่ขอรับท่านคาร์เตอร์”

รองแม่ทัพชะเง้อดูแวบหนึ่ง หัวคิ้วพลันย่นเข้าหากัน “ใช่ รอยนี้มีขนาดเท่ากับกลองเงินค่าจ้างที่ทางเราเตรียมไว้”

เมธัสพยักหน้า เขาเดินสำรวจรอบๆ ห้อง ก่อนจะใช้ประตูหลังออกไปยังสวน มีมือชาวดึงฝักดาบที่ห้อยไว้ตรงเอวซ้ายออกมาแทงไปตามพื้น โดยไม่สนใจสายตาของผู้ที่เดินตามหลังมา จนกระทั่งมาถึงจุดที่มีร่องรอยการกลบฝัง จึงหันไปออกคำสั่ง “พวกเจ้าช่วยกันขุดดินแถวนี้หน่อยได้ไหม”

พวกทหารหันไปมองคาร์เตอร์ ครั้นเห็นว่าไม่มีคำค้าน พวกเขาก็ลงมือทำตามคำสั่งของเมธัส

“เจ้าคิดว่ามีกลองเงินฝังอยู่ใต้ดินนี้รึ” คาร์เตอร์เดินมาหยุดอยู่ทางด้านขวาของเมธัส

“ข้าน้อยก็ไม่แน่ใจ แต่พื้นตรงนี้ดูหนูน แถมดินก็ร่วนมากที่สุด” เขาหันไปบอกอีกฝ่าย มือชาวห้อยฝักดาบเอาไว้ที่เอวซ้าย “อีกเดี๋ยวก็รู้ผลแล้วขอรับท่านคาร์เตอร์...” พอมองไปยังมุมหนึ่ง เขาก็เห็นเงามนุษย์เสือด่า “เอ๊ะ! คนของท่านกลับมาแล้ว”

มนุษย์เสือด่าชะลอฝีเท้าลง จนมาหยุดอยู่หน้ารองแม่ทัพ

“ท่านรองแม่ทัพ พวกทหารยามล้วนเสียชีวิตด้วยฝีมือของกลุ่มโจร” มนุษย์เสือด่าส่งสมุดปกดำเล่มหนึ่งให้คาร์เตอร์ “ส่วนสมุดบันทึกที่อยู่ขอรับ”

รองแม่ทัพผู้มีความรอบคอบมากกว่าอุปนิสัยที่แสดงออก รีบใช้สองมือรับสมุดบันทึกมาพลิกอ่านอย่างฉับไว เพียงชั่วอึดใจดวงตาก็เบิกโพลง “กลุ่มสเวรมีเจ็ดคน แต่ศพหน้าบ้านมีเพียงหก...” อีกฝ่ายหันมาหาเขา “เมธัสเจ้า...”

“โอ้! พวกเราพบกลองไม้แล้วขอรับท่านคาร์เตอร์” ทหารนายหนึ่งมือซ้ายถือพลั่ว ส่วนมือขวาชี้ไปยังกลองไม้เป็นดินที่อยู่ในมือทหารอีกนายหนึ่ง

เมธัสรีบพูดอย่างตื่นเต้น “พวกเจ้าลองเปิดกลองดูสิ”

ทหารที่ถือกลองทำตามคำสั่งโดยพลัน ภายในกลองมีเหรียญทองและเงิน

อัดแน่น ทำเอาทุกคนหน้าขึ้นตาบานไปตามกัน แม้แต่คาร์เตอร์เองก็ยังเดินไปมองด้วยสีหน้าตกตะลึง

ในขณะที่ทุกคนเพิ่งความสนใจไปยังกล่องสมบัติ เมธัสก็ย่อร่างลง มือซ้ายแอบหยิบก้อนหินขึ้นมาสองก้อน มือขวาเลื่อนไปชักมิดสันที่ซ่อนไว้ใต้สนับแขนซ้าย จากนั้นสองขาก็เหยียดตรง เขาก็ก้อนหินแน่น เพื่อรอจังหวะจะใช้มัน

“เจ้าสองคนนำกล่องเงินไปส่งมอบให้เจ้าออสตินซะ” คาร์เตอร์ออกคำสั่งด้วยสีหน้าเย็นดี

“ขอรับ” ทหารสองคนขนรับพลางรีบวิ่งกลับไปยังปราสาทอย่างรวดเร็ว
พรีบ! พัว! ขณะทุกคนมองไปยังแผ่นหลังของผู้ถือกล่องเงิน ที่พุ่มไม้ด้านหลังพลันมีเสียงสวบสับ จากนั้นก็มีเสียงวัตถุมีคมแหวกอากาศดังตามมาติดๆ

“อ้าก! ระวังขอรับท่านคาร์เตอร์” เมธัสกระโดดพุ่งชนจนคาร์เตอร์ล้มลงไปนอนกับพื้น

แซก! แซก! แกร็ก! มีเสียงดังมาจากพุ่มไม้อีกมุมหนึ่ง
เหล่าทหารผู้ชำนาญการรีบกระชับอาวุธแล้ววิ่งมาล้อมเจ้านายของตนในทันใด
คาร์เตอร์ลุกขึ้นนั่งพลางพูดด้วยความตกใจ “เจ้าได้รับบาดเจ็บรี”
เมธัสโดนมีดสั้นเล่มหนึ่งปักตรงต้นแขนซ้ายจนเลือดไหลเประเติมแขนเสื้อ เขารีบดึงมันออกด้วยสีหน้าหวาดผวาลงตะโกนออกคำสั่ง “ทหารสิบคนรีบออกไปค้นหาผู้ร้ายเร็วเข้า ส่วนที่เหลือคุ้มครองท่านคาร์เตอร์กลับเข้าปราสาทโดยด่วน”

คาร์เตอร์หางตากระตุก “เจ้าคิดว่าข้าเป็นตัวละคร” รองแม่ทัพเผยแผดเสียงออกคำสั่งใหม่ “ทั้งหมดรีบตามหาฆาตกร อย่าปล่อยให้มันลอยนวลไปได้”

เมธัสคัดค้าน “ไม่ได้ อย่างน้อยต้องเหลือทหารสองคน คุ้มครองข้ากับท่านคาร์เตอร์กลับเข้าปราสาท”

“เอ่อ...อ่า...” พวกทหารไม่รู้ว่าจะควรจะทำตามคำสั่งใคร จึงมีที่ท่าลังเล
คาร์เตอร์ตะโกนด้วยความรำคาญ “พวกเรารีบไปตามล่าคนร้ายสิเพีย ส่วนสองคนที่ว่า” รองแม่ทัพหันหน้าไปมองคนถือกล่องไม้ “แค่เจ้าพวกที่ถือกล่องเงินก็พอฆ่าดูแลตัวเองได้ รีบไปซะ!!”

ทหารทั้งหมดเข้าใจหน้าที่ของตนเองดีแล้ว จึงรีบพุ่งไปทางที่ผู้ร้ายหายไปเมื่อครู่ ส่วนคาร์เตอร์ก็รีบพุงเมธัสขึ้นจากพื้น

“ขอบคุณมากขอรับท่านคาร์เตอร์” เมธัสยื่นมิดสันในมือขวาให้อีกฝ่าย “นี่คืออาวุธของศัตรู ท่านเคยเห็นมาก่อนหรือเปล่า”

คาร์เตอร์ใช้สองมือรับมิดสันมาสำรวจ เขาพูดอย่างหงุดหงิดพลงส่งมิดสันให้เมธัส “เจ้าบ้าเอ๊ย! มิดสันไปโค้งธรรมดาแบบนี้มือออกเคลื่อนไหวไม่ได้ ไม่มีทางสาวถึงตัวคนร้ายได้หรอก” รองแม่ทัพหมุ่นตัวอย่างฉับไว “พวกเรารีบกลับเข้าปราสาทจะดีกว่า ข้าต้องไปรายงานเรื่องกับเจ้าออสติน”

เมธัสพยักหน้าแล้วเดินตามหลังคาร์เตอร์โดยมีทหารสองคนเดินระวังหน้า คนหนึ่งถือกล่องเงิน ส่วนอีกคนคอยมองซ้ายมองขวาอย่างระมัดระวัง

เมธัสพูดอย่างจริงจัง “ท่านคาร์เตอร์ขอรับ ข้าคิดว่ามิดสันนี้อาจจะมีปัญหาะขอรับ”

คาร์เตอร์หันมาพูดอย่างรำคาญ “เจ้ามันน่ารำ...”

ฉะ!! เมธัสปาดมิดสันจากขาไปซ้ายอย่างฉับพลัน

คาร์เตอร์มีสีหน้าตื่นตะลึง รองแม่ทัพได้แต่อ้าปากพะงาบๆ ที่ลำคอปรากฏโลหิตฉีดพุ่งดูน่าพิศวง ก่อนที่สองเขาจะล้มลง เมธัสพลันอ้อมร่างเขาไปทางซ้าย คาร์เตอร์พยายามใช้มือซ้ายจับเจ้าอควินหน้าใหม่แต่ก็ทำไม่ทัน จึงวกกลับมาจับลำคอหวังยื้อชีวิตไว้

เมธัสวิ่งผ่านร่างของรองแม่ทัพ อีกสามก้าวก็จะถึงร่างทหารทั้งสองนายที่อยู่เบื้องหน้า ขณะนั้นเองทหารทั้งสองนายก็รู้สึกถึงความผิดปกติ และแปลกใจที่คาร์เตอร์เอาแต่ส่งเสียงในลำคอจึงหันหน้ามา ทว่ามันสายไปแล้ว...

ชายหนุ่มยืนอยู่ห่างจากทั้งสองในระยะหนึ่งก้าว แขนขวาอกกลับเล็กน้อย แล้วพุ่งออกไปเบื้องหน้า ใช้ข้อมือตวัดมิดสันไปโค้งผ่านลำคอของทหารคนด้านขวา จากนั้นก็หมุนเอวถอยเท้า แล้วเหวี่ยงแขนขวาไปทางทหารที่ถือกล่องสมบัติทางด้านซ้าย เพียงงอแขนขวาลึกหน่อยแล้วหมุนข้อมือ ใบมีดก็ปาดผ่านลำคอของอีกฝ่ายอย่างแม่นยำ

‘เสร็จงาน...’ ขณะที่ทุกอย่างเป็นไปตามแผน สองมือของทหารทั้งสองพลันขยับเขยื้อน คนด้านขวาชูมือซ้ายเผยให้เห็นรอยสักรูปสายลม ส่วนคนด้านซ้ายก็ยกกล่องสมบัติลง ดวงตาทอแวตืนตกลใจ ‘เมื่ออยู่ต่อหน้าผมที่มีทักษะรัศมีสลายคำสาป พวกคุณใช้พลังไม่ได้หรอก...’ เขาถอยหลังอย่างว่องไว เพราะมือขวาของสองทหารกล้าได้เลื่อนไปจับด้ามดาบ ‘ว่องไวใช้ได้เลย’

ดับ! แก๊วก! กล่องไม้ร่วงลงพื้นทำเอาเหรียญเงินกระจายเกลื่อน

เซ้ง! ดาบที่ถูกชักออกด้วยแรงเหวี่ยงสุดท้ายถูกฟันมาอย่างรุนแรง

เมธัสถอยหลังสามก้าวหลบดาบสุดท้ายของทหารสองนาย พลางเอ่ยด้วยเสียงนุ่มนวล “ข้าต้องขอโทษด้วย แต่นี่คือคำสั่งของออสติน” ชายหนุ่มก้มศีรษะให้สองทหารผู้ภักดี “ขอให้เทพแห่งแสงสว่างนำพาวิญญาณของพวกเจ้ากลับสู่สรวงสวรรค์ จงเจ็ดจรัส”

ดับ! คาร์เตอร์ล้มลงไปนอนคว่ำกับพื้น หันหน้ามาทางซ้าย มือซ้ายที่เปื้อนเลือดยกขึ้นมาพาลงอำปากพะงาบๆ คล้ายพยายามจะร้ายพลัง

เมธัสคลี่ยิ้มเศร้า “ท่านคาร์เตอร์เองก็รู้แล้วใช่ไหมว่า” เขาสายมิดสั้นไปมา “ถ้ามิดเล่มนี้อยู่ในมือของข้าน้อย มันจะบังเกิดปัญหาใหญ่ขึ้น” พอเห็นรองแม่ทัพเหม่ปากแน่น มือซ้ายที่ชูอยู่ก็ร่วงลงกับพื้นดังดับ ชายหนุ่มจึงพูดต่อ “แต่กว่าท่านจะรู้จักเสียกินไปแล้ว” เขาเดินไปย่อกายลงข้างอีกฝ่าย “ข้าคงต้องขอสมุดบันทึกเล่มนั้นไปก่อนนะ”

ชายหนุ่มใช้มือซ้ายหยิบสมุดบันทึกซึ่งเก็บไว้ในเสื้อเกราะของอีกฝ่ายมายัดใส่เสื้อเกราะของตัวเอง จากนั้นก็เดินไปนั่งเอนหลังพิงผนังบ้าน จับจ้องสามผู้ไร้เรี่ยวแรงที่มีอาจแรงเฝ้าพลังคำสาป หลังจากว่างสันกระตุกเล็กน้อย ทั้งหมดก็เสียชีวิตทั้งที่ดวงตายังเบิกโพลงด้วยความคับแค้น

เขาเลื่อนมือซ้ายไปดึงด้ามมิดสั้นที่อยู่ใต้สนับแขนขวา ใช้ใบมิดสีแดงอันคมกริบกรีดเสื้อเกราะของตนเองทหครั้ง ก่อนจะเก็บมันกลับที่เดิม จากนั้นก็ใช้มิดสั้นของฆาตกรในมือขวาปาดชอกคอด้านซ้ายของตนเองเล็กน้อย ให้คล้ายกับว่าตนเองหนีตายมาได้อย่างหวุดหวิด ก่อนจะใช้มันทิ่มต้นขาขวาให้เลือดไหลออกมาพอสมควร

เมธัสสูดลมหายใจเข้าเต็มปอด แล้วร้องตะโกนสุดเสียง “มีคนร้าย ช่วยข้าด้วย!!”

มีเสียงฝีเท้าใกล้เข้ามาอย่างฉับไว

“ท่านรองแม่ทัพ ท่านหัวหน้าอัศวิน เป็นอะไรไหมขอรับ” ทหารมุนษย์เสื้อดำวิ่งกลับมาถึงลานหลังบ้านเป็นคนแรก

“ข้ายังพอทนไหว” เมธัสพูดเสียงลั่นพร้อมกับชี้มือซ้ายไปยังพุ่มไม้เบื้องหน้า “มันหนีไปทางนั้น แต่อย่าเพิ่งทิ้งข้าไป ช่วยคุ้มครองข้าก่อน” เขายกมือขวาชี้ขึ้นชี้อีกฝ่าย “เจ้ารีบชักอาวุธออกมา มันเคลื่อนไหวรวดเร็วมากแบบเดียวกับเจ้าเลย...” ชายหนุ่ม

ทำหน้าตกใจ “โธ่!! ถ้ามันเร็วเท่าเจ้า ป่านนี้มันคงหนีไปไกลแล้ว” เขาสะบัดมือซ้ายไปทางพุ่มไม้ “เจ้ารีบไปตามล่ามันเร็วเข้า อย่าปล่อยให้คนร้ายหนีไปได้...”

มนุษย์เสื้อดำหมุนตัวไปทันที จังหวะนั้นเมธัสก็รีบตะโกน

“ทำแบบนี้ไม่ได้!! เจ้าต้องรอจนกว่าจะมีคนคุ้มครองข้า” ชายหนุ่มเห็นอีกฝ่ายหันกลับมาอย่างลนลาน จึงรีบสายศีรษะพร้อมกับพูดอย่างหนักแน่น “ไม่ได้!! ข้าต้องไม่รักตัวกลัวตาย” เขาสะบัดมือซ้ายไปเบื้องหน้า “เจ้าต้องรีบไป มันหนีไปทางโน้น”

“ขอรับท่านหัวหน้าอัศวิน” หลังได้รับคำสั่งสุดท้ายจากอัศวินหน้าใหม่ มนุษย์เสื้อดำก็รีบพุ่งตัวผ่านพุ่มไม้ไปด้วยความเร็วสูงสุด ทว่าจู่ๆ พลังคำสาปของเขากลับสลายไป ร่างกลับมาเป็นมนุษย์ดังเดิม ทหารหนุ่มยกสองมือขึ้นมามองด้วยความตกใจ “อะ! นี่มันอะไรกัน”

“เจ้าเสื้อดำรีบหนีกลับมาเร็วเข้า” หัวหน้าอัศวินตะโกนเสียงดังลั่น

ทหารหนุ่มนึกว่าหัวหน้าอัศวินโดนลอบทำร้าย จึงรีบหันกลับมามอง ทว่าสิ่งที่รอดต้อนรับกลับเป็นมิดสันเล่มหนึ่ง มันปักใส่คอเขาดังจิก นายทหารรีบยกสองมือขึ้นจับลำคอที่มีเลือดไหลออกมามีบาดสาย สองตาเห็นแววตาอันอ่อนโยนของฆาตรกรที่ยังนั่งพิงผนังบ้าน

“หรือจะเป็นมัน!” เมื่อคิดออกว่าใครเป็นคนสังหารรองแม่ทัพที่ตนเคารพรัก ทหารหนุ่มจึงฝืนออกแรงเดินไปได้สองก้าว ทว่าร่างกลับสลายโอนเอนแล้วล้มลงไปในอนคาพุ่มไม้

ตุ๊บ! ตุ๊บ! มีเสียงฝีเท้าของคนกลุ่มใหญ่ดังขึ้น

ทหารกลุ่มที่เพิ่งจะวิ่งกลับมาถึง ต้องเบิกตากว้างเมื่อเห็นศพของรองแม่ทัพและเพื่อนพ้องทั้งสามคน

“ทหารแพทย์รักษาเจ้าเสื้อดำเร็วเข้า เขาอาจจะยังไม่ตาย ฮือๆ” เมธัสร้องให้พลางพูดเสียงลั่น “เขาคือผู้กล้าที่พยายามสู้กับฆาตรกรไร้เงาคนนั้น” ถึงจะสั่งการแบบนั้น ทว่าเขายังคงป็นหัวפקการเตอร์โดยการขี่มือขวาไปยังศพรองแม่ทัพ “แต่ก่อนอื่นรีบไปดูท่านการเตอร์ว่ายังรักษาไหม เร็วเข้าสิ! เราอาจจะรักษาชีวิตของท่านรองแม่ทัพได้ทันนะ” ชายหนุ่มหันซ้ายหันขวาพร้อมกับตะโกน “ที่เหลืรีบกระจายวงล้อมช่วยกันคุ้มครองพวกเราด้วย”

เหล่าทหารคนสนิทของการเตอร์ต่างแยกย้ายกันทำหน้าที่อย่างชำนาญ

ทหารสองนายที่มีพลังคำสาปแสงริบเข้ามาช่วยกันตรวจสอบสภาพของคาร์เตอร์ แล้วทดลองใช้พลังรักษา แต่ก็ทำได้เพียงรักษาบาดแผลเท่านั้น ส่วนหัวใจได้หยุดเต้นไปเรียบร้อยแล้ว พอหันไปช่วยพวกพ้องอีกสามคน ก็พบว่าทั้งสามตายสนิทแล้วเช่นกัน

เพียงพริบตาเดียวรองแม่ทัพและนายกองที่มีพลังชั้นแม่ทัพ ได้เสียชีวิตพร้อมกันถึงสี่นาย ทำเอากำลังขวัญของกองทัพบกแตกกระเจิง เพราะไม่มีใครพร่องรอยของฆาตกร แคมป์สมุคบันทึกก็ยังหายสาบสูญไปด้วย

ณ ห้องนอนของหัวหน้าอัศวินเมธัส

ในอ่างล้างหน้าที่ทำจากโลหะ มีเศษขี้เถ้าส่งควันสีชาวมเทาสายเล็กๆ ลอยออกทางหน้าต่างที่เปิดเอาไว้

‘สมุคบันทึกจำนวนโจรโดนเผาเรียบร้อยแล้ว...’ เมธัสสวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีดำกางเกงขาสั้นสีดำ และรองเท้าบูตสีดำ เขายืนมองเมืองน้อยรอบปราสาทที่มีแรงงานก่อสร้างทำงานอย่างกระฉับกระเฉง ขึ้นต่อไปต้องหาทางใส่ชื่อของเราเข้าไปในทะเบียนกองทัพบก อืม...’

ก๊อก!! ก๊อก!! มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น

เมธัสรีบหยิบเสื้อเป็นเลียดของตนโยนลงในอ่างล้างหน้า ราดน้ำมันตะเกียงลงไปเล็กน้อย จากนั้นหยิบไม้ขีดไฟขึ้นมาจุด แล้วโยนลงไปในห้องน้ำอย่างฉับไว พร้อมกับหันไปยังประตู

พรีบ!! แสงเพลิงที่ปรากฏขึ้นด้านหลัง ทำให้เงาของชายหนุ่มทาบทับกับผนังด้านหน้า

เขาเดินไปยังประตูห้องพลางส่งเสียงถามผู้มาเยือน “มีทราบว่ามีผู้มาเยี่ยมคนป่วยเช่นข้าพเจ้าเป็นผู้ใด”

“หัวหน้าอัศวินเมธัสแห่งกองอัศวินวชิรมรณา ท่านออสตินมีคำสั่งเรียกตัวเจ้าไปยังห้องยุทธศาสตร์ เพื่อปรึกษาเรื่องจับฆาตกรไรรึเงา” โครูลกระแทกเสียงใส่ประโยคสุดท้าย แล้วเดินจากไปอย่างรวดเร็ว

เมธัสรู้สึกขบขันที่อีกฝ่ายมั่นใจว่าเขาคือฆาตกร “หึๆ” ทำท่าทางอยากจะตกวางวัลให้เราเสียเหลือเกิน แต่ถ้าเราขึ้นกระต่ายขาเดียวว่าไม่ได้ทำ ผลมันจะเป็นยังไงนะ ชักอยากลองแล้วลิ...’

ณ ห้องยุทธศาสตร์

ผู้คนภายในห้องกำลังถกเถียงกันอย่างเผ็ดร้อน เพราะการเกิดปัญหาแทรกซ้อนอย่างต่อเนื่องเรื่องนี้ ทำให้ขวัญกำลังใจของเหล่าทหารตกต่ำถึงขีดสุด จึงต้องรีบหาวิธีแก้ไขโดยด่วน

เมธัสใช้สองมือกุมศีรษะพลงพุดด้วยสีหน้าหวาดผวา “มันเคลื่อนไหวไปมาไร้ร่องรอย กว่าข้าจะรู้ตัวมันก็ปลิดชีพท่านรองแม่ทัพคาร์เตอร์กับลูกน้องของท่านไปแล้ว” เขาก็มั่นหน้า “ในขณะที่ข้ากำลังจะเสียชีวิต ทหารที่มีค่าสภามนุษย์เลือดดำก็พุ่งเข้ามาช่วยข้าไว้ทันช่วงที่” ชายหนุ่มรีบส่ายหน้า “ทว่าฆาตกรไร้เงากลับหลบการโจมตีได้ และใช้มีดสั้นแทงทะลุคอหอยทหารกล้าคนนั้น...”

เขาพอสานมือพร้อมกับพุดด้วยน้ำเสียงเหิดทวน “หลังจากนั้นอาจเป็นเพราะพระเจ้าแห่งแสงสว่างให้ข้ามีชีวิตได้รับใช้ท่านวินเซนต์ บรรดาทหารคนสนิทของท่านคาร์เตอร์ถึงกลับมายังลานหลังบ้าน เก็บตกชีวิตข้าได้อย่างหวุดหวิด” ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้น บนใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มอันซาบซึ้ง “โอ...แต่ผู้พิสุทธิ์”

เหล่าผู้รับฟังมีปฏิกิริยาแตกต่างกันไป...

ออสตินนั่งเงียบ เทรอนขมวดคิ้วแน่น ส่วนรองแม่ทัพและอัศวินคนอื่นๆ ต่างมีแวตาทวาดกลั้วบหนึ่ง

“ถึงเวลาวางกับดักแล้ว”

“แต่พอข้าหวนคิดถึงเวลานั้น ดูเหมือนว่าคนร้ายจะจงใจสังหารท่านรองแม่ทัพคาร์เตอร์ก่อนใคร” เมธัสหันหน้าเคร่งเครียด “จากนั้นก็จัดการทหารคนสนิทอีกสองคนแล้วค่อยพยายามฆ่าข้า แต่ก็เหมือนว่าไม่ได้ลงมือเต็มกำลัง...” ชายหนุ่มกวาดตามองคนรอบโต๊ะ “นี่อาจจะเป็นการฆาตกรรมโดยเจตนา มิใช่การสุ่มโจมตีระชวยรับท่านออสติน”

ออสตินหันไปใช้มือขวาหยิบมีดสั้นเป็นเลียดที่วางอยู่ในถาดเหล็ก โยนมันมาปักกลางโต๊ะ แล้วพุดเสียงเครียด “มีดสั้นเล่มนี้มีใช้ของเขตภาคกลาง เพราะด้ามจับทำจากไม้ ใบมีดส่วนปลายโค้งเล็กน้อย แคมตัวมีดยังทำจากโลหะที่มีลักษณะพิเศษ” เจ้าชายมองไปยังพวกเทรอน “ข้าเคยได้ยินมาว่า เหตุที่ทำใบมีดโค้งแบบนี้ เพื่อตัดช่วงข้อต่อที่โผล่ออกมาของผู้สวมชุดเกราะ ซึ่งมีการใช้อย่างแพร่หลายเฉพาะในภาคตะวันตกของยาลูมเท่านั้น”

‘ถูกต้องนะครับท่านออสติน เพราะเจ้าของมิดลันนี่คือสเวย์เองครับ’ เมธัสนึกถึงตอนที่หยิบฉวยมิดลันนี่มาใช้ มันเหมาะมือและใช้งานได้อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ

เทรอนกัดฟันพลงยกมือซ้ายตบโต๊ะ “ท่านออสตินจะบอกว่า ฆาตรกรคือคนของกองทัพวินเชอร์อย่างนั้นรึ”

เมธัสรีบเติมเชื้อไฟ “ท่านออสติน หากข้าน้อยเป็นฆาตรกรจะไม่ใช้อาวุธเฉพาะของชาวเราหรอกครับ เพราะมันอาจจะสาวมาถึงพวกเราได้” เขาหันมองเพื่อนร่วมโต๊ะด้วยสายตาหวาดระแวง “ดังนั้น ข้าน้อยคิดว่าเจ้ามือสังหารคงต้องการลบร่องรอยของตัวเองโดยปรักปรำใครสักคนมากกว่าครับ”

รองแม่ทัพและหัวหน้าอัศวินที่เหลือต่างมีสีหน้าไม่เห็นด้วย ทั้งหมดลอบมองไปยังคนข้างเคียงด้วยสายตาอาฆาตแค้น เพราะพวกเขามีใช้เพื่อนร่วมงานที่ดีต่อกันสักเท่าไรนัก

ออสตินผุดลุกขึ้นพูด “ที่ข้าพูด มิได้เจازงว่าผู้ใช้มิดลันนี่ต้องเป็นทหารฆาตรกรอาจจะเป็นพวกทหารรับจ้างหรือโจรซึ่งมีพลังคำสาปล่องหน หรือคำสาปข้ามระยะ” เจ้าชายหนุ่มยกมือขวาขึ้นพูดเสียงเข้ม “ดังนั้น พวกเจ้าจงไปสั่งให้ทหารทำการตรวจสอบสถานที่ใหม่อีกครั้ง แล้วหาทางจับตัวฆาตรกรมาได้”

“รับคำสั่ง!!” รองแม่ทัพและหัวหน้าอัศวินที่เหลืออีกหกคนขานรับอย่างหนักแน่น สายตาเลือบมองคนรอบข้างราวกับจะพูดว่า ‘ข้ารู้ว่าเป็นฝีมือเจ้า’

คงมีเพียงเมธัสที่ยิ้มเจื่อนพลงงมู่มือขวาขึ้นโบกไปมา “ท่านออสตินครับ ข้าน้อยยังไม่มีลูกน้องสักที ท่านออสตินจะหาผู้ติดตามให้ข้าน้อยสักคนสองคนได้หรือไม่ครับ”

ออสตินยิ้มช้า “ฮ่าๆ นับว่าเป็นตัวโชคดีนะเมธัส ข้าจะแต่งตั้งเจ้าเป็นผู้รักษาการรองแม่ทัพผู้ดูแลทหารกองพันที่หนึ่งชั่วคราวก็แล้วกัน” เจ้าชายคลียิ้มกว้าง “หลังจากข้าปรึกษากับวินเชอร์เสร็จ ค่อยคัดเลือกคนที่เหมาะสมกับตำแหน่งนี้สักที”

ทุกคนจ้องมองเมธัสด้วยสายตาอิจฉาปนอาฆาต เพราะตำแหน่งรองแม่ทัพของคาร์เตอร์ เป็นตำแหน่งที่คุมกองกำลังหลักของวินเชอร์ซึ่งมีมากถึงสี่พันนาย และทำหน้าที่ดูแลคลังเสบียง ขาวสารและเอกสารอื่นๆ ของกองทัพ หากจะกล่าวให้ถูกต้องคือมีอำนาจควบคุมกองทัพรองจากวินเชอร์นั่นเอง

ออสตินออกคำสั่งอีกครั้ง “นอกจากเมธัสที่ต้องรอข้ามอบหนังสือแต่งตั้งแล้ว พวกเจ้าที่เหลือออกไปทำหน้าที่ของตนเองเดี๋ยวนี้”

ทุกคนทยอยออกจากห้องอย่างเงียบงัน ทั้งสายตาประทุษร้ายเมธัสไว้คนละเล็กคนละน้อย ทำเอาเมธัสต้องลอบล่าปากใจ ‘ออสตินจอมเจ้าเล่ห์ แบบนี้นั่นจงใจสร้างปัญหาให้เราชัดๆ คิดจะให้เราตายเป็นรายต่อไปหรือไม่’

ออสตินเดินมานั่งเก้าอี้ด้านซ้ายของเมธัสพลาถามเบาๆ “ฝีมือเจ้าใช้ไหม”

เมธัสรีบก้มหน้าตอบอย่างเสียใจ “มิใช่ขอรับ เป็นฝีมือของฆาตรกรไร้เงา ข้าน้อยคงมีอาจขอรับความดีความชอบแทนมือสังหารผู้นี้หรือขอรับ”

เขารู้สึกได้ถึงสายตาของออสติน ถึงกระนั้นก็ได้แต่ยืนกรานว่า ตนเองมิใช่ผู้ปลิดชีพคาร์เตอร์ มิเช่นนั้น เขาคงโดนบังคับใช้กฎเหล็ก ‘เมื่อใช้งานเสร็จต้องปีดปาก’ แน่แน่นอน

“นั่นรี หึๆ” ออสตินหันไปปรบปากกาขนนกและกระดาษจากโครูล เจ้าชายลงลายมือแล้วประทับตราประจำตัวลงบนเอกสารแต่งตั้งเมธัสเป็นรองแม่ทัพกองที่หนึ่งชั่วคราว จากนั้นก็เลื่อนเอกสารมาให้เขา “ข้าหวังว่าเจ้าจะจับฆาตรกรไร้เงานี้ได้...” บารุซผมเงินเคาะมือขวาลงบนเอกสาร ก่อนจะพูดเสียงเย็น “และทำหน้าที่ที่ข้ามอบหมายก่อนหน้านี้ด้วยความภักดีนะเมธัส”

“ขอรับ” เมธัสขานรับด้วยท่าทีเคร่งเครียด สองมือหยิบเอกสารแล้วผุดลุกขึ้นเดินออกไปด้วยฝีเท้าหนักอึ้ง คล้ายกับเพิ่งได้รับการที่ยากจะดำเนินการ ทั้งที่ในใจเขาร้องตะโกนสุดเสียง ‘ไอ้ รอดตายไปอีกวันแล้วเพ้ย แถมระดับยังเลื่อนมาถึง 260 แล้วอีกสี่สิบระดับเท่านั้น สู้ๆ เพื่อออกจากโลกนี้’

หัตถ์สลายวัตถุต้องสาป	250	สามารถสลายคำสาปในวัตถุทุกชนิด โดยสูญเสียพลังเฮฟเว่นเท่ากับพลังของคำสาปนั้น <u>เงื่อนไข</u> กรณีที่คำสาปในวัตถุมีพลังมากกว่าผู้ใช้ ทักษะนี้จะไม่มียผล และยังคงส่งผลให้ผู้ใช้ได้รับบาดเจ็บตามพลังที่สะท้อนกลับ
-----------------------	-----	---